บุญกุศล

พึงรีบทำบุญ ไม่พึงคุ้นกับบาป
เพราะตราบเท่าที่ทำบุญช้า....จะพาให้ใจยินดีในบาป

พระพุทธศาสนา กล่าวคือ คำสั่งสอนของพระพุทธองค์ สอนอยู่เรื่องเดียว ที่เกี่ยวกับทุกข์เท่านั้น และทุกข์จะเกิดได้ก็เกิดในกายและเกิดในจิต เพราะกายเป็นที่อาศัยของจิต และจิตก็เป็นที่เสวยหรือรับอารมณ์ ความเกิดขึ้นของอารมณ์ มีรูปารมณ์เป็นต้น เมื่อกระทบจักษุเป็นต้น จิตจะกำหนดรู้ชอบใจและไม่ชอบใจ ทั้งยินดีและขัดเคืองเป็นไปตามอารมณ์ที่ได้รับ

กาย และจิต คือใจ ต่างมีอาหารหล่อเลี้ยง กายมีอาหารหยาบ เช่น อาหารคาวหวาน ผักผลไม้ เป็นต้น เพื่อยังอัตภาพให้เป็นไปได้ ส่วนใจมีบุญกุศลและบาปอกุศล เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงให้เป็นไป

บุคคลที่มีร่างกายแข็งแรง มีพลานามัยดี โรคภัยไข้เจ็บน้อย เพราะได้รับสารอาหารครบถ้วนตรงตามหลักโภชนาการ ส่วนผู้ที่มีร่างกายอ่อนแอไม่แข็งแรง เจ็ดวันดีสี่วันไข้ เพราะได้รับสารอาหารไม่ตรงตามหลักโภชนาการ

บุคคลที่มีจิตใจดี ใจประกอบด้วยความสุข ไม่ขุ่นมัว ผ่องใส เบิกบาน บันเทิงเป็นนิตย์ เพราะมีบุญกุศลเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง

บุคคลที่มีจิตใจไม่ดี ใจประกอบด้วยความทุกข์ ขุ่นมัว ไม่ผ่องใส ไม่เบิกบาน อมทุกข์ เพราะมีบาปอกุศลเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง

คำว่า **บุญกุศล** นี้แยกออกเป็นสองคำ คือ **บุญ** และ **กุศล**

คำว่า **บาปอกุศล** ก็เช่นกัน แยกออกเป็นสองคำ คือ **บาป** และ **อกุศล**

บุญ เป็นชื่อของความสุขใจ กิริยาที่จิตไม่คับแค้น ไม่ถูกความโลภ ความรัก ความโกรธ ความอาฆาต และความขาดสติ คือความหลงเข้าไปครอบงำ ได้แก่ ความเต็ม ความพอดี ความไม่พร่องแห่งจิตนั่นเอง

กุศล เป็นความฉลาดที่เกิดพร้อมกับใจที่เป็นบุญ หรือเป็นผลของความสุข อันเกิดแต่ใจที่ประกอบด้วยบุญ กล่าวคือ ปัญญาที่คิดเป็น พูดเป็น และทำเป็น หรือ คิดถูก พูดถูก และทำถูก

บาป เป็นชื่อของความทุกข์ทางใจ กิริยาที่จิตคับแค้น ความโลภ ความรัก ความโกรธ ความอาฆาต และความขาดสติ คือความหลงเข้าไปครอบงำ ได้แก่ ความขาดไม่พอดี ความพร่องอยู่เป็นนิตย์แห่งจิตนั่นเอง

อกุศล เป็นชื่อความโง่เขลา ที่เกิดพร้อมกับใจที่เป็นบาป หรือเป็นผลของความทุกข์ อันเกิดแต่ใจที่ประกอบด้วยบาป กล่าวคือ ความโง่เขลาที่ทำให้คิดผิด พูดผิด และทำผิด

ที่ตั้งแห่งการทำบุญ หรือ ทางทำกุศล ๑๐ อย่าง

๑. ทำบุญด้วยการให้ปันวัตถุสิ่งของ

๒. ทำบุญด้วยการรักษาศีล หรือประพฤติพรหมจรรย์

๓. ทำบุญด้วยการเจริญภาวนา คือการฝึกอบรมจิต

๔. ทำบุญด้วยการประพฤติอ่อนน้อม

๕. ทำบุญด้วยการช่วยขวนขวายรับใช้

๖. ทำบุญด้วยการให้ส่วนความดีแก่ผู้อื่น

๗. ทำบุญด้วยการทำใจให้ยินดีในความดีของผู้อื่น

๘. ทำบุญด้วยการฟังธรรม เพื่อศึกษาหาความรู้

๙. ทำบุญด้วยการสั่งสอนธรรม เพื่อให้ความรู้แก่ผู้อื่น

๑๐. ทำบุญด้วยการทำความคิดเห็นของตนให้ถูก คือให้ตรงต้องตามธรรม

ทำบุญด้วยการให้ปันวัตถุสิ่งของ

ในเรื่องนี้พึงมีปฏิปทา ข้อปฏิบัติของพระเวสสันดรเป็นอุทาหรณ์

เรื่องปรากฏมีมาในเวสสันดรชาดกว่า ครั้งนั้นพระเวสสันดรเจ้า ได้สละทานบริจาคทั้งหมด ๙ ประการๆ ละ ๗๐๐ อย่างคือ

- ช้าง ๗๐๐ เชือก
- ม้า ๗๐๐ ตัว
- โคนม ๗๐๐ ตัว
- รถ ๗๐๐ คัน
- นารี ๗๐๐ คน
- ทาสชาย ๗๐๐ คน
- ทาสหญิง ๗๐๐ คน
- วัตถุเครื่องอาภรณ์ต่างๆ อย่างละ ๗๐๐
- และที่สุดแม้สุรายาเมา ก็ยังได้ประทานแก่พวกนักเลงสุราทั้งหลายด้วย

บุญกุศลมีประมาณมิใช่น้อย เพราะทานในครั้งนั้น ส่งผลให้พระเวสสันดร ได้เข้าถึงแดนพระนิพพานในภพชาติต่อมา ผลบุญกุศลที่เกิด ไม่ได้เกิดเพราะให้วัตถุทานมาก แต่เกิดด้วยอำนาจของจิตที่เป็นบุญกุศลของพระเวสสันดร คือ

๑. ก่อนที่จะให้ จิตเบิกบานยินดีว่า “เราจะได้ทำบุญด้วยทานหนอ”

๒. กำลังให้อยู่ จิตเบิกบานยินดีว่า “เรากำลังทำบุญด้วยทานหนอ”

๓. หลังให้แล้ว จิตเบิกบานยินดีว่า “เราได้ทำบุญด้วยทานแล้วหนอ”

เพราะจิตเจตนาบริสุทธิ์ทั้ง ๓ กาล บุญกุศลจึงเกิดมีแก่พระเวสสันดร หาได้เกิดเพราะทานวัตถุมากไม่ ท่านสาธุชนทั้งหลาย พึงดูข้อปฏิบัติของพระเวสสันดรเป็นแบบอย่างเถิด

ทำบุญด้วยการรักษาศีลประพฤติพรหมจรรย์

ในเรื่องนี้พึงมีปฏิปทา ข้อปฏิบัติของบุรุษเข็ญใจเป็นอุทาหรณ์

เรื่องปรากฏมาในอรรถกถาพระธรรมบท ว่ามีบุรุษยากจนเข็ญใจคนหนึ่ง อาศัยการรับจ้างเลี้ยงชีพไปวันหนึ่งๆ ตามมีตามได้ในบ้านของนายจ้าง

วันพระอุโบสถวันหนึ่ง เขาออกไปทำงานนอกบ้านแต่เช้า ซึ่งเป็นปกติของเขา และวันนั้นคนในบ้านนายจ้างไม่มีใครบอกเขาให้รู้ว่าเป็นวันพระอุโบสถ

เมื่อเขากลับมาตอนเย็น เห็นเพียงอาหารเพื่อเขาคนเดียว ที่นายจ้างสั่งให้จัดเตรียมไว้ ส่วนคนอื่นๆ ภายในบ้านเข้านอนกันหมดแล้วไม่เหลือแม้เด็กๆ

เขาสอบถามจึงรู้ว่า วันนี้เป็นวันพระอุโบสถคนในบ้านสมาทานถือศีล ๘ กันทั้งบ้าน รวมไปถึงเด็กๆ ด้วย เขาเกิดศรัทธาจึงขอสมาทานศีลอุโบสถครึ่งหนึ่ง

กลางดึกของคืนนั้น ลมในท้องเกิดกำเริบแก่เขา ผู้ซึ่งไม่มีอาหารตกถึงท้อง ตั้งแต่เช้าถึงเย็น เพราะก่อนสมาทานศีลก็ไม่ได้กินอาหารก่อน ในที่สุดเขาก็ตายด้วยอาพาธนั้น โดยที่ศีลบริสุทธิ์อยู่

เมื่อเขาละโลกนี้ไปแล้ว ด้วยบุญกุศลที่เกิดจากการรักษาศีลของเขา ส่งผลให้ได้รับสวรรคสมบัติในสัมปรายภพ ตามคตินิยมเที่ยงแท้

ทำบุญด้วยการรักษาศีล สำคัญต้องมีสติสัมปชัญญะ คอยรู้กายกรรม คอยรู้วจีกรรมอยู่เสมอ อย่าเผลอ เพียงเท่านี้ศีลของเราก็เรียบร้อยบริสุทธิ์ สะอาด เช่น ศีลของบุรุษเข็ญใจนี้

ทำบุญด้วยการเจริญภาวนา

ภาวนา คือ การอบรมจิตให้ปราศจากสิ่งชั่วร้ายฝ่ายมารทั้งปวงได้แก่

๑. ตัวโลภ

๒. ตัวโกรธ

๓. ตัวหลง

มนุษย์นั้นไม่รู้ว่าผู้ใด จะเป็นกษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร จัณฑาล และคนเทขยะมูลฝอย หากจิตไม่ใฝ่ภาวนาแล้ว แม้มีสิ่ง ๓ ประการนี้ คือ

๑. สมบัติทั้งแผ่นดิน

๒. ทาสชายหญิงคอยรับใช้ ดังเนรมิตได้ตามใจปรารถนา

๓. อาหารเลิศรสโอชา ทั้งเภสัชยาชั้นดี เขาผู้นั้นก็ยังคงถูกสิ่งชั่วร้ายฝ่ายมาร ทั้ง ๓ ประการครอบงำอยู่ คือ

๑. อยากได้ไม่รู้จักพอ เพราะมารความโลภ

๒. ขัดเคืองอยู่เป็นนิตย์ เพราะมารความโกรธ

๓. มัวเมาลืมตาย เพราะมารความหลง

ฉะนั้น บุญกุศลที่เกิดจากการอบรมจิต จะช่วยให้รอดพ้นจากสิ่งชั่วร้ายฝ่ายมารทั้ง ๓ นี้ คือ

๑. ทำให้รู้จักพอดี

๒. ทำให้รู้จักอภัย

๓. ทำให้มีสติไม่หลงมัวเมาลืมตาย

อานิสงส์ของการเจริญภาวนา (สมถวิปัสสนากัมมัฏฐาน)

ผู้ที่เจริญสมถกัมมัฏฐาน จนได้บรรลุฌานแล้ว และฌานนั้นก็มิได้เสื่อมเสียไป เมื่อกายแตกดับ ย่อมไปบังเกิดในพรหมโลก ๒๐ ชั้น แบ่งเป็นรูปภพ ๑๖ ชั้น (รูปภพ หมายถึง ภูมิที่เป็นรูปาวจร เป็นภพไม่เกี่ยวข้องด้วยกามคุณ อยู่ได้ด้วยปีติและสุข) และอรูปภพ ๔ ชั้น(อรูปภพ หมายถึง ภพของผู้ที่ได้บรรลุอรูปฌาน เป็นที่อยู่ของพรหมไม่มีรูป) ผู้ที่เกิดในภพเหล่านี้ปกติเรียกว่า พรหม เพราะเกิดขึ้นด้วยผลแห่งการปฏิบัติพัฒนาจิตใจ จนกระทั่งได้บรรลุรูปฌาน และอรูปฌาน

ดังนั้น ผู้ที่เจริญสมถกัมมัฏฐานจนสามารถบรรลุปฐมฌานไปจนถึงเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน จะได้บุญมากและมีอานิสงส์มาก กล่าวคือ

เมื่อมีชีวิตอยู่ จะพบแต่ความสุข ร่างกายผ่องใสมีสง่าราศี มีจิตใจสงบเยือกเย็น ไม่ฟุ้งซ่าน มีอายุยืนยาว เมื่อเสียชีวิตในขณะที่ได้รูปฌานก็จะไปบังเกิดในรูปพรหม ส่วนผู้ที่บรรลุอรูปฌาน ก็จะได้ไปบังเกิดในอรูปพรหม ตามความละเอียดและประณีตของฌานแต่ละชั้น อย่างไรก็ดีผู้ที่บำเพ็ญสมถกัมมัฏฐาน จนสามารถบรรลุสมาธิขั้นอุปจาร ก็สามารถไปเกิดในกามาวจรสวรรค์ ๖ ชั้นได้ (สวรรค์ ๖ ชั้น ได้แก่ ชั้นจาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี และปรนิมมิตวสวัตดี)

และการได้ฌาน หรือจิตที่ได้ฌาน ย่อมมีกำลังเป็นพิเศษ สามารถจะแสดงฤทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่ง (อภิญญา ๕) ในวิสัยของอารมณ์สมถกัมมัฏฐานได้ นอกจากนั้น ผู้ที่ได้ฌานแล้วยังสามารถทำฌานให้เป็นบาทฐานแล้วพิจารณาพระไตรลักษณ์ ยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาญาน ทำลายกิเลสข้ามพ้นภาวะของปุถุชนเข้าถึงภาวะของพระอริยบุคคลได้ จึงกล่าวได้ว่า การบำเพ็ญฌาน จึงต้องเชื่อมโยงไปสู่การเจริญปัญญา (วิปัสสนา) เสมอ

ส่วนผู้ที่เจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน ย่อมรู้อุบายหรือวิธีการทำให้เกิดปัญญา รู้แจ้งเห็นจริงตามสภาวะที่เป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย คือ รู้เห็นตามความเป็นจริง จนสามารถถอนความเห็นผิด ความหลงผิดได้ ถึงขั้นที่ต้องเปลี่ยนท่าทีต่อโลกและชีวิตเสียใหม่ ความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องซึ่งเกิดขึ้นเรื่อยๆ ในระหว่างการปฏิบัตินั้น ก็คือ **ญาณ** เป็นภาวะที่จิตมีความรู้แจ้ง เกิดความรู้แจ้ง เป็นภาวะที่สงบสุข เป็นภาวะที่ไร้ทุกข์ ปลอดโปร่ง เป็นอิสระจากกิเลส เป็นการสิ้นภพสิ้นชาติ เข้าถึงพระนิพพาน ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏอีกต่อไป

ความปรากฏขึ้นของทุกสรรพสิ่งในโลก บางสิ่งเป็นเพียงรูปหรือวัตถุอย่างเดียว บางสิ่งเป็นรูปหรือวัตถุที่จิตและเจตสิกเข้าประกอบ สิ่งที่มีเฉพาะรูปก็ดี สิ่งที่เป็นรูปแต่มีจิตกับเจตสิกเข้าประกอบก็ดีเหล่านี้ เป็นปรมัตถธรรม ที่สืบเนื่องมาจากเหตุ การรู้เหตุให้เกิดรูป มีประโยชน์ทำให้ไม่หลงติดอยู่ในรูป การรู้เหตุทำให้เกิดจิตและเจตสิก มีประโยชน์ทำให้ได้รู้เท่าทันกระแสความคิดทั้งดีและชั่ว และการประกอบเข้าด้วยกันระหว่างจิต เจตสิก และรูป นำแต่ความทุกข์มาให้

ส่วนการแยกจิต เจตสิก และรูป มิให้เกิดปรากฏขึ้นนั้น เป็นการทำลายความทุกข์ในสังสารวัฏ การที่จะแยกจิต เจตสิก และรูป มิให้รวมกันเป็นกลุ่มก้อนได้ ต้องอาศัยพระนิพพาน ซึ่งเป็นคุณธรรมสูงสุดหรือจุดหมายสูงสุดในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ศึกษา หรือมนุษย์ทุกคน ที่จะต้องทำให้แจ่มแจ้งต่อไป

ทำบุญด้วยการประพฤติอ่อนน้อม

ความอ่อนน้อมในบุคคลที่จะพึงรู้ได้ มี ๒ ทาง

๑. ทางกายทวาร

๒. ทางวจีทวาร

ความอ่อนน้อม หรือความเคารพ ที่ปรากฏออกทางกายทวาร มีดังนี้

๑. การลุกขึ้นต้อนรับ (ปัจจุคมน์)

๒. การประนมมือ (อัญชลีกรรม)

๓. การไหว้ (วันทนาการ)

๔. การกราบ (อภิวาทนาการ)

๕. ความเคารพอื่น เช่น ไม่สวมหมวก รองเท้า กางร่ม เป็นต้น ในสถานที่สำคัญๆ มี โบสถ์ วิหาร ลานพระเจดีย์ เป็นอาทิ (สามีจิกรรม)

ความอ่อนน้อม หรือความเคารพที่ปรากฏทางวจีทวาร มีดังนี้

๑. พูดความจริง ด้วยน้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล

๒. พูดถ้อยคำสร้างสามัคคี ด้วยน้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล

๓. พูดคำไพเราะ ด้วยน้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล

๔. พูดคำมีเหตุผล ด้วยน้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล

บุคคลที่ควรได้รับความประพฤติอ่อนน้อม ความเคารพยำเกรง มีดังนี้

๑. พระศาสดาผู้ประกาศคำสอน

๒. อุปัชฌาย์อาจารย์

๓. ผู้เจริญที่สุดในตระกูล มีบิดามารดา เป็นต้น

บุคคลผู้ควรประพฤติอ่อนน้อม เคารพยำเกรง มีดังนี้

๑. ศาสนิกชนผู้นับถือศาสนา

๒. ศิษย์ คือ สัทธิวิหาริก และ อันเตวาสิก

๓. ผู้น้อยที่สุดในตระกูล มีบุตรธิดา เป็นต้น

ในเรื่องนี้พึงมีปฏิปทาข้อปฏิบัติของพระอินทร์ ครั้งเป็นมนุษย์เป็นอุทาหรณ์

เรื่องปรากฏมาในอัปปมาทวรรค แห่งอรรถกถาพระธรรมบทว่า ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชื่ออจลคามเขต ได้มีบุรุษใจดีมีกตัญญูรู้คุณในบุพการี นามว่า **"มฆมาณพ"** อยู่อาศัย เขามีข้อปฏิบัติเนืองนิตย์อยู่ ๗ ประการ คือ

๑. ตั้งใจบำรุงเลี้ยงบิดามารดาตลอดชีวิต

๒. ตั้งใจประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้เจริญที่สุดในตระกูล มีบิดามารดา เป็นต้น ตลอดชีวิต

๓. ตั้งใจพูดแต่คำสุภาพอ่อนน้อมตลอดชีวิต

๔. ตั้งใจไม่พูดคำส่อเสียดทำลายสามัคคีตลอดชีวิต

๕. ตั้งใจเสียสละให้ทานตลอดชีวิต

๖. ตั้งใจพูดแต่คำจริงตลอดชีวิต

๗. ตั้งใจจะไม่โกรธขัดเคืองตลอดชีวิต

มฆมาณพไม่ได้ทำแต่ข้อปฏิบัติดังกล่าวแล้วให้บริบูรณ์เท่านั้น เขาได้สร้างสาธารณประโยชน์อื่นๆ มากมาย เช่น ศาลาที่พักริมทาง ถนน สระน้ำดื่ม สระน้ำใช้ เป็นต้น โดยชักชวนผู้ที่มีอัธยาศัยสายธาตุสายธรรมเป็นบุญเหมือนกัน ช่วยกันจัดทำสำเร็จประโยชน์แก่ชนทั้งปวง และจัดตั้งสมาคมพวกพ้องขึ้น คอยช่วยดูแลบำรุงสาธารณประโยชน์เหล่านั้น สร้างความไม่พอใจให้กับชนกลุ่มหนึ่ง ผู้ไม่ปรารถนาดี ซึ่งอิจฉาความดีของพวกมฆมาณพ ชนพวกนี้คือพวกนายบ้าน

พวกนายบ้าน หาวิธีกำจัดพวกมฆมาณพ โดยแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานของท่านเจ้าเมืองกล่าวหาว่าพวกมาณพชายฉกรรจ์ กลุ่มที่มีมฆมาณพเป็นหัวหน้านี้ ทำการส้องสุมกำลัง คิดการกบฏ ทรยศบ้านเมือง ให้ส่งกำลังไปกวาดล้างโดยเร็ว

ครั้นทางการเจ้าเมืองทราบข่าว ได้จัดส่งกำลังของทางการ ไปจับตัวพวกมฆมาณพมาทั้งหมด ส่งขึ้นศาลสอบสวนคดีความ ตามที่พวกนายบ้านแจ้งข้อหาไว้ เมื่อไตร่สวนทวนความปรากฏว่า ไม่ได้เป็นจริงดังที่พวกนายบ้านแจ้งความเท็จไว้ แต่กลับเป็นว่า พวกมฆมาณพนั้น ได้บำเพ็ญประโยชน์ให้กับประชาชนและบ้านเมือง จึงสั่งปล่อยตัวไปทั้งหมด พร้อมได้ปลดยศ ลดอำนาจพวกนายบ้านออกจากตำแหน่ง แต่งตั้งพวกมฆมาณพเป็นนายบ้านแทน และมอบอำนาจความสะดวกในการตัดสินใจ ในการทำงานโดยไม่ต้องเสนอผ่านมาถึงท่านเจ้าเมือง เห็นสิ่งใดสมควรด้วยเหตุและผลแล้ว จัดการปฏิบัติได้ตามสมควรแก่เหตุและผลนั้นๆ ได้ทันที

เมื่อสิ้นกาลแห่งอายุขัย ผลบุญกุศลอันเกิดแต่การตั้งใจประพฤติในข้อปฏิบัติ ๗ ประการ ดังกล่าวแล้วข้างต้นนั้นอย่างสม่ำเสมอจนตลอดชีวิต รวมถึงบุญกุศลที่บำเพ็ญประโยชน์ส่วนรวมด้วย ส่งให้มฆมาณพไปอุบัติเป็นพระอินทร์ เทพผู้เป็นประธานสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และสมัครพรรคพวกชนบริวารก็ได้อุบัติเกิดในดาวดึงส์ภพ โดยความเป็นเทพบริวารแห่งองค์อินทร์นั้น ตราบเท่ากาลอายุขัยของเหล่าเทวดาทั้งหลายแล

อนึ่ง โดยที่สุดแม้ผลบุญกุศลแห่งการประพฤติอ่อนน้อม ปรากฏในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ ดังมีพระบาลีรับรองว่า...

อภิวาทะนะสีลิสสะ
นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ
อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง

ความเจริญอายุยืนนาน ความเจริญวรรณะผ่องใส ความเจริญความสุขเกษมสันต์ และความเจริญพลานามัยสมบูรณ์ รวมธรรม ๔ ประการนี้ ย่อมเจริญเกิดมีแก่ผู้ที่ประพฤติกราบไหว้ อ่อนน้อมต่อท่านผู้เจริญที่สุด ตลอดกาลเป็นนิตย์แล

ทำบุญด้วยการขวนขวายรับใช้

ความช่วยเหลือในกิจน้อยใหญ่ ด้วยกำลังแรงกาย และแรงใจอันบริสุทธิ์ปราศจากความเห็นแก่ได้ มีความจริงใจในตน บุคคล และหน้าที่เป็นที่ตั้ง ชื่อว่า **"ช่วยขวนขวายรับใช้"**

การช่วยขวนขวายรับใช้ในกิจผู้อื่น แม้เพียงเล็กน้อย แต่กระทำด้วยใจที่เป็นบุญ ประกอบด้วยกุศล หวังสำเร็จประโยชน์ในกิจนั้นๆ เป็นสำคัญ ย่อมจะมีอานิสงส์รักษาไว้ซึ่งประโยชน์ของตน ให้มั่นคงถาวรทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ในเรื่องนี้มีปฏิปทาข้อปฏิบัติของนางเทพธิดาตนหนึ่งเป็นอุทาหรณ์

เรื่องปรากฏมาในอรรถกถาพระธรรมบทว่าสมัยหนึ่งท่านพระมหากัสสปเถรเจ้า จำพรรษาอยู่ ณ ถ้ำปิปผลิคูหา และกาลนั้นแล นางเทพธิดาตนหนึ่ง ต้องการจะทำสวรรคสมบัติของตนให้ถาวรมั่นคง จึงมาทำความ

สะอาดบริเวณ ช่วยขวนขวายจัดน้ำดื่ม น้ำใช้ถวายเพื่อเพิ่มบุญเสริมบุญให้ตนเองโดยที่พระอริยเถรเจ้าท่านเข้าใจว่า พระภิกษุหนุ่ม สามเณรน้อยรูปใดรูปหนึ่งมาจัดทำถวายให้

วันหนึ่ง พระเถระท่านได้ยินเสียงไม้กวาดจึงออกมาดู เห็นนางเทพธิดาผู้มาทำความสะอาดบริเวณ และช่วยขวนขวายเข้าไปตั้งน้ำดื่ม น้ำใช้ถวาย

กล่าวอนุโมทนาแล้วสั่งไม่ให้นางเทพธิดามาทำกิจนี้อีก ท่านเกรงจะถูกติเตียนในภายหลัง ฝ่ายนางเทพธิดาก็เข้าใจ กราบลาพระเถระกลับสู่วิมานแห่งตนตามเดิม

ประโยชน์สมบัติในโลกหน้าของนางเทพธิดา อาศัยบุญกุศลจากการช่วยขวนขวายรับใช้ ในกิจน้อยใหญ่ของพระเถระ ทำให้มั่นคงถาวรได้ฉันใด ประโยชน์สมบัติในโลกนี้ ของบุคคลที่ทำการขวนขวายในกิจน้อยใหญ่ของผู้อื่น ด้วยใจเป็นบุญจิตเป็นกุศล ปราศจากความอิจฉาริษยา ย่อมมั่นคงถาวรอยู่ได้ เพราะอานิสงส์แห่งบุญ จากการช่วยขวนขวายนั้นเช่นกัน

ประโยชน์สมบัติในโลกนี้ คือ

๑. ความได้ลาภ สักการะ

๒. ความได้ยศ เกียรติ ชื่อเสียง

๓. ความได้การสรรเสริญ ยกย่อง

๔. ความได้ชีวิตเป็นสุข ทั้งกายและใจ

ทำบุญด้วยการให้ส่วนความดีแก่ผู้อื่น

ความไม่ตระหนี่ในบุญ คือ ความดีที่ตนกระทำบำเพ็ญ โดยเปิดโอกาสชักชวนให้ผู้อื่นมีส่วนร่วม ชื่อว่า **"การให้ความดีแก่ผู้อื่น"**

ดังเรื่องของสองนายและบ่าว ที่จะกล่าวเป็นอุทาหรณ์นี้

เล่ากันมาว่า เช้าวันหนึ่ง นายกับบ่าวออกไปธุระนอกบ้าน กลับมาพบพระบิณฑบาตรูปหนึ่ง ที่ประตูบ้านของตน ซึ่งยังไม่ได้อาหารเลย นายจึงพูดกับบ่าวว่า "พนาย...เจ้าเข้าไปดูอาหารในบ้าน คนครัวทำเสร็จหรือยัง ถ้าเสร็จแล้วเอามาถวายพระด้วย" บ่าวรับคำสั่งเข้าไปดู กลับมารายงานพร้อมอาหารในมือว่า "เรียบร้อยแล้วครับนาย..." นายกล่าวว่า "เจ้าเอาอาหารใส่บาตรพระให้ด้วย และเราขอให้ส่วนบุญในเพราะทานครั้งนี้แก่เจ้า ขอให้เจ้าตั้งความปรารถนาเอาในสิ่งที่เจ้าต้องการเถิด"

บ่าวอาศัยส่วนบุญความดีที่นายอนุญาตให้ตั้งความปรารถนาเอามนุษยสมบัติในภพต่อไปในภายหน้า โดยปรารถนาสมบัติ ๒ ประการในโลกมนุษย์ คือ

๑. **โภคสมบัติ** ความพรั่งพร้อมด้วยทรัพย์ แก้วแหวน เงินทอง และสัตว์เลี้ยง

๒. **บริวารสมบัติ** ความพรั่งพร้อมด้วยญาติมิตรสหาย และบริวารชนที่ดี ซื่อสัตย์

สมบัติ ๒ ประการนี้ ได้สำเร็จแก่บ่าวผู้นั้น ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าของเราทั้งหลายนี้ เขากลับชาติมาเกิด

เป็นพระราชา ครองเมืองอุชเชนี ในชมพูทวีป มีสิ่งที่ได้ปรารถนาไว้ทุกประการ เพราะส่วนบุญบิณฑบาตที่นายเฉลี่ยให้ในครั้งนั้น

ด้วยความไม่ตระหนี่บุญความดีของนาย จึงเป็นเหตุให้บ่าวมีส่วนได้รับผลบุญความดี มีสมบัติตามความปรารถนาได้ พ้นความเป็นคนรับใช้เพราะอาศัยนายดีมีน้ำใจ ด้วยประการฉะนี้

ทำบุญด้วยการทำใจให้ยินดีในความดีของผู้อื่น

ความปลื้มใจ อิ่มใจ ชื่นใจในขณะที่เห็นผู้อื่นทำความดี หรือเห็นความสำเร็จไพบูลย์ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ และสุขของผู้อื่น โดยมีจิตอนุโมทนาว่า **"น่าปลื้มใจหนอ..น่าชื่นใจหนอ...ในบุญกิริยาของท่านผู้นี้"** หรือว่า **"น่าปลื้มใจหนอ...น่าชื่นใจหนอ...ในความสำเร็จไพบูลย์ของท่านผู้นี้"** จิตใจที่ประกอบด้วยความรู้สึกเช่นนี้ว่า **"การทำใจให้ยินดีในความดีของผู้อื่น"**

อุปมาเหมือนว่าคนบางคนมีญาติที่รัก เป็นต้นว่า พ่อแม่ พี่น้อง สามีภรรยา ได้ไปอยู่ต่างถิ่นแดนไกลเป็นเวลานาน ดีใจได้ทราบข่าว การกลับมาแห่งคนที่รักเหล่านั้น ไปคอยรับอยู่ที่ประตูบ้าน เห็นคนผู้มีลักษณะคล้ายคนเหล่านั้น ซึ่งเดินมาแต่ไกล ยืนชะเง้อมองด้วยความปลื้มใจว่า "ใครจะมาก่อนหนอ.." ครั้นญาติอันเป็นที่รัก มีพ่อแม่ พี่น้อง สามีภรรยา เป็นต้น มาถึงบ้านโดยความสวัสดี รีบเข้าไปด้วยความดีอกดีใจ พลางพูดว่า **"ดีใจจริงหนอ...ปลื้มใจเหลือเกิน...ที่ได้พบกันอีก"**

ความดีใจด้วยความยินดีของคนผู้เห็นญาติอันเป็นที่รักกลับมาโดยความสวัสดีเป็นฉันใด
การทำใจให้ยินดีในความดีของผู้อื่น ก็พึงกระทำให้เป็นฉันนั้นเถิด

ทำบุญด้วยการฟังธรรม

การฟังเรื่องอันประกอบไปด้วยประโยชน์ของตน และประโยชน์ของผู้อื่น เช่น เรื่องการบำเพ็ญความดีของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ของพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย ของพระอรหันตขีณาสพทั้งหลาย และของพระสงฆ์สาวกทั้งหลาย เป็นต้น ชื่อว่า **"การฟังธรรม"**

เช่นในสมัยหนึ่ง เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทับ ณ วัดเวฬุวัน ได้แสดงอดีตชาติของพระอัญญาโกณฑัญญเถระ ให้หมู่ภิกษุทั้งหลายได้ฟัง ถึงความปรารถนาการบรรลุธรรมเป็นคนแรก ก่อนภิกษุสาวกทั้งหลายทั้งปวง และความก็เป็นจริงตามนั้น พระอัญญาโกณฑัญญเถระได้รูปธรรมตามพระพุทธองค์เป็นคนแรกในปฐมต้นพระโพธิกาล จนได้รับยกย่องเป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ในทางรัตตัญญู...ผู้มีอาวุโสพรรษามากที่สุด เพราะเป็นพระภิกษุรูปแรกในพระธรรมวินัยของพระพุทธองค์

ทำบุญด้วยการสั่งสอนธรรม

การกล่าวแสดงเรื่องจริงที่ไม่กระทบตน และไม่กระทบผู้อื่น เช่น พระพุทธเจ้าทรงแสดงกล่าวประกาศอริยสัจธรรม ๔ ประการ เป็นต้น ชื่อว่า **"การสั่งสอนธรรม"**

ทำบุญด้วยการสั่งสอนธรรมนี้ สำคัญต้องรู้ตามความเป็นจริง เข้าใจความเป็นจริง ด้วยปัญญาอันประกอบด้วยญาณ และสั่งสอนแสดงความจริงนั้นเพื่อประโยชน์เกื้อกูล และประโยชน์สุขแก่ผู้อื่น เหมือนพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนธรรมแก่สรรพสัตว์ฉันนั้น

ทำบุญด้วยการทำความคิดเห็นของตนให้ถูกต้อง

ความเห็นคือความคิดที่เกิดจากปัญญา อันประกอบด้วยสัมมาทิฏฐิ โดยทำความคิดให้ถูกว่า **"โลกไม่เที่ยง บุญบาปมีจริง สวรรค์นรกมีจริง"** เป็นต้น ไม่คิดเห็นผิดไปจากนี้ ชื่อว่า **"การทำความคิดเห็นของตนให้ถูกต้อง"**

เมื่อทำความคิดเห็นถูกต้องเป็นสัมมาทิฏฐิแล้ว ควรประกอบศรัทธาความเชื่ออย่างมีเหตุผล ๔ ประการ ดังนี้คือ

๑. เชื่อกรรม คือ กรรมที่ทำแล้วเป็นปัจจัยก่อให้เกิดผลดี และผลร้ายสืบเนื่องต่อไป
๒. เชื่อผลกรรม คือ กรรมดีให้ผลเป็นสุข กรรมชั่วให้ผลเป็นทุกข์
๓. เชื่อสัตว์มีกรรมเป็นของตน คือ ต้องเสวยผลกรรมที่ตนกระทำ
๔. เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าคือพระธรรม อันพระองค์ตรัสดีแล้ว พระวินัยอันพระองค์บัญญัติดีแล้ว

สรุป

อานิสงส์แห่งการทำบุญ ๑๐ อย่าง

๑. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการให้วัตถุสิ่งของ กำจัดมารความตระหนี่ในทรัพย์สมบัติเสียได้
๒. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการรักษาศีล กำจัดมารผู้ก่อเวรและภัยเสียได้
๓. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการเจริญภาวนา กำจัดมารความมืดบอดในใจเสียได้
๔. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการประพฤติอ่อนน้อม กำจัดมารความมานะกระด้างถือดีเสียได้
๕. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการช่วยขวนขวายรับใช้ กำจัดมารความเห็นแก่ตัวเสียได้
๖. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการให้ส่วนความดีแก่ผู้อื่น กำจัดมารความเป็นผู้มีใจคับแคบเสียได้
๗. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการพึงทำใจยินดีในความดีของผู้อื่น กำจัดมารความอิจฉาริษยาเสียได้

๘. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการฟังธรรม กำจัดมารความลังเลสงสัยเสียได้

๙. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการสั่งสอนธรรม กำจัดมารความโง่เขลาเสียได้

๑๐. อานิสงส์แห่งการทำบุญ ด้วยการทำความคิดเห็นของตนให้ถูก กำจัดมารความเห็นผิดเสียได้

บัณฑิตทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น กล่าวไว้ว่า...

"บาปอกุศลที่ไม่เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่ตน เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายอย่างยิ่ง,

ส่วนบุญกุศลที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่ตน

เป็นสิ่งที่ทำได้ยากอย่างยิ่ง...แม้ก็จริงแลว่า

"ถึงอย่างนั้น บุญกุศลคนดีทำได้ง่าย แต่คนชั่วทำได้ยาก,

ส่วนบาปอกุศล คนชั่วทำได้ง่าย แต่คนดีทำได้ยากแล"

** ** ** ** ** ** **

ธรรมะ...คุณแม่อาจารย์

ภัยชีวิต

ภัย คือ ความปรากฏขึ้นที่เป็นสิ่งน่ากลัว และทำความเสียหายให้เกิด

ชีวิต คือ ความเป็นอยู่ของเรา และเขา (มนุษย์ สัตว์ และสิ่งอื่นๆ)

ภัยชีวิต คือ ความปรากฏขึ้นที่เป็นสิ่งน่ากลัว และทำความเสียหายให้เกิดแก่ชีวิตของเราและเขา

ภัยที่ปรากฏมีอยู่ให้เห็นตามธรรมชาติ เช่นเป็นต้นว่า

๑. ฉาตกภัย (ความอดอยาก)

๒. ทุพภิกขภัย (สินค้าอุปโภคบริโภคแพงเกินจริง)

๓. วาตภัย (พายุเข้า)

๔. อัคคีภัย (ไฟไหม้)

๕. อุทกภัย (น้ำท่วม)

๖. โจรภัย (โจรขโมยชุกชุม)

ภัยทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ย่อมทำความเสียหายให้แก่ชีวิต และทรัพย์สินของผู้ที่ประสบเหตุในที่นั้นๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่ใครๆ ไม่ต้องการให้เกิด แต่เมื่อถึงคราวที่ภัยเหล่านี้จะเกิดก็ไม่มีผู้วิเศษท่านใดยับยั้งได้ เพราะใดๆ ในโลกนี้ล้วนมีเหตุเกิดทั้งสิ้น

เหตุหรือปัจจัยของภัยทั้งหลายทั้งปวง ล้วนมีมนุษย์หรือคนเรากันเองนี่แหละ เป็นผู้ทำให้เกิดขึ้นเพราะเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ เป็นเผ่าพันธุ์ที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นๆ จะทำลายล้างให้สูญสิ้นได้ เว้นเสียแต่มนุษย์ด้วยกันเอง

เพื่อให้เห็นภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน จะกล่าวถึงภัยชีวิตสักเรื่องหนึ่ง คือ อุทกภัย (น้ำท่วม) อธิบายให้เห็นว่าทำไม ? น้ำจึงท่วม และเมื่อเข้าใจในข้อนี้แล้ว ในภัยอื่นๆ ก็จะเข้าใจชัดเจนได้ เพราะไม่มีเหตุที่แตกต่างกัน จะแตกต่างกันก็เพียงเวลา สถานที่ และความเกิดขึ้นของภัยแต่ละประเภท

น้ำท่วม

ทำไม? น้ำจึงท่วม

คำถามธรรมดาอย่างนี้ ไม่ยากในการที่จะตอบ โดยสิ่งที่ปรากฏคือน้ำท่วมเพราะฝนตกลงมามาก และตกติดต่อกันหลายวันหลายคืน บางพื้นที่ก็สามวัน บางพื้นที่ก็ห้าวัน บางพื้นที่ก็เจ็ดวัน หรือบางพื้นที่ไม่มีฝนตก แต่อยู่ตอนใต้ของพื้นที่ที่มีฝนตกชุก น้ำที่ไหลหลากมาจากตอนเหนือก็เข้ามาท่วมพื้นที่ หรือมีคำตอบอื่นๆ อีกเช่น

- พายุเข้า
- ป่าถูกทำลาย
- ระบายน้ำไม่ทัน
- น้ำเหนือหลากน้ำทะเลหนุน
- และอื่นๆ

เป็นคำตอบที่ไม่มีสิ้นสุด แล้วแต่เหตุเฉพาะหน้า ที่ปรากฏขึ้นมาเป็นคำตอบ ซึ่งคำตอบที่เห็นนี้เป็นคำตอบภายนอก และเป็นคำตอบโดยอ้อม ไม่ใช่เป็นคำตอบโดยตรง เมื่อคำที่ตอบไม่ตรงประเด็นปัญหาก็ไม่ยุติ และยังจะเป็นปัญหาต่อไป

ภาพที่เห็นน้ำท่วม น้ำท่วมอะไร? นี่ควรตั้งเป็นคำถามก่อน

คำตอบ ภาพที่เห็นเป็นสัตว์ ที่ สิ่งของถูกน้ำท่วม

ความจริงก่อนที่จะเกิดภาพน้ำท่วมสัตว์ ที่ สิ่งของ น้ำท่วมอะไรก่อน?

คำตอบนี้จะตอบอย่างไร และคำตอบนี้เมื่อตอบแล้ว ต้องเป็นคำตอบโดยตรงคือ เป็นคำตอบจริงๆ และต้องตรงกับคำตอบที่กล่าวมาแล้ว เนื้อความนี้จะอธิบายต่อไป

ก่อนที่จะเกิดภาพน้ำท่วมสัตว์ ที่ สิ่งของนั้น น้ำท่วมที่ใจของมนุษย์หรือคนก่อน ถ้ากล่าวค้างไว้เช่นนี้ คงไม่พ้นข้อครหาของบัณฑิตทั้งหลายเป็นแน่ เพื่อเปลื้องข้อครหาของท่านผู้รู้ จะยกกระแสแห่งห้วงน้ำ ที่ปรากฏเป็นพุทธฎีกามากล่าวอ้างคือ โอฆะ ๔ ประการ มี

๑. กาโมฆะ (ห้วงน้ำคือกาม)
๒. ภโวฆะ (ห้วงน้ำคือภพ)
๓. ทิฏโฐฆะ (ห้วงน้ำคือทิฏฐิ)
๔. อวิชโชฆะ (ห้วงน้ำคืออวิชชา)

มนุษย์มีสองสิ่งที่ประกอบอยู่ด้วยกัน คือ **กายและใจ** กายเรียกได้ว่า "เป็นที่อาศัย" เปรียบได้ด้วยเรือน ใจเรียกได้ว่า "เป็นผู้อาศัย" เปรียบได้ด้วยเจ้าของเรือน และมีคำถามต่อไปว่า "เรือนกับเจ้าของเรือน" ความจริงแล้วใครอาศัยใคร? และใครสำคัญกว่าใคร?

คำตอบก็คือ ดูเหมือนว่าเจ้าของเรือนต้องอาศัยเรือน และเรือนก็มีความสำคัญต่อเจ้าของเรือน แต่ความจริงแล้ว ไม่มีใครอาศัยใคร ไม่มีใครสำคัญกว่าใคร เป็นเพราะมีองค์ประกอบเหตุ เรือนจึงถูกสร้างขึ้น คนสร้างเรือนก็เข้าใจผิดไปว่าเป็นเจ้าของเรือน

เนื้อความในคำตอบนี้ ทำความเข้าใจยากสักหน่อย แต่จะเข้าใจชัดเจน เมื่อทำใจให้ว่างเปล่าจนเกิดความสว่าง นิ่ง สงบ และต่อแต่นั้นก็จะเข้าใจ เนื้อความที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทั้งหมด โดยมีถ้อยคำที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นเครื่องถ่ายทอด

"น้ำท่วมใจก่อน" เป็นคำกล่าวไม่ผิด เพราะใจที่เอ่อล้นด้วยห้วงน้ำคือ กาม ภพ ทิฏฐิ และอวิชชา ย่อมทำความเสียหายให้หาที่สุดมิได้

กาม คือ ห้วงน้ำแห่งความต้องการที่ปรารถนาไม่มีขอบเขต

ภพ คือ ห้วงน้ำแห่งความมีความเป็นที่ไม่มีขอบเขต

ทิฏฐิ คือ ห้วงน้ำแห่งความคิดความเห็นที่ผิดคลาดเคลื่อน

อวิชชา คือ ห้วงน้ำแห่งความโง่รู้ไม่เท่าเข้าไม่ถึง

กล่าวโดยการทำโยนิโสมนสิการ พิจารณาตามความเป็นไปของชาวโลกในปัจจุบัน จะเห็นว่าส่วนมากผู้คนทั้งหลาย น้ำท่วมใจจะหมดโลกสันนิวาสใบนี้แล้ว คำกล่าวเช่นนี้ใช่ว่าจะแกล้งกล่าว หรือมองโลกในแง่ร้ายก็หามิได้ แต่กล่าวจากสิ่งที่ปรากฏภาพลักษณ์ที่เป็นไป

ใจของคนที่ถูกห้วงน้ำแห่งความต้องการปรารถนาไม่มีขอบเขต ไหลหลากมาขังท่วมเอ่อล้น ย่อมเบียดเบียน ทำลายคนด้วยกัน รวมไปถึงสิ่งมีชีวิตอื่นๆ และธรรมชาติ เพื่อให้สมประสงค์คือ บรรลุแก่อำนาจความปรารถนาแห่งตน

ใจของคนที่ถูกห้วงน้ำแห่งความมีความเป็นท่วมทับ เกิดความมั่วเมาในสิ่งที่มีสิ่งที่เป็นนั้น ย่อมเบียดเบียนคนด้วยกัน ทำลายคนด้วยกัน รุกลามไปถึงสิ่งมีชีวิตอื่นๆ รวมไปถึงธรรมชาติ

ใจของคนที่ถูกห้วงน้ำแห่งความเห็นผิด คลาดเคลื่อนท่วมท้น เกิดความเข้าใจผิดไปจากความถูกต้อง จะมองเห็นคนด้วยกันไม่เป็นคน จะมองเห็นสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เป็นเหยื่อ และจะมองเห็นธรรมชาติเป็นศัตรู

ใจของคนที่ถูกห้วงน้ำแห่งความไม่รู้เข้าท่วมทับ ย่อมหลงอยู่กับอดีต และเพ้อถึงอนาคตอันว่างเปล่า มองไม่เห็นปัจจุบันขณะ ซึ่งเป็นความจริงที่ควรใฝ่คว้า ย่อมจะทำลายตนเอง และผู้อื่น เพราะไม่รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ และสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์

ด้วยถูกห้วงน้ำทั้ง ๔ ประการ ท่วมทับจนเอ่อล้น ดวงใจหรือดวงจิตที่มีก้อนกายนี้ เป็นดั่งเรือนที่อาศัย ย่อมไม่คิดทำกิจอันใดให้เกิดประโยชน์แก่เรือน คือก้อนกายนี้ได้ และผลลัพธ์ที่จะได้รับคือความเดือดร้อน อันเกิดจากการถูกกระทำคืน ซึ่งเป็นผลที่ตนได้ทำไว้ต่อกันและกันเป็นต้นว่า

- เคยทำความล่วงเกินทางกายกรรม วจีกรรม และมโนกรรมต่อคนหรือมนุษย์ด้วยกัน ก็ย่อมจะได้รับผลแห่งความล่วงเกินนั้นในภายหลัง โดยที่มีมนุษย์หรือคนเป็นต้นเหตุแห่งโทษล่วงเกินนั้นๆ
- เคยทำความล่วงเกินต่อสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ในภายหลังสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นก็จะมาทวงคืน โดยเป็นเหตุให้โทษล่วงเกินปรากฏผล
- เคยทำความล่วงเกินต่อธรรมชาติ เช่น ตัดไม้ทำลายป่า ซึ่งเป็นต้นน้ำลำธาร และซึมซับน้ำคราวที่มีฤดูน้ำหลาก ภายหลังเมื่อน้ำมาก็จะเกิดอุทกภัย เช่น เหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้เป็นต้น

และภัยอื่นๆ มี

- ภัยความอดอยาก
- ภัยสินค้าอุปโภคบริโภคแพงเกินจริง
- ภัยพายุ
- ภัยไฟไหม้
- ภัยโจรขโมยชุกชุม

ย่อมเกิดขึ้นเพราะห้วงแห่งโอฆะ คือ น้ำ อันได้แก่

- กาม
- ภพ
- ทิฏฐิ
- อวิชชา

ห้วงน้ำใหญ่ทั้งสี่นี้ ย่อมท่วมทับใจของหมู่สัตว์ทั้งหลาย โดยเป็นเหตุให้เกิดภัยตามที่กล่าวแล้วข้างต้น และเมื่อกล่าวไปแล้ว ภัยเช่นนี้บางคราวยังพอที่จะบรรเทาได้บ้าง เพราะเป็นภัยที่เกิดขึ้นในบางกาลเท่านั้น แต่ยังมีภัยที่เกิดจากสาเหตุเดียวกันนี้ ซึ่งไม่มีคราวใดที่จะบรรเทา หรือป้องกันได้เลย เพราะเป็นภัยที่เกิดขึ้นตลอดกาลเป็นนิตย์คือ

- ชาติภัย
- ชราภัย
- มรณภัย

บัณฑิตทั้งหลายจงฝึกคน เพื่อวิดห้วงน้ำใหญ่ทั้งสี่นี้ให้แห้งขอด ก็จะพ้นเสียซึ่งความมีภัย และจะปลอดภัยสุขเกษม ปราศจากทั้งภัยที่เกิดในกาลบางคราว และทั้งภัยที่เกิดขึ้นตลอดกาลเป็นนิตย์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงมีพระดำรัสตรัสเป็นอุบาย ให้ปฏิบัติเพื่อกำจัดภัยไว้ว่า

วนํ ฉินฺทถ มา รุกขํ วนโต ชายเต ภยํ
เฉตฺวา วนํ วนฏฺฐญฺจ นิพฺพนา โหถ ภิกฺขโว ฯ

"จงตัดป่า (แต่) อย่าตัดต้นไม้ (เพราะ) ภัยย่อมเกิดจากป่า
ครั้นตัดป่าและวัชพืชที่อยู่ในป่าแล้ว ก็จะอยู่ปราศจากป่า (ซึ่งเป็นแดนเกิดแห่งภัย)"

ป่า ทรงพระประสงค์ถึง **ราคะ โทสะ และโมหะ**
ภัย ทรงพระประสงค์ถึง **ชาติ ชรา และมรณะ**
วัชพืช ทรงพระประสงค์ถึง **กรรมกิเลสที่เป็นผลของราคะ โทสะ และโมหะ**
ห้วงน้ำ ทรงพระประสงค์ถึง **กาม ภพ ทิฏฐิ อวิชชา**

** ** ** ** **

ธรรมะคุณแม่อาจารย์

ชีวิตหนึ่งนี้น้อยนัก

ชีวิตคนปัจจุบันนี้อย่างมากไม่เกินร้อยปี หรือไม่ก็น้อยกว่านี้ แต่คนส่วนมากไม่ได้คำนึงถึงความจริงข้อนี้ เป็นเพราะเหตุ ๘ ประการเหล่านี้ครอบงำ คือ

๑. **ลาภ** คือ ผลประโยชน์ที่เกิดมีขึ้นแก่ตน

๒. **ยศ** คือ เกียรติยศที่เกิดแก่ตน

๓. **สรรเสริญ** คือ คำยกย่องเยินยอที่มีแก่ตน

๔. **สุข** คือ ความสะดวกสบายที่ตนได้รับ

๕. **ความเสื่อมลาภ** คือ ผลประโยชน์ที่เคยมีหมดไป

๖. **ความเสื่อมยศ** คือ เกียรติยศชื่อเสียงที่เคยมีหมดไป

๗. **นินทา** คือ หมดลาภ และยศสรรเสริญก็หมดไปด้วย

๘. **ทุกข์** คือ ลาภยศและสรรเสริญหมดไป ความขัดข้องก็มีมา

โลกธรรมคือความจริงที่มีอยู่ในโลกทั้ง ๘ ประการเหล่านี้ ทำให้คนหลงมัวเมาขาดความแยบคายในการพิจารณา ปล่อยตัวปล่อยใจให้ไหลไปตามกระแสโลก ยิ่งในปัจจุบันนี้ กระแสของโลกนับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น คนสังคมโดยมากวิ่งเข้าหาวัตถุกันภาพที่เห็นจึงปรากฏแต่ความเดือดร้อนกันไปทั่ว หรือจะเรียกว่า **"เดือดร้อนกันไปทั่วทุกหย่อมหญ้า"** ก็ว่าได้ ความเดือดร้อนของคนในสังคมปัจจุบันจะแก้กันอย่างไร เป็นคำถามที่ถามกันมานานแล้ว จะหาคนตอบโจทย์นี้ คงมีแต่องค์พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น ที่จะทรงตอบได้ และก็ทรงตอบทางออกไว้ให้แล้ว แต่คนส่วนมากไม่ให้ความสนใจ หรือความสำคัญกันเอง ทรงตอบและบอกทางออกไว้อย่างไร?

ทรงบอกทางออกไว้ให้พิจารณาเป็นนิตย์ว่า

- เรามีความแก่เป็นธรรมดา จะไม่ล่วงความแก่ไปได้ **(ชราธมฺมตา)**
- เรามีความเจ็บป่วยเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความป่วยไปได้ **(พยาธิธมฺมตา)**
- เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้ **(มรณธมฺมตา)**
- เราจักต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งสิ้น **(ปิยวินาภาวตา)**
- เรามีกรรมเป็นของตน กระทำกรรมใดเอาไว้ ชั่วก็ตาม ดีก็ตาม จักต้องได้รับผลของกรรมนั้น **(กมฺมสฺสกตา)**

ประโยชน์ในการพิจารณาความแก่

- บรรเทาความหลงวัย
- บรรเทาความถือดีในวัย
- เข้าใจความเป็นธรรมดาของวัย
- ยอมรับรู้ความเปลี่ยนไปของวัยได้

ประโยชน์ในการพิจารณาถึงความป่วยไข้

- บรรเทาความหลง ความแข็งแรงของร่างกาย
- บรรเทาความถือดีในกำลังกาย
- เข้าใจถึงความเสื่อมถอยของกำลังกาย
- ยอมรับรู้ถึงความป่วยไข้นั้น เนื่องด้วยร่างกาย

ประโยชน์ในการพิจารณาความตาย

- บรรเทาความหลงในอายุ
- บรรเทาความหลงในก้อนกายนี้
- เข้าใจถึงกายนี้แยกออกเป็นธาตุทั้ง ๔
- ยอมรับรู้ถึงกายนี้มีความตายเป็นที่สุด

ประโยชน์ในการพิจารณาถึงความพลัดพราก

- บรรเทาความหลงในกามคุณ ๕ (รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส)
- บรรเทาความหลงใหลในโลกธรรม ๘ (ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข หมดลาภ หมดยศ นินทา ทุกข์)
- เข้าใจถึงโทษในการเข้าไปยึดหลงกามคุณและโลกธรรม
- ยอมรับรู้ในคราวที่กามคุณ และโลกธรรมเสื่อมจากตน

ประโยชน์ในการพิจารณาถึงกรรมของตน

- บรรเทาความหลงผิดทางกายกรรม
- บรรเทาความหลงผิดทางวจีกรรม
- บรรเทาความหลงผิดทางมโนกรรม
- ประกอบความสุจริตทางกายกรรม
- ประกอบสุจริตทางวจีกรรม
- ประกอบสุจริตทางมโนกรรม

เมื่อพิจารณาอยู่เป็นนิตย์ย่อมสามารถดำชีพอยาได้ โดยปราศจากปัญหาความขัดแย้งใดๆ ไม่เป็น **โมฆะบุรุษ** ในพระพุทธศาสนานี้ เพราะชีวิตนี้ชีวิตหนึ่งไม่มากเลย ดำรงอยู่ชั่วกาลนิดหน่อย ก็แตกทำลายไปแล้ว เป็นไปเร็วเหมือนสิ่งเหล่านั้น คือ

- หยาดน้ำค้างบนยอดหญ้า
- ฟองน้ำที่ก่อตัวขึ้น
- รอยไม้ที่ขีดลงไปพื้นน้ำ
- สายน้ำที่ไหลลงจากภูเขา
- ก้อนน้ำลายที่จะพึงถ่มไป
- ชิ้นเนื้อที่ถูกไฟเผาตลอดวัน
- โคที่เขาต้อนไปสู่โรงฆ่าสัตว์

-หยาดน้ำค้างบนยอดหญ้าเมื่อต้องแสงของพระอาทิตย์ในยามเช้า ชั่วเวลาไม่นานก็เหือดแห้งไป เป็นอยู่ได้เพียงชั่วกาลเท่านั้น ชีวิตหนึ่งนี้เป็นเช่นนั้น

-ฟองน้ำที่ก่อตัวขึ้นในคราวฝนตก ย่อมตั้งขึ้นและแตกไปๆ เพียงชั่วกระพริบตา ไม่ทันฝนหยุดตกเลย ชีวิตหนึ่งนี้ เป็นเช่นนี้

-รอยขีดของไม้บนพื้นน้ำ มีปรากฏเพียงชั่วลัดนิ้วมือ เห็นอยู่ขณะหนึ่งเท่านั้น ก็เลือนหายไปชีวิตหนึ่งนี้เป็นเช่นนั้น

-สายธารน้ำที่ไหลลงจากภูเขา ก็มีแต่จะไหลลงไปทางเดียว ไม่ย้อนกลับหายลับลงไปเบื้องล่าง ชีวิตหนึ่งนี้เป็นเช่นนี้

-ก้อนน้ำลายที่น่ารังเกียจ ถูกถ่มทิ้งไปโดยเร็ว โดยง่าย ซึ่งไม่มีใครสนใจใยดีต่อมัน ชีวิตหนึ่งนี้เป็นเช่นนี้

-ชิ้นเนื้อที่ถูกเผาไฟตลอดวัน ย่อมไหม้เป็นเถ้าถ่านหมดไปในไม่ช้า หาแก่นสารอันใดไม่ได้อีก ชีวิตนี้เป็นเช่นนี้

-โคที่เขาต้อนไปสู่โรงฆ่า ย่อมย่างเท้าเข้าไปหาความตายทุกขณะ ความตายนั้นคงหนีไม่พ้นแล้ว มีแต่ใกล้ตายเข้าไปทุกทีๆ ชีวิตหนึ่งนี้เป็นเช่นนั้น

-พิจารณาเห็นทุกข์โทษแล้ว จักได้คลายความมัวเมาลุ่มหลง ในกามคุณและโลกธรรม ซึ่งพระพุทธองค์ทรงเปรียบสิ่งเหล่านี้ว่า

- ท่อนกระดูกที่ไม่มีชิ้นเนื้อติด
- ชิ้นเนื้อที่สัตว์มี แร้งและเหยี่ยว เป็นต้น แย่งกันกิน
- คบหญ้าติดไฟที่ถูกถือทวนลมไปข้างหน้า
- หลุมถ่านเพลิง
- สิ่งที่นอนหลับฝันเห็น
- สิ่งของที่ขอยืมเขามา
- ผลไม้ (ในร้านตลาดที่ใครมีกำลังก็จัดหามาได้)

-ท่อนกระดูกไม่ติดเนื้อ ย่อมไม่มีประโยชน์ ไม่ควรแก่การบริโภค

-ชิ้นเนื้อที่สัตว์แย่งกัน ก็หมดราคาไม่ควรค่าที่จะนำมาทำอาหารบริโภค

-คบหญ้าติดไฟที่ถือทวนลม ย่อมเผาลนผู้ถือให้ร้อนไหม้เกรียมไป

-หลุมถ่านเพลิงย่อมเผาผู้พลัดตกลงไปไหม้เป็นจุณ

-สิ่งที่นอนแล้วหลับฝันเห็น ตื่นขึ้นมาย่อมอันตรธานหายไป

-สิ่งที่ยืมเขามาถึงเวลาต้องคืนเขา หรือไม่เจ้าของเขาก็มาทวงคืน

-ผลไม้ในตลาด เป็นของทั่วไป ใครมีกำลังทรัพย์ก็จับจ่ายซื้อหาได้

ชีวิตหนึ่งนี้ไม่นานหนอ เป็นไปเร็วมากด้วยทุกข์ เต็มไปด้วยความคับแค้น ไม่เป็นไปในอำนาจของตน **ชีวิตนี้มาพบเจอกันเพื่อจาก** ก่อนจากกันไปควรที่จะสร้างคุณความดีแก่กันและกัน และเอาความดีที่เป็นกุศลนี้เป็นเสบียง เพื่อเดินทางต่อไปข้างหน้าเพราะว่า

“อุปฺมายุ มนุสฺสานํ”

อายุคือชีวิตของคนเรานี้ช่างน้อยนัก

“ปุญฺญานิ ปรโลกสฺมึ ปติฏฺฐา โหนฺติ ปาณินํ”

บุญย่อมเป็นที่พึ่งของคนเราในโลกนี้และโลกหน้า

****

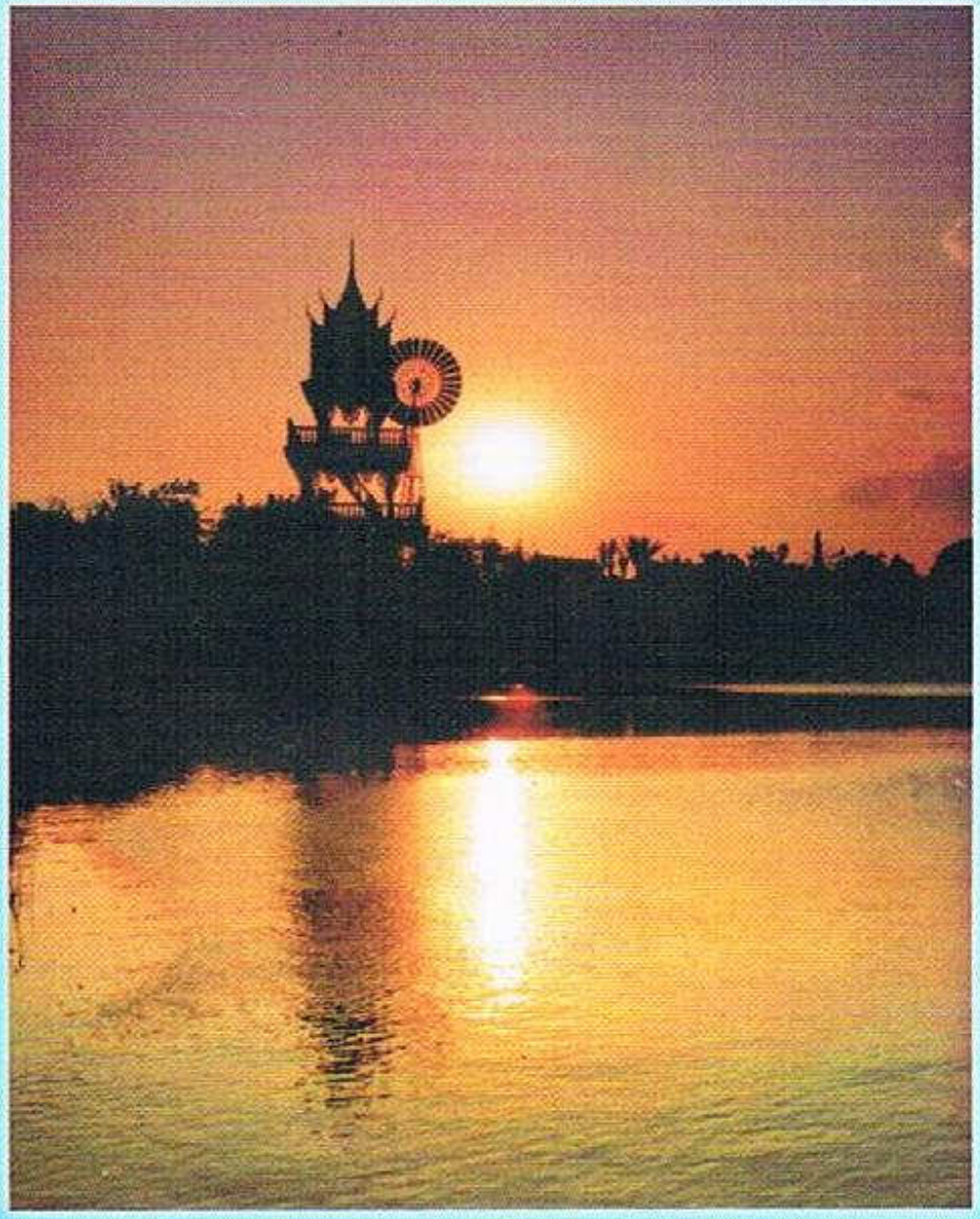

ภาค ๔
สัมผัส
คุณแม่อาจารย์

พระธรรมคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่องแสงสว่างเหนือดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ส่องแสงกลางวัน ดวงจันทร์ส่องแสงกลางคืนพืชพันธุ์ธัญญาหาร ธรรมชาติปรุงแต่งให้มา สิ่งที่ไม่มีวิญญาณครองก็ดี สิ่งที่มีวิญญาณครองก็ดีต้องทำหน้าที่รับผิดชอบอยู่ในตัวมันเอง เช่น ตัวของเรานี้ มีตา ดู มีหูฟัง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรู้รสกายสัมผัส ใจรับรู้ ถ้าเราใช้ผิดหน้าที่ เราก็ต้องเดือดร้อน

ฉะนั้น เราต้องฝึกอบรมสติสัมปชัญญะ ควบคุมจิตให้รู้ทันเรามีหน้าที่อะไรให้รู้จักหน้าที่ถ้าเราผิดหน้าที่... เราก็ปฏิบัติผิดธรรม

"สัมผัส คุณแม่อาจารย์"

เป็นเรื่องราว ประสบการณ์ของบรรดาศิษย์ที่ได้

มาพบคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร และได้รับความเมตตากรุณาจากท่านช่วย

แก้ปัญหาชีวิต ปัญหาเศรษฐกิจ การค้า ปัญหาสุขภาพ อนามัย โรคภัยไข้เจ็บ

นานาประการ นำมาเล่าขานสู่กันฟัง เพื่อมุ่งหวังให้เป็นแนวทาง แบบอย่าง

ในการดำเนินชีวิต แก่ศิษย์ และสาธุชนทั่วไป

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"คุณแม่อาจารย์ เป็นผู้ให้"

พลโทสมศักดิ์ - ประไพวัน ชุติมันต์

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๕ **"คุณแม่อาจารย์ หวานใจ ชูกร"** ได้มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่ถ้ำสิงห์โตทอง อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี ตามคำแนะนำของหลวงปู่โต๊ะ วัดประดู่ฉิมพลี ซึ่งหลวงปู่ได้มาสร้างสำนักสงฆ์ ถ้ำสิงห์โตทองไว้ ขณะนั้นยังไม่ได้ยกฐานะเป็นวัดต่อมาก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นวัดถ้ำสิงห์โตทองในปัจจุบันคุณแม่อาจารย์ดำริที่จะสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมขึ้นบริเวณใกล้ๆกัน ในที่สุดก็ได้สร้างสำนักปฏิบัติธรรมขึ้นมาจากการช่วยเหลือของลูกศิษย์คุณแม่อาจารย์ สิ่งที่ดิฉันได้พบและใกล้ชิดกับคุณแม่อาจารย์มีหลายเรื่อง จึงขอสรุปเอาเฉพาะที่สำคัญๆ เท่านั้น

"คุณแม่อาจารย์เป็นผู้ให้" เดิมทีการซื้อที่บริเวณที่จะสร้างสำนักฯ นั้น ต้องรับการช่วยเหลือจากพระภิกษุรูปหนึ่งที่วัดถ้ำสิงห์โตทองเป็นผู้จัดการติดต่อกับชาวบ้านที่ต้องการขายที่ดินให้ ต่อมาก็มีการกำหนดขอบเขต และทำรั้วขึ้นมาจากการช่วยเหลือของ พระภิกษุรูปนั้น ต่อมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ท่านก็มาบอกว่า ทางสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ร ราชบุรี ปักรั้วล้ำที่ของวัดถ้ำสิงห์โตทอง ซึ่งไม่เป็นความจริงเลย สามีของดิฉัน (พลโทสมศักดิ์ ชุติมันต์) จึงได้จัดให้มีการพบปะพูดคุยกันเพื่อทำความเข้าใจกันระหว่างพระรูปนั้นกับคุณแม่อาจารย์ เมื่อคุณแม่อาจารย์ได้ทราบความต้องการของท่านแล้ว จึงเห็นแก่ความสงบเรียบร้อย ได้ตกลงใจที่จะเลื่อนรั้วให้โดยขอให้สามีดิฉันช่วยขอกำลังพลและเครื่องมือจากทหารช่างมาทำให้ ต่อมาพระรูปนั้นก็บอกเลิกข้อตกลง และได้นำเรื่องขึ้นฟ้องศาล โดยมีใจความว่า สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ลุกล้ำที่วัด ซึ่งในที่สุดศาลชั้นต้นได้ยกฟ้อง

ต่อมาคุณแม่อาจารย์เห็นความลำบากของชาวบ้าน เพราะว่าถนนที่ติดอยู่บริเวณวัดถ้ำสิงห์โตทอง กับสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ราชบุรี นั้นเป็นหลุมเป็นบ่อ รถสัญจรไม่ค่อยสะดวก คุณแม่อาจารย์จึงขอเครื่องมือจากกรมการทหารช่างมาช่วยเสริมดินลูกรัง วางท่อระบายน้ำให้เป็นที่ชื่นชมแก่ชาวบ้านในละแวกนั้นอย่างมาก

"คุณแม่อาจารย์ เป็นผู้ชี้อนาคตให้แก่ลูกศิษย์" เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๙ คุณแม่อาจารย์ได้ถามดิฉันว่า มีบ้านที่อยู่อาศัยให้แก่ลูกๆหรือยัง ดิฉันตอบว่า สามีของดิฉันจะรอให้เกษียณอายุราชการเสียก่อน จึงคิดจะปลูกบ้าน ตอนนี้ถ้าลูกจะเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ก็ให้ไปขออาศัยบ้านคุณปู่ คุณย่า อยู่ไปก่อน คุณแม่อาจารย์ บอกว่า ปี ๒๕๒๙ นี้ตามเกณฑ์แล้วดวงของเราจะต้องมีบ้าน เพราะถ้ารอถึงเกษียณอาจจะไม่มีอะไรเลย ดิฉันเชื่อฟังท่าน และไปหาซื้อบ้านได้ที่หมู่บ้านเมืองทองธานี ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของลูกหลานมาจนถึงปัจจุบันนี้

"คุณแม่อาจารย์สอนให้เป็นคนพูดจริงทำจริง" ท่านบอกว่า "คนเราเกิดมาเป็นมนุษย์อย่าให้เสียชาติเกิด สามารถทำความดีได้มากมาย จะทำสิ่งใด ก็ต้องทำด้วยใจ และต้องทำจริงไม่ใช่ดีแต่พูด แต่ไม่ทำ คนเราถ้าพูดโกหก แม้คนอื่นไม่รู้ ตัวเราก็รู้" คุณแม่อาจารย์บอกดิฉันให้ประกอบอาชีพช่วยเหลือครอบครัวบ้าง เพราะท่านเห็นว่าดิฉันพอจะมีฝีมือในการทำขนมเค้กอยู่บ้าง หรือจะทำอาหารขายก็ได้ ดิฉันจึงได้พยายามไปหาตึกแถวบริเวณเมืองทองธานี ทำอาหารขาย โดยคุณแม่อาจารย์ได้ช่วยเหลือในทุกๆ เรื่อง

"คุณแม่อาจารย์เป็นผู้สร้าง" ท่านเป็นผู้ที่มีความเคร่งครัดในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก เพราะคุณแม่อาจารย์ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายมาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จันทสโร) จึงทำให้ท่านแตกฉานในเรื่องธรรมะเกือบทุกด้าน คุณแม่อาจารย์ ได้สร้างสังเวชนียสถานรวม ๔ แห่ง รวมถึงเสนาสนะอื่นๆ อีกมากมาย ในสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ราชบุรีแห่งนี้

"คุณแม่อาจารย์ผู้ก่อตั้งมูลนิธิ อาจารย์แม่ชีหวานใจ ชูกร" ท่านได้มองการณ์ไกล เห็นความจำเป็นในการก่อตั้งมูลนิธิฯ เพื่อช่วยเหลือประชาชนผู้ยากไร้ ค้ำจุนพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง มูลนิธิอาจารย์แม่ชี หวานใจ ชูกร ได้นำดอกผลที่ได้มาทำประโยชน์ให้สังคมอย่างมากมาย สิ่งสำคัญคือ ก่อตั้งศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์สวนแก้ว ราชบุรี เพราะได้เล็งเห็นความสำคัญของเยาวชนที่จะเป็นคนดีต่อไปในอนาคตต่อมากลายเป็นศูนย์ฯ ตัวอย่าง ทั้งในระดับจังหวัด และระดับประเทศ

ทุกวันนี้เท่าที่ดิฉันยังมีชีวิตอยู่ ได้ซึมซับคุณธรรม และการอบรมสั่งสอนจากคุณแม่อาจารย์ สิ่งสำคัญคือ **"ให้รู้จักหยุด เมื่อหยุดแล้วคิด จะได้เกิดปัญญา"** คนเรา **"ต้องรู้จักการให้ ลืมเรื่องอดีต ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด"** สิ่งที่จะตอบแทนคุณของคุณแม่อาจารย์ได้คือการประพฤติ ปฏิบัติในสิ่งที่ดี ขอให้คุณแม่อาจารย์มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ เพื่อเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ลูกศิษย์รองท่านทุกคน ดิฉันและครอบครัวจะขอจดจำไว้ตลอดชีวิต

๔ สิงหาคม ๒๕๔๙

พลโทสมศักดิ์ - ประไพวัน ชุติมันต์

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ขอมาตายที่คุณแม่อาจารย์"

พลอากาศตรีมานิตย์ ชมภูทีป

ผมเป็นอดีตข้าราชการทหารอากาศ เหล่านักบิน เกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๗ และภรรยาของผมได้เข้ามาปฏิบัติธรรมกับคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้ให้บุตรสาวเข้าเรียนในหลักสูตรของศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์สวนแก้ว ราชบุรี สามารถสอบได้ ธรรมศึกษาเอก และต่อมาได้สมัครเข้าโครงการพี่เลี้ยงของศูนย์ฯ จนถึงปัจจุบันนี้

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ผมป่วยหนัก รับประทานอาหารไม่ได้ ระบบขับถ่ายไม่ทำงาน และนอนไม่หลับ เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลคุ้มเกล้าฯ ดอนเมือง อยู่นาน ๒๘ วัน แพทย์ตรวจไม่พบอาการของโรค และแจ้งว่าไม่สามารถให้การรักษาพยาบาลได้ ทำให้ผมหมดกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะขณะนั้นไม่มีเรี่ยวแรงเลย แม้แต่จะหายใจก็เหนื่อย

ต่อมา มีผู้หวังดีท่านหนึ่งได้พาผมไปหาร่างทรงขององค์เทพองค์หนึ่ง ซึ่งบอกผมว่า"หมดอายุมา ๘ เดือนกว่าแล้ว...ที่มีอายุเกินมา เพราะกำลังประกอบคุณความดี ขณะนี้ใกล้จะเสร็จแล้ว จึงจะต้องป่วยและตาย.... แต่อายุที่เกินมาจะทำอย่างไร" องค์เทพได้มีการพูดภาษาเทพหารือกับเทพองค์อื่นๆ (คือท่านพูดไปในอากาศ แล้วเงียหูฟังคำตอบ) และในที่สุดได้ถามผมว่า

"อยากอยู่หรืออยากตาย ถ้าตายตอนนี้ก็ไปดีแล้วนะ เพราะสั่งสมความดีไว้มากแล้ว" ข้าพเจ้าจึงตอบว่า

"อยากอยู่" ท่านก็ถามต่อว่า

"จะอยู่อีกนานแค่ไหน" ผมก็ตอบว่า

"ขอมีอายุ ๙๒ ปี" ข้าพเจ้าได้เห็นองค์เทพท่านนับนิ้วมือ และส่งภาษาเทพปรึกษากับเทพองค์อื่นๆ ในที่สุดท่านก็บอกว่า

"ที่ประชุมยอมให้อยู่ถึง ๘๗ ปี และจะต้องสัญญาว่าจะทำ ๓ เรื่องตลอดไปคือ ทำบุญ สอนธรรมะ และห้ามลาว่าคนเลวๆ และเมื่อกลับไปแล้วให้ออกจากโรงพยาบาลเสีย เพราะโรคที่เป็นอยู่ไม่ใช่โรค แพทย์มนุษย์ไม่มีทางรักษาได้"

ผมรีบตอบรับทันที และหลังจากกลับมาแล้วก็นอนไม่หลับข้องใจในเรื่องที่ได้ยินมา ไม่ทราบว่าองค์เทพท่านพูด หรือร่างทรงพูด

ในวันรุ่งขึ้น นายแพทย์ ๒ ท่าน ได้มาพบและขอให้ข้าพเจ้าเข้ารับการตรวจแบบ Computer X-rays ของทางโรงพยาบาล ผมจึงตอบตกลงเพราะต้องการรู้ว่าจะตรวจพบโรคหรือไม่....แล้วในที่สุดผลการตรวจก็พบว่าไม่ได้เป็นอะไร แต่ก็ยังป่วยมากอยู่เหมือนเดิม ผมจึงขอออกจากโรงพยาบาล แต่คุณหมอบอกว่า "ออกไปไม่ได้ ออกไปเมื่อใดก็ตายเมื่อนั้น"

ตอนนี้เองที่ทำให้ผมนึกถึง "คุณแม่อาจารย์ หวานใจ ชูกร" ซึ่งผมไม่เคยพบท่านโดยตรงมาก่อน ไม่เคยกราบท่านและไม่เคยนึกถึงท่าน ผมโทรศัพท์ถึงท่าน เล่าให้ท่านฟังว่า ผลการตรวจของแพทย์เป็นอย่างไร และไปหาองค์เทพแล้วองค์เทพพูดว่าอย่างไร ขณะนี้ผมเองสับสน ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร.....ซึ่งคุณแม่อาจารย์ ท่านฟังจบแล้วท่านก็ตอบกลับทันทีว่า

"คุณไม่เป็นอะไร ออกจากโรงพยาบาลเสียแล้วมาพบฉัน"ผมได้ฟังคำของคุณแม่ประโยคนี้แล้วร้องไห้โฮเลยในขณะนั้นแล้วตอบว่า

"ตกลงผมมาตายที่คุณแม่อาจารย์นะครับ" คุณแม่อาจารย์ตอบว่า

"คุณมาได้ตลอดเวลา" เมื่อผมไปพบแพทย์เจ้าของไข้ และยืนยันการขอออกจากโรงพยาบาลอย่างแข็งขันคุณหมอจึงให้ผมเขียนยืนยันด้วยตัวหนังสือสีแดงว่า "ไม่ขอรับการรักษา" แล้วลงชื่อ คุณหมอยอมให้ผมออกจากโรงพยาบาลพร้อมคำทำนายส่งท้ายว่า

"ไปได้ไม่ถึงครึ่งทางก็ต้องหอบกันร่องแร่งกลับมาอีก"

ผมออกจากโรงพยาบาลคุ้มเกล้าฯ แล้วได้เดินทางไปเปิดสมาคมวัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ไทย-พม่า สาขาพระเจดีย์สามองค์ ซึ่งอยู่ที่ด่านพระเจดีย์สามองค์ อำเภอสังขละบุรี เป็นเวลา ๓ วัน จากนั้นจึงไปกราบคุณแม่อาจารย์ ที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ราชบุรี

คุณแม่อาจารย์ได้สวดปริกรรมคาถาใส่เครื่องดื่ม และผลไม้หลายผล แล้วมอบให้ผม พร้อมกับบอกว่า

"นี่คือยาทั้งนั้น กินให้หมด แล้วหาโอกาสมาปฏิบัติธรรม สัก ๕-๗ วัน แล้วแต่สะดวก"

ผมได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณแม่อาจารย์ทุกอย่างโดยเคร่งครัดตลอดมา ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๕ จนถึงปัจจุบัน โดยปวารณาตัวเป็นลูกที่ดีของคุณแม่ผู้ให้ชีวิต พร้อมกับอุทิศตน อุทิศชีวิตที่เหลืออยู่ช่วยปฏิบัติงานบุญของคุณแม่อาจารย์ตลอดไป

พลอากาศตรีมานิตย์ ชมภูทีป

๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"วิชชาธรรมกาย ช่วยปัดเป่าทุกข์ให้ได้"

ผู้อำนวยการ จงพิศ กันหลง

นาม **"คุณแม่อาจารย์ หวานใจ ชูกร"** นั้นประทับอยู่ในดวงใจของดิฉันมายาวนานก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๐ โดยการนำพาของเพื่อนร่วมอาชีพคนหนึ่งที่เขามีความใกล้ชิดคุณแม่อาจารย์มาก่อน ถือเป็นบุญคุณและรู้สึกขอบคุณเพื่อนคนนี้มาตลอดที่เป็นคนหยิบยื่นโอกาสอันมีค่ายิ่งให้กับดิฉัน

การได้สัมผัส ได้ใกล้ชิดคุณแม่อาจารย์ทำให้รู้สึกอบอุ่น มีความสุขชนิดที่สามารถทำให้เกิดพลังสร้างความมั่นใจให้กับดิฉันอย่างประหลาด ดิฉันเกิดความมั่นใจว่าไม่ต้องกลัวภัยอันตรายอะไร ไม่มีใครคิดร้ายต่อเราได้ ถ้าหากมี เขาก็จะแพ้ภัยตัวเอง หากถามว่าทำไมจึงมั่นใจเช่นนั้น ก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน รู้แต่ว่าท่านให้ความเมตตาปัญหาส่วนตัว ปัญหาเพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง หรือปัญหาด้านหน้าที่การงาน ปัญหาสุขภาพ สารพัดเรื่อง ไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ ถ้าได้นำข้อข้องใจมาปรึกษาท่านแล้วเป็นอันว่าปลอดโปร่ง โล่งใจ ได้คำตอบทุกครั้ง และสามารถตัดสินปัญหาต่างๆ ได้อย่างราบรื่นและถูกต้อง

สำหรับชีวิตดิฉัน กล่าวได้ว่า "ขาดท่านไม่ได้" จำได้ว่าสมัยที่ทำงาน มีปัญหาร้อยแปด ทั้งกับรุ่นพี่บ้าง กับเพื่อนๆ บ้าง ปัญหาด้านการงานบ้างเมื่อมีเวลาว่างดิฉันกับเพื่อนคนนี้ก็จะรุดไปพบท่านที่วัดปากน้ำทันที **เอาทุกข์ไปฝากไว้กับท่าน พอกลับบ้านก็สบายใจ ทุกครั้ง**

ย้อนอดีตไปถึงวันที่ดิฉันแต่งงาน ที่สโมสรกองทัพบก สี่เสาเทเวศร์ วันนั้นฝนตกมาก ท่านมีเมตตาไปในงานของเรา ทำให้ดิฉันรู้สึกอบอุ่น มั่นใจว่าท่านต้องทำวิชชาให้งานของเราราบรื่นไม่ขลุกขลัก แม้จะมีฝนตกมาก แขกก็ให้เกียรติมางานกันมากมาย ของขวัญที่ท่านมอบให้เป็นวัตถุมงคลสูงสุดชิ้นหนึ่ง ของการเริ่มต้นชีวิตครอบครัว

ห้วงเวลาที่มีลูกเล็ก สุขภาพลูกไม่สู้ดี ต้องหาหมอเป็นประจำ ก็ได้พึ่งบารมีท่านคุ้มครองตลอดมา และเวลาเดียวกันนั้นเองที่พลเอกชัชชม กันหลง คุณพ่อของลูก ก็รับหน้าที่หลักของกรมกอง ทำงานหนักมาก ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาอย่างดียิ่ง บางครั้งต้องเอางานมาทำที่บ้าน บางคืนแทบไม่ได้นอน ประกอบกับเป็นระยะที่มีลูกอ่อน ต้องดูแลลูกในเวลากลางคืนเอง สุขภาพจึงทรุดโทรม สามวันดี สี่วันไข้ โรคกระเพาะอาหารรุมเร้า ได้พึ่งบารมีคุณแม่อาจารย์ปกปักรักษา จึงมีชีวิตปกติสุข จนถึงทุกวันนี้

ความจริงการที่ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาชั้นสูงมอบหมายงานสำคัญๆ ให้ทำ ย่อมแสดงถึงความรู้ความสามารถและความเชื่อถือก็จริง แต่นั่นเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้สุขภาพของพลเอกชัชชม กันหลงแย่ลงเกือบเอาชีวิตไม่รอด

ดังนั้นจึงเป็นเหตุการณ์สำคัญครั้งหนึ่ง ที่คุณแม่อาจารย์แนะนำให้อุปสมบทในช่วงเข้าพรรษา เพื่อเป็นการสะเดาะเคราะห์ อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ได้พยายามขออนุญาตลาบวชถึงสามครั้ง สามปีติดต่อกัน เจ้านายไม่อนุญาต อ้างว่าหาคนทำหน้าที่แทนไม่ได้ จนกระทั่งปลายปีที่สามใกล้เข้าพรรษา คำสั่งก็ยังไม่มา คุณแม่อาจารย์ถึงกับพันธงว่า หากไม่ได้บวชเรียน จะมีชีวิตอยู่ได้ไม่พ้น ๔๗ ปี ดิฉันเป็นกังวลมาก ได้แต่ร่ำพึงกับตนเองว่า เรากับลูกอีกสองคน จะเป็นกำพร้ากันคราวนี้หรือ นั่นเป็นเหตุให้ท่านพลเอกชัชชม (ขณะนั้นมียศพันเอก) ยืนยันกับผู้บังคับบัญชาขอลาบวช จึงได้โอกาสบวชเกือบเป็นคนสุดท้ายของนวกะรุ่นนั้น โดยมีสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (พระธรรมธีรราชมหามุนี-ขณะนั้น)วัดปากน้ำภาษีเจริญ กรุงเทพฯ เป็นองค์อุปัชฌาย์จารย์

นี่เป็นเหตุการณ์สำคัญยิ่งในชีวิตครอบครัวที่ประทับอยู่ในความทรงจำของดิฉัน เคยตั้งคำถามกับตัวเองว่า ถ้าพลเอกชัชชมไม่มีโอกาสได้บวชเรียนในครั้งนั้น จะมีอะไรเกิดขึ้นกับครอบครัวของเรา อย่างไรก็ตามเมื่อได้บวชเรียนแล้ว คุณแม่อาจารย์ก็ยังเอาใจใส่ดูแล มอบปัจจัยให้จัดทำบุญเลี้ยงพระในระหว่างพรรษา ตลอดจนเมตตาหาฤกษ์ลาสึกขาบทให้ ท่านขอให้อยู่ครองเพศบรรพชิตให้ยาวนานที่สุดซึ่งรวมเวลาปฏิบัติกิจในเพศบรรพชิตถึงสี่เดือนเศษ และได้ลาสึกขาในวันอังคาร ตามฤกษ์ ซึ่งตรงกับวันเกิดจริง ท่านได้อวยพรให้สิ้นเคราะห์พ้นโศก พ้นโรคพ้นภัย เป็นผู้เกิดใหม่ เป็นคนใหม่ที่สมบูรณ์ด้วย

อีกเรื่องหนึ่งที่คุณแม่แนะนำให้สร้างบุญใหม่ ให้รู้จักสะสมบุญ อย่ามัวแต่กินบุญเก่าจนหมด ท่านสอนเสมอว่าเกิดเป็น "มนุษย์" ถือว่ามีบุญเพราะจัดเป็นสัตว์ประเสริฐ ต้องสร้างความดี ละการทำบาป สะสมบุญวันละหนึ่งบาทก็ยังดีกว่าไม่ได้ทำเลย ดิฉันจึงเริ่มถวายเงินร่วมบุญกับท่าน เดือนละสามสิบบาท ตั้งแต่เงินเดือนยังน้อย เป็นประจำมิได้ขาด จำได้ท่านพูดว่า **"ฉันจะอัดบุญให้ จะอัดกายสิทธิ์ให้"** รู้สึกแปลกใจกับคำกล่าวนี้ แต่ก็ทำมาตลอดตามกำลังความสามารถของเรา

เรื่องราวที่ได้เรียบเรียงขึ้นทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนน้อยนิดในความทรงจำ คุณแม่อาจารย์ท่านเป็นทั้งคุณแม่ คุณครู และเป็นผู้มีพระคุณที่ยิ่งใหญ่ สุดที่จะพรรณนา พระคุณนี้จะสถิตย์อยู่ในดวงใจของศิษย์คนนี้ตลอดชั่วกาลนาน

ผู้อำนวยการ จงพิศ กันหลง

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"คุณแม่อาจารย์ผู้มีแต่ให้"

วิภาภรณ์ วรศาสตร์

ดิฉันในนามของศิษย์คนหนึ่งที่เกิดความศรัทธา ความรัก ความเคารพในคุณแม่อาจารย์แม่ชีหวานใน ชูกร ซึ่งได้รับฟังธรรมะแนวทางปฏิบัติเนกขัมสัมมาปฏิบัติจากท่านทำให้เกิดผลดีต่อตนเองและเมื่อนำไปใช้ปฏิบัติทำให้การดำรงชีวิตเป็นไปด้วยความราบรื่น ประสบผลสำเร็จในหน้าที่การงาน ครอบครัว ทำให้ไม่รู้สึกโกรธ ใจอิ่มแอมไปด้วยความสุขอันแท้จริงคุณแม่อาจารย์มักสอนว่าเมื่อปฏิบัติแล้วทำให้มีจิตเกษม

จากการสัมผัสและได้รับประสบการณ์ฟังธรรมะจากคุณแม่อาจารย์ได้ทราบว่าข้อปฏิบัติที่จะทำให้ชีวิตของมนุษย์ทุกรูปทุกนามมีสุข ปราศจากทุกข์ได้ ก็คือ การให้ทาน การรักษาศีลและการปฏิบัติสมาธิเพื่อให้เกิดปัญญา ปัญญาระลึกถึงความเป็นผู้เจริญภาวนา ทุกคนต้องยอมรับกันในเบื้องต้นเสียก่อนว่าการเข้าถึงหลักธรรมในพระพุทธศาสนามี 3 ข้อ คือ จะทำให้ลดความทุกข์ คลายความเศร้าหมอง ทำให้ชีวิตยืนยาวและมีความสุขได้จริง

หลักธรรมในข้อแรกที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับชีวิตมนุษย์ที่จะอยู่ต่อไปในโลกนี้ อย่างสงบสุขคือการให้ทาน มีคติธรรมหลายข้อที่สามารถยืนยันความจริงข้อนี้ได้ดีคือ ผู้ให้ย่อมผูกไมตรีไว้ได้ และผู้ให้ย่อมมีความสุข ลองสังเกตความจริงข้อนี้ให้ดีจิตของเราขณะเป็นผู้ให้จะเยือกเย็นและมีความสุข ผิดกับจิตที่มุ่งจะรับ จะเต็มไปด้วยความโลภ รุ่มร้อน อานิสงส์ของการให้จะยิ่งใหญ่เมื่อวัตถุทานของเราบริสุทธิ์ มีเจตนาที่เต็มไปด้วยศรัทธาทั้งก่อนให้และหลังให้มีใจแช่มชื่น ไม่คิดเสียดายของและควรให้กับบุคคลที่บริสุทธิ์ และอาจให้ด้วยความเมตตากับผู้น้อยที่ด้อยกว่า

หลักธรรมข้อที่สองที่คุณแม่อาจารย์ได้สอนไว้คือการรักษาศีล ศีลขั้นมนุษย์ควรจะมีคือศีลห้า เพราะ ผู้ที่จะเกิดเป็นมนุษย์ได้อย่างต่ำ ต้องมีศีลห้าเป็นพื้นฐาน ถ้ารักษาศีลห้าไม่ได้ก็มีโอกาสไปเกิดในอบายภูมิอย่างแน่นอน ยิ่งถ้าผิดศีลข้อที่ 5 แล้วยิ่งมีโอกาสที่จะทำให้ผิดศีลข้ออื่นไปด้วย การตั้งมั่นอยู่ในศีล ถึงแม้จะมีชีวิตอยู่เพียงวันหนึ่ง ก็จะทำให้ประเสริฐมากกว่าการมีชีวิตอยู่โดยไม่มีศีล

หลักธรรมข้อที่สาม คือการเจริญภาวนา จิตในขณะที่มีการเจริญภาวนา จำทำให้เกิดสมาธิ ได้อารมณ์สงบเกิดความรู้สึกตัวทั่วพร้อม ทำให้สามารถพิจารณาทุกข์ของรูปและนามได้ ความคิดไม่มีทางตัน มองทุกอย่างโปร่งใส เรียกว่าเมื่อจิตใจสว่าง หนทางไม่มีตัน คิดออกทุกเรื่อง ที่คุณแม่อาจารย์สอนเสมอว่า ให้หมั่นทำสมาธิ เพื่อให้เกิดปัญญา คุณแม่อาจารย์สอนเสมอว่า ให้คิดดี ทำดี แล้วทุกอย่างที่เกิดกับตัว ก็จะดีไปเอง

ดิฉันได้รับหลักธรรมหรือหัวในพุทธศาสนาในข้อการรักษาศีล ก็คือการไม่ผิดศีลทั้งปวงข้อการให้ทานก็คือการทำกุศลให้ถึงพร้อม และข้อเจริญภาวนา ก็คือการทำจิตใจให้บริสุทธิ์ ถ้าผู้ใดได้นำหลักธรรมทั้ง 3 ข้อ ไปใช้ในชีวิตส่วนตัวและในการบริหารบุคคลก็จะทำให้ชีวิตมีความสุข และสำเร็จประโยชน์ได้ การประพฤติตามคำสอนในพระพุทธศาสนาที่ถูกต้องอย่างแท้จริงจะเป็นการสร้างอริยทรัพย์เป็นสมบัติติดตัวไปในอนาคตชาติหรือภพใหม่อันไกลแสนไกล

ท้ายนี้ดิฉันขอกราบขอบพระคุณคุณแม่อาจารย์ที่ได้อบรม สั่งสอน แนวคิดที่ดีงามคุณแม่อาจารย์ไม่เคยรู้สึกเหนื่อยที่จะสอนลูกศิษย์ทุกคนให้เป็นคนดี และดิฉันคิดว่า ลูกศิษย์ของคุณแม่อาจารย์ทุกคน ตั้งใจที่จะปฏิบัติดีปฏิบัติชอบและดำเนินชีวิตที่ถูกทางทุกคน

วิภาภรณ์ วรศาสตร์

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

บุญชัย โชติเรืองประเสริฐ

ผมชื่อบุญชัย โชติเรืองประเสริฐ ทำงานเป็นผู้บริหารด้านโรงงานผลิตอาหารสัตว์ของเครือซีพี ผมเริ่มเข้ามาสนใจด้านธรรมะเนื่องจากภรรยาของผมซึ่งเคยเป็นพยาบาลในโรงพยาบาลจุฬาฯได้มาเล่าให้ฟังเรื่องเกี่ยวกับเรื่องของคนป่วยในโรงพยาบาลซึ่งมีหลายๆ ราย ที่ได้รับอุบัติเหตุและทุกข์เดือดร้อนแสนสาหัสจากผลกรรมจากอดีตของตนเองที่มาเล่าให้พวกหมอและพยาบาลฟัง ทำให้ผมเกิดความสงสัยขึ้นในขณะนั้นว่า กฎแห่งกรรมมีจริงๆ หรือช่วงแรกที่เข้ามาในสายธรรมนั้นก็ชอบทางด้านอภินิการ ได้ยินได้ฟังว่าที่ไหนมีหลวงพ่อที่เก่ง ๆ สามารถทำให้น้ำมนต์เดือดได้ หรือดูดวงชะตาแม่นหรือปลุกเสกพระหรือปลัดขิกให้ตั้งขึ้นมาได้ก็จะสนใจไปเสาะแสวงหาเพื่อดูเป็นขวัญตาเป็นต้น

จุดที่เริ่มทำให้ได้เข้ามาหาคุณแม่อาจารย์ก็เนื่องมาจากสาเหตุนี้เช่นกัน คือได้ยินได้ฟังและได้อ่านพบในนิตยสารเกี่ยวกับกิตติศัพท์ของคุณแม่ ประกอบกับที่ภรรยาได้มาพบท่านพร้อมๆ กับพี่จินตนาและคุณวไลพร (เป็นเพื่อนสนิทพี่จินตนาและผมกับภรรยา) ก่อนและมาเล่าให้ฟังว่าท่านเป็นผู้มีเมตตาสูงช่วยเหลือลูกศิษย์ลูกหาเป็นจำนวนมาก ตอนแรก ๆ ผมก็ไม่ได้สนใจมากคือติดตามภรรยามากราบท่านพร้อมกับลูกๆ จนกระทั่งมีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้รู้สึกประหลาดใจมากขึ้นคือเมื่อตอนที่ลูกชายคนเล็กอายุประมาณหกขวบ (ราวสิบสี่ปีก่อน) เกิดป่วยเป็นโรคไส้ติ่งอักเสบเข้าผ่าตัดในโรงพยาบาลและเกิดอักเสบภายในช่องท้องจนมีไข้สูง เพื่อลดความตันโลหิตตก แพทย์บอกว่าถ้าไข้ยังไม่ลด จะต้องผ่าตัดใหม่อักครั้งหนึ่งเพื่อเอาลำไส้ออกมาล้าง ทำให้ภรรยาซึ่งดูแลพยาบาลอยู่ในขณะนั้นตกใจมาก คุณวไลพรได้ช่วยอุตส่าห์ขับรถมาถึงราชบุรีเพื่อนำเรื่องนี้มาเรียนคุณแม่อาจารย์ ท่านก็รับปากว่าจะช่วยโดยให้คุณวไลพรนำน้ำมนต์ที่หน้าพระพุทธรูปในสำนักกลับไปโรงพยาบาลเพื่อมาผสมน้ำเช็ดตัวให้เด็ก เด็กก็สามารถถ่ายได้และไข้ที่สูงอยู่ก็ลดลงมาทันที แพทย์จึงไม่ต้องผ่าตัดเด็กอีก

เหตุการณ์ที่สองที่ทำให้ผมทึ่งอีกก็คือ มีอยู่คราวหนึ่งที่ผมและภรรยามากราบท่านที่บ้านภาวนา วัดปากน้ำ และขอให้ท่านช่วยคุณพ่อของผมที่ป่วยเป็นอัมพาตมานานสิบกว่าปีท่านก็บอกว่าให้พามา หรือถ้ามาไม่ได้ก็ให้นำรูปถ่ายมาดูในคราวถัดไปเมื่อเอารูปถ่ายไปให้ท่านดูแล้ว ท่านจึงบอกว่าคุณพ่อของผมไม่สามารถช่วยได้และจะต้องจากโลกนี้ไปภายในสิ้นปีนั้น (ในขณะที่สนทนากับท่านตอนนั้นเป็นเดือนราวๆ มี.ค.-เม.ย.) ท่านกล่าวว่าต่อไปอีกว่าแต่ก่อนจุเสียชีวิตคุณพ่อของผมจะไม่พูดจะไม่ทานอาหาร แต่จะดีใจเมื่อเห็นลูกๆมาเยี่ยม ในช่วงนั้นภรรยาของผมไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เพราะภรรยาของผมเป็นพยาบาลมาหลายปีและเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าสามารถพอจะดูคนป่วยรู้ว่าคนป่วยคนไหนใครใกล้จะอยู่จะไปพอจะดูออก และขณะนั้นคุณพ่อเองก็ยังแข็งแรงพอสมควร ไม่มีทีท่าว่าจะเป็นอย่างที่คุณแม่อาจารย์กล่าวแม้แต่น้อย ในวันนั้นคุณแม่อาจารย์ท่านก็เมตตาให้ธรรมะแก่ผมเพื่อให้บรรเทาอาการทุกข์โศกจากเหตุที่ว่าจะต้องเสียคุณพ่อไปในอีกไม่นาน โดยท่านให้ธรรมะว่าคนเราทุกคนล้วนอยู่ในสมมุติทั้งนั้นและไม่ได้ตายคือเกิดมาเป็นลูกเป็นพ่อในบ้านหลังนี้ก็มาสมมุติกันเป็นลูกเป็นพ่อเป็นพี่เป็นน้อง พอตายไปก็เหมือนกับการย้ายบ้านคือ ไปเกิดที่บ้านอื่น ก็ไปสมมุติกันต่ออีกเป็นลูกเป็นพ่อกับผู้อื่นกันต่อไปอีกตราบใดที่ยังอยู่ในสังสารวัฏก็จะต้องเป็นอยู่ในลักษณะเช่นนี้ทุกๆ คนนับได้ว่าธรรมะของท่านได้ช่วยชโลมจิตใจให้บรรเทาอาการทุกข์โศกไปได้ไม่น้อยทั้งยังให้ข้อคิดใหม่ ๆ กับผมซึ่งไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนพอราวกลางปีของปีนั้นคุณพ่อของผมหกล้มในบ้าน และหลังจากการล้มในครั้งนั้น ดูท่านเหมือนจะเบื่อหรือยอมแพ้ชีวิตขึ้นมาเฉย ๆ คือ คุณพ่อไม่ยอมพูด ไม่ยอมให้ความร่วมมือใดๆ ไม่ยอมรับประทานอาหารจนกระทั่งค่อยๆ ผ่ายผอมลงไปเรื่อยๆ จนต้องส่งเข้าโรงพยาบาลให้น้ำเกลือและเสียชีวิตในที่สุด ในปลายปีนั้นจริง ๆ

ความจริงมีเรื่องและเหตุการณ์หลายอย่างที่ผมเชื่อว่าได้อาศัยบารมีของคุณแม่อาจารย์ช่วยให้ผ่านพ้นมาได้ แต่ถ้ามาเล่า ณ ที่นี้ก็เกรงว่าผู้ฟังที่ไม่มีความศรัทธาในตัวท่านอาจมองว่าผมเชื่อหลงงมงายก็เป็นได้ (จนกระทั่งระยะหลังนี้ ผมเองก็ไม่ค่อยกล้าเล่าให้กับแม้เป็นบุคคลผู้ใกล้ชิดมากๆ หรือเพื่อน ฟังเพราะเกรงว่าจะถูกมองไปว่าเป็นคนหลงศรัทธาจนงมงายและเป็นคนอ่อนแอเอะอะก็หวังพึ่งบารมีคนอื่น ไม่รู้จักพึ่งตนเอง ในขณะที่เป็นถึงผู้นำคนตั้งเยอะในโรงงาน) แต่ทว่ามีเหตุการณ์อีกเรื่องหนึ่งที่ผมอดจะเล่าไม่ได้ จะว่าผมงมงายก็ยอม คือเมื่อราว ๆ เดือน ส.ค.ปี ๒๕๔๖ ผมเกิดป่วยเป็นไส้ติ่งอักเสบเฉียบพลันและเข้าผ่าตัดในโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ แต่เนื่องจากเข้าผ่าตัดช้าทำให้ไส้ติ่งแตก เสียก่อนการผ่าตัดของหมอผลก็คือ ผมมีไข้สูงตลอดหลังการผ่าตัด ภรรยาของผมได้เฝ้าพยาบาลตลอดอยู่ที่โรงพยาบาล จนผมตัดสินใจบอกให้ภรรยาช่วยโทรศัพท์มือถือไปเรียนคุณแม่อาจารย์เพื่อให้ท่านช่วย หลังจากท่านพูดโทรศัพท์ผ่านเครื่องมือถือกับภรรยาของผมได้

สักครู่หนึ่ง ท่านก็ให้ภรรยาของผมส่งโทรศัพท์มือถือให้ผมรับสายท่านได้เตือนสติผมให้อยู่กับลมหายใจของตนเอง อย่าทำใจให้ทุ้งซ่าน ในขณะที่เสียงของท่านผ่านหูเข้ามานั้น ผมมีความรู้สึกเหมือนมีพลังความสงบเย็นอย่างประหลาดค่อย ๆ แผ่ซ่าน โดยเริ่มจากตำแหน่งหูข้างที่รับโทรศัพท์นั้นค่อยๆ แผ่ขยายไปยังส่วนอื่นๆ ทั่วร่างกาย มันเหมือนกับมีพลังความเย็นมาขับไล่ความร้อนของพิษไข้ออกไปจากร่างกายแบบแผ่ซ่านใบหูขยายออกไปทั่วร่างกาย และหลังจากวันนั้นไข้ของผมก็เริ่มลดลงๆ จนสามารถออกจากโรงพยาบาลได้ในเวลาต่อมา

ท่านไม่เพียงมีปาฏิหาริย์ในเรื่องเหล่านี้เท่านั้น ท่านยังมีความสามารถในการช่วยเหลือลูกศิษย์ทั้งหลายโดยใช้ธรรมโอสถช่วยแก้ความทุกข์ในได้ทุกเรื่องขึ้นอยู่กับผู้มาพบหาท่านจะเปิดในรับฟังท่านมากน้อยเพียงในเท่านั้น

เมื่อพูดถึงประสบการณ์ในด้านใช้ธรรมโอสถช่วยแก้ทุกข์นั้น ผมเองมีประสบการณ์อยู่ก็หลายครั้ง ยกตัวอย่างเช่น มีอยู่คราวหนึ่งผมและภรรยาไปปรึกษาท่านเกี่ยวกับเรื่องผมบนศีรษะของผมซึ่งมีปัญหาร่วงมากจนไปซื้อยาจากหมอตามคลินิกมารับประทานเพื่อไม่ให้ผมร่วง เมื่อรับประทานยาได้ประมาณสองปีก็ตรวจพบว่ามีจุดเล็กๆ เกิดขึ้นที่ตับครั้นจะทานยาต่อก็กลัวตับจะมีปัญหา จะเลิกทานยาก็กลัวหัวล้าน ไม่รู้จะทำอย่างไรดีภรรยาจึงตัดสินใจปรึกษาคุณแม่อาจารย์ ก็ให้ธรรมมะว่า เกิดเป็นคนต้องแก่ต้องตายทุกคน คนเราไม่ควรกลัวเรื่องผมมากหรือน้อยที่อยู่บนศีรษะสิ่งที่ควรกลัวคือความชั่วบาปอกุศลที่อยู่ในจิตใจของเราต่างหาก คำสอนเหล่านี้ช่วยให้ผมสามารถทำใจได้และหยุดทานยานั้นตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ที่น่าแปลกก็คือหลังจากทำใจได้แล้วและหยุดทานยานั้นแล้ว เส้นผมก็มิได้ร่วงมากมายผิดปกติอย่างที่เคยเป็นในอดีตครั้งที่ทดลองหยุดทานยาและเกิดอาการเส้นผมร่วงมากว่าก่อนทานยาเป็นกันมาก

ธรรมโอสถอีกเรื่องหนึ่งที่อยากเล่าให้ทุกท่านฟังก็คือในคราวที่ผมถูกเจ้านายที่ทำงานสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ในประเทศจีนเมื่อสามปีก่อนนั้น ผมและภรรยาได้ธรรมะที่ปาฏิดจากท่านในครั้งนั้นว่า "เป็นโอกาสดีที่เธอทั้งสองจะได้ฝึกจาก เพราะเราทุกคนต่างคนต่างมาต่างคนต่างไป ต่อให้รักกันเพียงใด เช่นลูกๆ เมื่อโตขึ้นก็ต้องจากเราไปมีครอบครัวกันไป สามีภรรยาอยู่ด้วยกันก็ไม่สามารถกำหนดให้ตายในวันเดียวกันได้ถึงอย่างไรก็ตามสักวันหนึ่งเราต้องอยู่ตัวคนเดียวอยู่ดีฉะนั้นการที่ฝ่ายหนึ่งต้องจากไปทำงานในต่างประเทศครั้งหนึ่ง ๆ สามสี่เดือนนับว่าเป็นโอกาสฝึกฝนการจากการพลัดพรากฝึกเอาไว้ก่อนดี ทำให้เวลาต้องการจากกันไปจากโลกนี้จริงๆ จะได้ไม่ทุกข์โศกมากเกินไปจากเรื่องของตนเอง ประกอบกับการฟังเรื่องประสบการณ์ของผู้ร่วมปฏิบัติธรรมด้วยกันคนอื่นๆ หลายเรื่องพอจะอนุมานได้ว่า คุณแม่อาจารย์ท่านเป็นผู้มีเมตตาธรรมสูงและมีหลายๆ รายที่ท่านช่วยโดยไม่ให้เจ้าตัวรู้ตัวว่าท่านเป็นผู้ช่วย สำหรับผมแล้ว คุณแม่อาจารย์ท่านเปรียบได้กับพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมจะต่างกันก็ตรงที่ท่านมีชีวิต สามารถพูดคุยกับเราได้สามารถให้ข้อคิดที่ดีๆ ให้เรากลับไปใช้ในการดำเนินชีวิต ธรรมะของท่านช่วยลดทุกข์แก้ทุกข์ได้จริงๆครับ

สุดท้ายนี้ผมขออาราธนาคุณแม่อาจารย์ขอให้อยู่ช่วยลูกศิษย์ลูกหา และเหล่าสัตว์ผู้ร่วมเกิดแก่เจ็บตายที่ยังมีทุกข์อยู่อีกมากตลอดไปอย่างน้อยก็สักร้อยปีครับ และขอให้คุณแม่อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกๆ หลานๆ ตลอดไปด้วยครับ

บุญชัย โชติเรืองประเสริฐ
๑๔ เมษายน ๒๕๔๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ได้แบบอย่างที่ดีจากคุณแม่อาจารย์"

พ.อ.หญิง วาสุณี อนันตรพีระ

"ธรรมะคือธรรมชาติ เป็นมนุษย์ต้องคิดเป็น" ประโยคเหล่านี้ดิฉันจะได้ฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่าในขณะที่มาปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ราชบุรี แห่งนี้ **คุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร** ท่านมีความเข้มแข็งเด็ดขาดอยู่ในตัวมากมาย ท่านพูดจาเนิบช้า สำเนียงนั้นนุ่มนวลแฝงด้วยความเมตตา แต่พูดอย่างไรต้องเป็นอย่างนั้น ท่านเคยเล่าว่าท่านมีเงินเท่าไรก็จะนำมาทำบุญหมดไม่รู้จะเก็บไว้ทำไม กินข้าววันละมื้อเดียวเท่านั้น ท่านสอนดิฉันว่า **"คุณต้องอยู่ในโลกอย่างมีธรรม"** เป็นอะไรที่ดิฉันจดจำมาจนถึงทุกวันนี้ ใช่สินะ คนเรานั้นมักแยกโลกออกจากธรรมให้อยู่คนละฟาก แท้จริงนั้นในโลกก็มีธรรมและธรรมก็ยังต้องอยู่กับโลก เราควรคิดว่าทำอย่างไรจึงจะอยู่ในโลกอย่างมีความสุข ก็ต้องมีธรรมเท่านั้นเอง

บารมีที่คุณแม่อาจารย์สร้างอยู่ในปัจจุบันนี้ เท่าที่ดิฉันเห็นชัดเจนก็มี **"ทานบารมี"** เวลาที่ท่านทำบุญถวายสังฆทานหรือจัดงานใดๆ ก็ตามท่านจะจัดเครื่องไทยธรรมพร้อมปัจจัยถวายพระ และแม่ชีอีกเป็นจำนวนไม่น้อย ท่านบอกว่าทั้งพระภิกษุและแม่ชีจะได้นำไปใช้สอย เพราะท่านก็ไม่มีรายได้อะไร ที่สำคัญและถือว่าเป็นเรื่องแปลกคือ ท่านทำบุญทำทานมากมายเช่นนี้ และยังได้ก่อสร้างศาลนสถานที่สำคัญอีกหลายแห่ง แต่ก็ไม่เคยขาดแคลนปัจจัยเลย แสดงว่าสมบัติจักรพรรดิในวิชชาธรรมกายนั้นมีจริงแน่นอน ดิฉันเคยได้ยินหลวงพ่อจรัญเล่าว่า ตอนที่หลวงพ่อไปศึกษาธรรมกายกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ (สด จันทสโร) วันหนึ่งแม่ครัวมารายงานว่าเสบียงในโรงครัวหมดแล้ว หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็บอกว่า **"เดี๋ยวก็มีคนเอามาให้ เพราะเราไม่หวงเราไม่อดหมดก็มีมา ถ้าเราหวงเราก็อดหมดก็ไม่มีมา"** มีนำเล่าหลวงพ่อจรัญ และคุณแม่อาจารย์ก็ใช้หลักนี้ วัตรของท่านทั้งสองจึงไม่เคยขาดแคลนเลยทั้งของกินของใช้ และทานที่สำคัญกว่าทานที่กล่าวมาแล้วข้างต้นคือ **"อภัยทาน"** ซึ่งดิฉันสัมผัสได้ แม้ท่านจะถูกว่าร้ายใส่ความเพียงใดท่านก็คงวางเฉย ดิฉันเชื่อว่าผู้ที่จะทำได้เช่นนี้นั้นต้องสั่งสม เมตตาบารมี มาอย่างยาวนาน ท่านมีเมตตาต่อทุกคน หากใครไม่เชื่อฟังท่านก็จะวาง อุเบกขา ซึ่งดิฉันชื่นชมท่านมาก เพราะตัวดิฉันนั้นไม่เคยวางอุเบกขาได้เลยสักครั้งจึงต้องแบกทุกข์ทั้งชีวิต จึงตั้งใจว่าจะพยายามทำให้ได้

เรื่องของ **"ศีลบารมี"** และ **"เนกขัมมบารมี"** นั้นดิฉันเชื่อแน่ว่าคุณแม่อาจารย์ท่านมีอยู่เต็มเปี่ยม หน้าที่ของผู้ที่ได้วิชชาธรรมกาย คือ **"การกลั่นบุญ"** ให้ผู้ที่มีทุกข์ได้พ้นทุกข์ ด้วยการให้ผู้นั้นปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เพื่อให้เกิดสื่อรับพลังจากการกลั่นบุญ คุณแม่อาจารย์ถือว่าเป็นภารกิจที่สำคัญเพราะหลวงพ่อวัดปากน้ำสอนว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติมิให้ขาด คุณแม่อาจารย์ได้สร้างวิหารกลางน้ำเพื่อเป็นโรงงานทำวิชชาเพื่อกลั่นบุญอย่างต่อเนื่อง บุญที่กลั่นออกมานี้ ทุกคนได้สัมผัสถึงความร่มเย็นที่เผื่อแผ่มาถึงได้อย่างเต็มเปี่ยม บางคนเจ็บป่วยอาการสาหัสมาก หมอบอกไม่รอดแน่ ก็สามารถรอดชีวิตมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ คุณแม่อาจารย์ท่านเป็นผู้หญิงที่มีความเด็ดเดี่ยว เห็นได้จากการที่ท่านสามารถสร้างสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ที่ราชบุรีได้สำเร็จ จากท่านแม่ชีและลูกศิษย์รุ่นแรกเพียงไม่กี่คน ทุกคนลำบากมาก ต้องมาขุดดินปลูกกระต๊อบกันเอง มีต้นกร่างเพียงต้นเดียวที่ได้อาศัยร่มเงา น้ำ ไฟ ก็ยังไม่มี มีแต่สองมือกับอีกหนึ่งใจที่มุ่งมั่นหวังสร้างศาลนสถานเพื่อลูกหลาน และเพศแม่ได้มาสร้างบุญสร้างบารมีร่วมกัน หากไม่มี **"วิริยะบารมี"**และ **"ขันติบารมี"** แล้ว คงไม่สามารถสร้างได้สำเร็จ

ดิฉันได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้จากคุณแม่อาจารย์มานาน เห็นความตั้งใจดีของท่าน เชื่อว่าท่านนั้นเป็นผู้มี **"ปัญญาบารมี"** สูงมากผู้หนึ่ง จนทำให้คนที่มืดบอดอย่างดิฉันสามารถมองเห็น และนำมาเป็นแบบอย่างจนทุกวันนี้

๙ กันยายน ๒๕๔๙

พ.อ.หญิง วาสุณี อนันตรพีระ

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ทำให้จริง แล้วจะพบของจริง เห็นผลทันตา"

สมบูรณ์ แผนทัด

ปกติพุทธศาสนิกชนทั่วไปรวมทั้งตัวผมนิยมไปทำบุญทำทานกับพระสงฆ์ ด้วยความเชื่อมั่นว่าทำบุญกับพระสงฆ์หรือผู้ปฏิบัติธรรมชั้นสูงแล้วจะได้อานิสงส์จากการทำบุญมาก แต่เมื่อประมาณต้นเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ผมรวมทั้งน้องเขย (อ.เสน่ห์ ครือเครือ) น้องสาวและครอบครัวมาเที่ยวที่อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี เห็นป้ายประชาสัมพันธ์งานทำบุญอายุครบ ๖๐ ปี ของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ก็เกิดความคิดว่าที่ผ่านมาเราเคยแต่ไปกราบพระ ไม่เคยไปกราบแม่ชีเลย
วันเกิดท่านเราน่าจะไปกราบท่านดูสักครั้งเผื่อว่าจะมีอะไรดีขึ้น

วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๗ พวกเราทุกคนได้เดินทางมาร่วมงานด้วยโดยเตรียมแจกันดอกบัวขาวเพื่อถวายคุณแม่อาจารย์ เมื่อมาถึงสวนแก้ว ผมต้องอุทานออกมาด้วยความดีใจว่า อะไรกันนี่ ฝีมือของท่านแม่ชีหรือ ทำไมใหญ่โตขนาดนี้ ช่างเป็นระเบียบเรียบร้อยสะอาดสวยงาม ความปีติใจเกิดขึ้นทันที ความศรัทธาก็ตามมา โดยคิดว่าแม่ชีท่านนี้คงไม่ธรรมดาแน่ ที่สร้างสำนักได้ใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้ เมื่อถึงเวลาแสดงมุทิตาจิต ขณะที่พวกเราเข้าไปกราบท่าน ได้เห็นรอยยิ้มของท่านซึ่งแฝงไปด้วยเมตตาธรรมอย่างเปี่ยมล้น และท่านยังได้กล่าวคำว่า "ขอบใจ" พวกเราด้วย

ต่อมาผมและอาจารย์ไพบูลย์ ชรัญดี ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดสามัคคีศรัทธาราม ได้ชวนกันไปหาสถานที่ที่จะนำนักเรียนไปเข้าค่ายปฏิบัติธรรม เมื่อมีโอกาสผ่านมาเลยแวะกราบคุณแม่อาจารย์ ท่านถามผมว่า **"อาจารย์ตั้งใจจะเดินทางไปไหนกัน"** เหมือนกับท่านทราบเจตนาจริงในใจของผม และผมได้เรียนความจริงให้ท่านทราบ ท่านบอกว่า **"ฉันจะช่วยให้มาเข้าค่ายที่นี่ก็ได้"** ผมดีใจมากที่ท่านตอบรับทันทีโดยไม่ต้องคิด เพราะความเมตตาของท่านจริงๆ นับว่าเป็นบุญของเด็กๆ จริงๆ ท่านยังบอกอีกว่า **"เอานักเรียนมาเถอะ ขอให้เขามาก็แล้วกัน ทางนี้จะจัดการให้ทุกอย่าง เพราะฉันสงสารเด็ก"**

ผมได้นำนักเรียนและครูอาจารย์มาเข้าค่ายปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วหลายครั้ง ซึ่งนักเรียนทุกคนพอใจมาก มาด้วยความสมัครใจเป็นจำนวนมาก จนต้องจำกัดจำนวน จากนั้นโรงเรียนวัดสามัคคีศรัทธาราม ได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างมาก นักเรียนที่ได้มาเข้าค่ายสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองไปในทางที่ดีอย่างเห็นได้ชัดเช่นในเรื่องความกตัญญูกตเวที ความซื่อสัตย์ การเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการ ความเป็นระเบียบ และรักความสะอาด มีความอ่อนน้อมมีสัมมาคารวะดีขึ้นกว่าเดิมเป็นอย่างมาก พูดรวมๆ คือเด็กนักเรียนมีคุณธรรมและจริยธรรมมากขึ้นมากจนเป็นที่รู้จักและเป็นโรงเรียนแนวหน้าแห่งหนึ่งของจังหวัดสมุทรสาคร ด้านส่วนตัวแล้ว ผมและครอบครัวมีความเคารพศรัทธาคุณแม่อาจารย์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะภรรยาของผม ทั้งๆที่เป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ ครอบครัวของเราจะมากราบคุณแม่อาจารย์อย่างสม่ำเสมอ ท่านจะให้กำลังใจ และแนวทางปฏิบัติในการดำรงชีวิตตลอดเวลา ทำให้ผมและครอบครัวมีกำลังใจที่จะต่อสู้ต่อไปตามแนวทางที่แนะนำ อย่างน้อยที่สุด เราก็มีหลักชัยของชีวิตอยู่ในใจของพวกเราอยู่เสมอ

คุณแม่อาจารย์ท่านเป็นแม่ชีที่ไม่ธรรมดา ที่ว่าไม่ธรรมดาเพราะเหตุว่า "ครั้งหนึ่งผมมากราบท่าน ตอนที่ผมทำผลงานทางวิชาการ เป็นอาจารย์ ๒ ระดับ ๗ ส่งผลงานไปทั้งๆผมไม่เคยบอกท่านเลย คุณแม่อาจารย์ท่านถามผมว่า **"อาจารย์ทำผลงานอะไรไว้เกี่ยวกับวิชาการ"** ผมตอบไปว่า "ทำผลงานอาจารย์ ๒ ระดับ ๗ ครับ" ท่านบอกว่า **"อาจารย์ได้แน่นอน"** นี่เป็นคำบอกเล่าของท่าน แล้วท่านยังพูดต่อไปอีกว่า **"แล้วจะได้ดีอีก"** เมื่อผมกลับไปบ้านยังคิดเลยว่า ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราทำผลงานทางวิชาการ แล้วผมจะได้ดีอีก หมายความว่าอย่างไร หลังจากนั้นไม่นาน ผมได้รับคัดเลือกให้เป็น **" ข้าราชการตัวอย่างของกระทรวงศึกษาธิการ"** สมปรารถนาตามที่คุณแม่อาจารย์ทำนายไว้ทุกประการ ผมได้ไปกราบเรียนให้ท่านทราบผลของการทำผลงานทางวิชาการ และได้รับคัดเลือกเป็นข้าราชการตัวอย่างให้ท่านทราบ ท่านยังได้บอกอีกว่า **"จะได้ดีอีก"** ต่อจากนั้นผมได้ทำผลงานทางวิชาการ เพื่อยกระดับเป็นอาจารย์ ๓ ระดับ ๘ และก็ผลเป็นที่พอใจ ก็เรียนให้ท่านทราบถึงความสำเร็จ ท่านก็บอกต่อไปอีกว่า **"อาจารย์จะได้ดีต่อไปอีก แล้วคอยดู"** ผมยังจดจำคำพูดของท่านได้ตลอดเวลา เมื่อต้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๑ นี้เอง ผมได้ทราบผลการคัดเลือกให้เป็น**"ครูผู้มีผลงานทางด้านจริยศึกษาดีเด่นของกระทรวงศึกษาธิการ"** เป็นไปตามที่คุณแม่อาจารย์พูดไว้อีกแล้ว

คำพูดที่คุณแม่อาจารย์พูดไว้เป็นความจริงทั้งหมด สมกับพุทธภาษิตที่ว่า **"คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล"** ผมมาเข้าค่ายปฏิบัติธรรม โดยนำครูอาจารย์และนักเรียนมาด้วยที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วตามแนวทางวิชาธรรมกาย แล้วผลของการประพฤติปฏิบัติ ส่งผลให้ผมเห็นในชาตินี้ โดยไม่ต้องรอชาติหน้าเลย

ดังนั้น ผมเห็นว่าท่านทั้งหลายที่อ่านข้อความนี้แล้ว คงจะตัดสินใจได้แล้วว่า ท่านมาปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วแห่งนี้ ท่านเดินทางถูกแล้ว และไม่เสียทีที่ท่านได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าท่านปฏิบัติต่อไปอย่างต่อเนื่องแล้วจะทราบเองว่า การปฏิบัติตามคำสั่งสอนของคุณแม่อาจารย์แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ขอแค่เพียงว่า **"ทำให้จริง แล้วจะพบของจริง"** ตามที่คุณแม่อาจารย์บอกทุกประการ

สมบูรณ์ แผนทัด

๙ มิถุนายน ๒๕๔๒

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"รอดตายเพราะบารมีคุณแม่อาจารย์"

จันทร์ทิพย์ จงสุข

เมื่อครอบครัวของดิฉันโดยมีดิฉันเป็นพี่สาวคนโตและพี่น้อง ๔ คน ดิฉันได้แต่งงานมีครอบครัวแล้ว และมีบุตรชาย ๑ คน คือ "อ้น" ปกติดิฉันเป็นคนสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงเท่าใดนัก แต่ดิฉันเป็นคนที่ชอบทำบุญตามคุณแม่ของดิฉันที่เคยอบรมมาเสมอ

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ดิฉันได้รับคำชักชวนจากเพื่อนสนิทชื่อ คุณณัฐวสา หุ่นเจริญ หรือคุณเปี๊ยก ได้ชวนกันไปกราบหลวงพ่อวัดปากน้ำ (สด จันทสโร) ภาษีเจริญ ซึ่งดิฉันได้เล่าว่าที่วัดนี้มีแม่ชีที่เก่ง และน่าเลื่อมใสมากท่านหนึ่ง ดังนั้น เราจึงพากันไปพบแม่ชีดังกล่าว ที่บ้านไม้หลังเล็กๆ ในบริเวณวัดปากน้ำ และเมื่อเข้าไปในบ้านดิฉันมีความรู้สึกที่ได้พบแม่ชีท่านนี้ ซึ่งบรรยายไม่ถูก ดิฉันเห็นท่านนั่งอยู่ รูปร่างท้วมขาว แลดูเป็นผู้มีบารมีน่าเลื่อมใสและน่าศรัทธามาก ใบหน้าของท่านเปี่ยมไปด้วยความเมตตา ทำให้ดิฉันมีความรู้สึกอบอุ่นใจและร่มเย็น ดิฉันได้ฟังท่านสนทนาธรรม และสอนให้เรารู้จักปฏิบัติธรรม ซึ่งดิฉันไม่เคยรู้การปฏิบัติเป็นอย่างไร เพิ่งจะได้รู้จากท่านวันนี้เอง ก่อนจะลากลับ ท่านได้บอกกับดิฉันว่า

"ให้เธอรู้ไว้นะว่าเธออายุไม่ยืน และจะต้องถูกผ่าท้อง จงหมั่นสร้างบุญไว้ให้มากๆ"

ครั้งนั้นดิฉันก็นยังไม่ใส่ใจนักที่ท่านได้ทักไว้ แต่ถึงกระนั้นดิฉันก็ยังเลื่อมใสศรัทธาในท่านมาก ต่อมาดิฉันได้นำแม่และน้องๆ เข้าไปกราบท่าน และดิฉันยังได้ยกบุตรชายคนเดียวของดิฉัน ชื่อ วรชาติ จงสุข (อ้น) ซึ่งขณะนั้นอายุได้ ๔ ขวบ ให้กับคุณแม่อาจารย์ ซึ่งดิฉันไม่มีบุญบารมีที่จะอบรมเลี้ยงเขา เพราะดิฉันเป็นคนที่เลี้ยงลูกยาก มีคนเคยบอกกับดิฉันว่า ถ้าหากเลี้ยงลูกยาก ควรจะเอาลูกไปยกให้ผู้ทรงศีลนุ่งขาวห่มขาว ซึ่งดิฉันได้พบแล้ว ดิฉันจะเข้าไปกราบท่านเสมอ พร้อมกับน้องสาวของดิฉัน ชื่อ อ๊อด (ร้านพรสุข) เพราะบ้านของดิฉันอยู่ใกล้วัดปากน้ำ จึงมีโอกาสได้ร่วมทำบุญกับท่านอยู่เสมอๆ ซึ่งท่านเปรียบเหมือนเป็นทั้งคุณแม่และเป็นครูอาจารย์ที่สั่งสอนให้รู้จักตนเอง รู้จักการสร้างบุญ และให้รู้จักการฝึกสมาธิ เพื่อจะได้เป็นบุญหนุนตัวเอง หากเราทำให้จริง ไม่ใช่ทำเล่นๆ ดังนั้นลูกศิษย์จึงขนานนามท่านว่า **"คุณแม่อาจารย์"**

จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๒๕ คุณแม่อาจารย์เริ่มการเผยแผ่พุทธศาสนา และหลักการปฏิบัติธรรมเจริญศีลภาวนาให้กับบุคคลทั่วไปได้มีสถานที่อบรมจิตใจ รู้ซึ้งถึงธรรมของสงฆ์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยการก่อตั้งสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ดิฉันและทุกคนในครอบครัว พร้อมด้วยลูกศิษย์ของคุณแม่อาจารย์ ได้ร่วมสร้างบุญในครั้งนี้ ซึ่งทำให้ดิฉันและทุกคนในครอบครัวมีความภูมิใจมาก และยังมีโอกาสได้ไปร่วมรักษาศีลเจริญจิตตภาวนา เมื่อคุณแม่อาจารย์มีการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งที่สำนักปฏิบัติดังกล่าวเท่าที่สามารถจะไปปฏิบัติธรรมได้ แล้วเหตุการณ์ที่คุณแม่บอกไว้ก็เกิดขึ้น ในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๓๔ ดิฉันมีอาการผิดปกติในร่างกายของดิฉันซึ่งดิฉันไม่เคยเป็นมาก่อนเลย จึงได้ไปทำการตรวจเช็คที่โรงพยาบาลมิชชั่น จึงได้ทราบว่าตนเองเป็นเนื้องอกที่ภายใน ซึ่งดิฉันได้ตรวจเช็คสุขภาพเป็นประจำ แต่ไม่พบสาเหตุ จนกระทั่งครั้งนี้ได้พบอาการแบบนี้ แต่ก็ไม่แน่ใจ น้องสาวคนเล็กซึ่งเป็นอาจารย์สอนพยาบาลที่โรงพยาบาลมิชชั่น ได้ให้แพทย์ทำการตรวจให้ละเอียดอีกครั้งจึงได้พบเนื้องอกดังกล่าว ดิฉันต้องเข้าโรงพยาบาลรับการผ่าตัดอย่างกะทันหัน

"อ๊อด" ซึ่งเป็นน้องสาว ได้นำเรื่องของดิฉันไปกราบเรียนให้คุณแม่อาจารย์ทราบ ท่านได้สั่งให้ดิฉันทำใจให้เป็นสมาธิแล้วท่านจะช่วยเอง ระหว่างที่ออกจากห้องผ่าตัดมาดิฉันไม่รู้สึกตัว มารู้สึกตัวอีกครั้งตอนเจ็บแผลที่หน้าท้องมาก ดิฉันทำจิตให้เป็นสมาธิไม่ได้ ถึงกระนั้นคุณแม่อาจารย์ยังมีจิตเมตตาได้ให้ลูกศิษย์ชื่อ คุณลั้ง แซ่คู ให้ไปเยี่ยมดิฉันที่โรงพยาบาลแล้วส่งข่าวให้ท่านทราบว่าอาการเป็นอย่างไร ขณะนั้นท่านอยู่ที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว

ในคืนวันนั้น หลังจากที่คุณลั้งไปเยี่ยมและกลับไปแล้ว กลางดึกของวันนั้นอาการเจ็บปวดแผลก็ยังทรมาน ดิฉันเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น มีความรู้สึกว่ามีคนมายืนข้างเตียงในห้องพักที่โรงพยาบาล และมีมือมาลูบที่ท้องวนไปมาในใจดิฉันคิดว่าต้องเป็นคุณแม่อาจารย์แน่ๆ ดิฉันพยายามจะจับมือนั้นซึ่งเป็นมือที่ใสมาก แต่ก็จับไม่ได้ ดิฉันพยายามลืมตาขึ้นดูแต่เนื่องจากฤทธิ์ยายังไม่หมด ดิฉันเห็นลางๆ ว่า เป็นผู้หญิงแต่งกายสีขาว ยืนอยู่ข้างเตียง ดิฉันเพ่งมองอีกครั้ง ร่างนั้นก็หายไป พอรุ่งเช้าดิฉันตื่นขึ้นมารู้สึกอาการที่เจ็บปวดก็ทุเลาลงไปมาก และหลังจากนั้นอาการก็ดีขึ้นตามลำดับ ซึ่งแพทย์และพยาบาลแปลกใจมาก โชคดีที่ไม่มีโรคอื่นแทรกซ้อน และลุกขึ้นเดินได้เร็วกว่าที่คาดไว้ ดิฉันก็งแปลกใจว่านี่เราได้สัมผัสกับคุณแม่อาจารย์แล้วอย่างไม่รู้ตัว พร้อมกันนี้น้องสาวซึ่งมานอนเฝ้าไข้เป็นเพื่อนดิฉันที่โรงพยาบาล ยังได้เล่าให้ฟังว่า คืนวันที่ดิฉันเจ็บปวดแผลมากนั้นในคืนเดียวกันน้องสาวนอนอยู่ต้องสะดุ้งตื่นกลางดึก เพราะได้ยินเสียงผู้หญิงมาบอกว่า"ให้ลดแอร์ลงเสียบ้าง มันเย็นเกินไป" พอน้องสาวสะดุ้งตื่นขึ้นมา แอร์ในห้องก็เย็นมากจริงๆ

หลังจากดิฉันออกจากโรงพยาบาลมาอยู่บ้านได้ไม่กี่วัน คุณแม่อาจารย์ได้มาพักที่วัดปากน้ำ ดิฉันไปกราบท่าน และเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้ท่านฟัง ท่านได้แต่ยิ้มและพูดว่า

"เธอได้เจอของจริงแล้วใช่ไหม เธอน่ะเกิดใหม่แล้วนะ แล้วที่เธอเดินเข้ามาได้เพราะฉันทำให้เธอเดินมาหาเอง เธอจงหมั่นสร้างบุญกุศล สร้างบารมีไว้ เพราะเธอมีบุญที่ทำเอาไว้ ฉันจึงช่วยเธอได้" ดิฉันจำคำที่ท่านพูดไว้ไม่เคยลืม

เรื่องทั้งหมดที่เขียนมานี้เป็นเรื่องจริง หากมีผิดพลาดประการใด ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

จันทร์ทิพย์ จงสุข

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ปาฏิหารย์ เกิดขึ้นได้กับทุกท่าน"

อัจฉรา มหธารทิพย์

การที่ตัวเราที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์นั้น ก็เรียกว่ามีบุญแล้วเพราะมนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ มีโอกาสทำดีได้ดีกว่าสัตว์เดียรัจฉา ซึ่งไม่มีโอกาสที่จะทำดีได้เลย มนุษย์มีศาสนา ทุกๆ ศาสนาในโลกสอนให้คนทำดีถ้าเราเข้าถึงศาสนาอย่างแท้จริง ศึกษาปฏิบัติ รู้จักเสพ รู้จักฟัง รู้จักคิด ใช้สติปัญญา เราจะรู้จักตัวเอง แก้ไขตัวเอง ปฏิบัติให้ถูกให้ควร ไม่เช่นนั้นเราก็ทำตัวตามกระแสโลก พลังของโลก ซึ่งพลังฝ่ายไม่ดีนั้นจะดึงให้เราเข้าไปทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายเพราะเราจะทำตามกิเลสที่มีอยู่ในตัวเราเราก็จะเพ่งโทษผู้อื่นจะร้องทุกข์ว่าทำไม เราทำดีแล้วจึงไม่มีใครเห็นใจ ทำไมเขาไม่ดีกับเรา ทำให้จิตใจเราฟุ้งซ่านคิดมาก ก็ทำให้เกิดปัญหา เครียด นอนไม่หลับ ไปหาหมอ ทานยา เมื่อทานยาไปมากๆ สารยาต่างๆ ก็สะสมในร่างกาย ทำให้เกิดผลร้ายกับร่างกายเพิ่มขึ้น เราควรแก้ไขให้ถูกทาง ดูที่ตัวเรา เข้าหาศาสนา ปฏิบัติตัวตามที่ครูบาอาจารย์ท่านสั่งสอน แนะนำ เสพ คิด และปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบด้วย ควรติดตามแนวทางที่ท่านปฏิบัติอยู่ว่า ท่านมีจริยธรรม คุณธรรม สมควรแก่การที่เราจะปฏิบัติตามท่านหรือไม่

แต่เดิมดิฉันไม่เคยสนใจธรรมะ ไม่เคยคิดที่จะไปวัด ยิ่งการไปบวชเนกขัมสัมมาปฏิบัติแล้วยิ่งห่างไกลเหลือเกินคิดแต่ว่าคนเราทำดีย่อมได้ดี ทำชั่วย่อมได้ชั่ว และก็เชื่อเรื่องบุญ บาป แต่ไม่เคยคิดว่าการเข้าวัด การศึกษาศาสนา การปฏิบัติธรรมะจะทำให้เราเข้าถึงแก่นธรรม เข้าใจธรรมะลึกซึ้งยิ่งขึ้น สิ่งที่ดิฉันได้รับมาจากคุณแม่อาจารย์ ยังเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติอีกมาก เส้นทางเดินนั้นยังต้องไปอีกไกล แต่ถ้าเราไม่เริ่มต้นก็คงไม่ถึงจุดหมาย แต่เดิมดิฉันเป็นคนใจร้อนวู่วาม มีโทสะจริตสูงมาก ด้วยที่ต้องเป็นคนที่ต้องรับผิดชอบสูงในหน้าที่การงาน มีผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามาก งานที่ทำก็มาก และยังมีลูกอีก ๓ คน ที่ต้องดูแลเอาใจใส่ และยังต้องเป็นแม่บ้านดูแลความเรียบร้อยในบ้าน ดูแลคุณแม่ ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นปัญหาจุกจิกมากมาย เพราะความที่ดิฉันเองเป็นคนที่เอาจริงเอาจังในทุกๆ เรื่อง ต้องการทำทุกอย่างให้ได้ดีที่สุด ดังนั้นความอดทนในเรื่องต่างๆ ทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวก็น้อยลงๆ ทุกวัน จนทำให้มองสิ่งรอบๆ ข้างอย่างเดียว มองมุมเดียว (และไม่เคยเหลียวมองตัวเอง)

ดิฉันได้พบกับคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ได้รับธรรมะคำสั่งสอนของท่าน นี่คือปาฏิหารย์ในชีวิตของดิฉันทำให้ผังชีวิตของดิฉันเปลี่ยนไปในทางที่ถูกที่ควร ทำให้ดิฉันเข้าใจตัวเอง มองเห็นตัวเอง เข้าใจผู้อื่น และสิ่งที่ดิฉันจะไม่มีวันลืมเลยในชีวิตนี้ก็คือคำสั่งสอนที่ท่านบอกกับดิฉันว่า**"หยุด"**เพื่อดู **"ตัวเอง"** การปฏิบัติธรรมนั้นดิฉันคิดว่าไม่ง่าย แต่ก็ไม่เกินเลยความสามารถของมนุษย์ที่จะทำได้ ต้องอาศัยการที่มีครูบาอาจารย์ ผู้รู้ให้การสั่งสอนอบรมผู้ที่จะปฏิบัตินั้นต้องมีศรัทธาความตั้งใจจริงและอดทน เพราะเราต้องฝึกให้มีสติอยู่เสมอ ไม่ทำอะไรตามความต้องการของตัวเอง มีความอดทนที่จะปฏิบัติเพื่อที่จะลดละกิเลสของตนเอง เราไม่ต้องไปเอาชนะใคร เราต้องเอาชนะตัวเอง ไม่ต้องคิดให้ใครมาเห็นใจเรา เราต้องมีหลักมีที่พึ่งให้กับตัวเอง โดยมีธรรมะเป็นหลัก เป็นที่พึ่งของตน คุณแม่อาจารย์ท่านสอนเสมอว่า**"มาร"**คือกิเลสฝ่ายดำ มีอยู่ในตัวเราทุกคน แต่เราต้องรู้ มีสติตามทันมัน ไม่ให้มารชนะเราได้ นั่นก็คือเราต้องมีสติรู้ทันอารมณ์ของตัวเอง ซึ่งดิฉันเองก็กำลังพยายามปฏิบัติอยู่อย่างสม่ำเสมอโดยมีคุณแม่อาจารย์คอยอบรมสั่งสอน ทุกครั้งที่มีโอกาสได้ใกล้ชิดท่าน ท่านจะให้ธรรมะเสมอซึ่งดิฉันพยายามรับธรรมะที่ท่านให้นั้นเข้ามาให้ถึงใจให้ได้ ซึ่งเป็นบุญของดิฉันเหลือเกินที่ท่านเมตาตามประสบการณ์ที่ดิฉันได้รับมาจากคุณแม่อาจารย์ ท่านให้ความเมตตาแนะนำ สั่งสอนลูกศิษย์ทุกๆ ท่านเสมอกัน ดิฉันคิดว่ากัลยาณมิตรทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ของคุณแม่อาจารย์ ถ้าได้ปฏิบัติตามธรรมะที่ท่านให้มาในชีวิตประจำวันอย่างจริงจังด้วยความอดทน ชีวิตของเราทั้งหลายต้องดีขึ้นแน่นอน ปาฏิหารย์เกิดขึ้นได้กับทุกท่าน

ในที่สุดนี้ ดิฉันขอกราบระลึกถึงพระคุณ คุณแม่อาจารย์ ที่ทำให้ดิฉันได้เข้าใจถึงคำว่า "ศาสนา"ได้มีโอกาสศึกษาปฏิบัติตน เพื่อช่วยเหลือตัวเอง ทำให้เกิดความสงบสุขภายใน ซึ่งทำให้เกิดผลดีแก่ตัวเอง คนใกล้ชิด และครอบครัว

อัจฉรา มหธารทิพย์
๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ธรรม ย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม"

เฉลา ชมสน

เมื่อชีวิตดิฉันผ่านร้อนผ่านหนาวมา ๕๘ ปีเต็ม เป็นชีวิตที่เรียบง่ายไม่เฟื่องฟู หรูหรา แต่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตคู่เท่าที่ควร มองผิวเผินเหมือนกับโชคร้าย แต่ดิฉันคิดว่าเป็นโชคดีที่ได้หลุดพ้นจากความกังวล ถ้าชีวิตมีความสุขเราก็จะติดสุขอยู่เพียงเท่านั้น เป็นความผูกพัน ชีวิตเราจะไม่มีอิสระเลย พอชีวิตมีความทุกข์... ดิฉันจึงเริ่มมองหาวิธีที่จะทำให้ชีวิตมีความสุข เริ่มด้วยการไปเที่ยวซื้อของ แต่เราไม่มีกำลังทรัพย์พอก็เป็นทุกข์อีก ไปตามสำนักทรงเจ้าก็เคยไป ก็ไม่ได้ความจริง แต่ละที่ก็ตัดสินปัญหาชีวิตตามความคิดเห็นของตัวเอง ดิฉันก็ได้เปลี่ยนวิธีไปตามวัด...

มาวัดปากน้ำเป็นแห่งแรก ตั้งแต่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ มาฟังบรรยายธรรมบ้าง ปฏิบัติธรรมบ้าง คุณแม่ของดิฉันยังคิดว่าจะบวชชีอยู่วัดปากน้ำ แล้วก็ออกไปต่อสู้ชีวิตอีก ลวนโมกข์ก็เคยไป วัดมหาธาตุ วัดโพธิ์ วัดชลประธานฯ จิตภาวันก็เคยไป แล้วก็ไม่ถูกกับจริตตนเอง แล้วก็กลับมาวัดปากน้ำอีก ได้ฟังคุณธรรมของคุณแม่อาจารย์จากเพื่อนร่วมงาน จึงเข้าไปกราบคุณแม่อาจารย์ ขอฝากตัวเป็นศิษย์ ท่านเมตตารับไว้ ครั้งแรกที่ได้เห็นหน้าท่านมีแต่ความสงบเย็น สายตาที่ท่านมองเปี่ยมไปด้วยเมตตา เรากำลังมีความทุกข์ รู้สึกว่าทุกข์บรรเทาลงได้เพราะกระแสเมตตาของท่าน คำสอนของท่านคือสอนให้เรามีสติ เริ่มต้นด้วยการรักษาศีล เจริญจิตภาวนา ทำอยู่หลายปีเพียงใจสงบลงได้เป็นครั้งคราว ทำให้จิตมีพลังรับกระแสเมตตาของท่านได้ เหมือนครั้งที่ดิฉันป่วยมาก ปกติดิฉันจะปวดศีรษะมากบ้างน้อยบ้าง หาหมอบ้าง ทานยาเองบ้าง จนเป็นมากถึงขั้นหมดสติขณะทำงาน เพื่อนร่วมงานได้พาไปส่งคลีนิคหมอ และหมอได้ส่งไปโรงพยาบาล เพื่อนร่วมงานไปเรียนคุณแม่อาจารย์ ท่านไปเยี่ยมเห็นอาการหนักมาก หมอบอกว่าดิฉันไม่รอดแน่ เพราะเป็นมะเร็งในสมอง มีโอกาสรอดเพียง ๓ % เท่านั้น ให้ญาติปรึกษากันว่าจะใช้วัดไหนจัดงาน

แต่ด้วยความเมตตาของคุณแม่อาจารย์ หมอไม่รับรักษา แต่ท่านรับรักษาเอง ขอเวลา ๑๐ วัน ให้อยู่ที่โรงพยาบาล ท่านไปเฝ้าไข้ เข้าที่ตลอดเวลา ๑๐ วัน ที่โรงพยาบาล ดิฉันหมดสติไม่รู้เรื่องทางโรงพยาบาลเลย แต่กลับรู้สึกตัวว่ากำลังลอยไปตามปุยเมฆสีขาว มีดอกบัวสวรรค์สองข้างทางสวยมาก มีอาหารมากมาย รู้สึกตัวเห็นคุณแม่อาจารย์อยู่ด้วยที่โรงพยาบาล ท่านก็ให้เข้าที่ภาวนา สัมมาอรหัง บางครั้งมีอาการปวดมากบ้าง น้อยบ้าง แต่อาการดีขึ้น หมอรักษาด้วยความแปลกใจ

หมอให้อยู่โรงพยาบาล ๑ เดือน อยู่ได้ ๒๐ วัน คุณแม่อาจารย์ให้ออก เพราะถ้าอยู่ ๑ เดือนจะเดินไม่ได้ เพราะขาเริ่มไม่มีแรง ต้องเกาะข้างฝาเดิน หมอไม่ยอมให้ออก คุณแม่อาจารย์ท่านบอกจะรับผิดชอบเอง ชีวิตที่เหลือ ๓ % รอดมาได้สร้างความดีต่อ เพราะบารมีธรรมของคุณแม่อาจารย์ที่ท่านแผ่มาให้ บุญที่ดิฉันรักษาศีล เจริญจิตภาวนา จนรับกระแสเมตตาของท่านได้ ท่านเป็นเหมือนเครื่องส่ง ท่านส่งมาให้เหมือนกันหมด ไม่เจาะจงผู้หนึ่งผู้ใดมากน้อยกว่ากัน สุดแต่เครื่องรับของใครจะรับได้หรือไม่ สิ่งนี้เป็นผลดีต่อผู้ปฏิบัติโดยตรง ขอให้ท่านจงตั้งใจปฏิบัติด้วยความมั่นคง อย่าลังเลสงสัย เรื่องทั้งหมดนี้เป็นความจริงที่เกิดขึ้นกับชีวิตดิฉัน

เฉลา ชมสน

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"เป็นเพราะบารมีคุณแม่อาจารย์แท้ๆ"

นพพร ดวงมนัส

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑ เนื่องจากดิฉันและครอบครัวไปนมัสการหลวงพี่ที่นับถือกัน ณ เขาลูกช้าง จังหวัดจันทบุรี ซึ่งเขาว่าเป็นที่ที่แรงมากและดิฉันกับคณะที่ไปได้ไปปัสสาวะที่เขานั้น และพูดหยอกล้อกันด้วยความสนุกสนาน แต่พอกลับมามีอาการเหมือนถูกวิญญาณร้ายต่างๆ เข้าสิงอยู่ภายในตัว วูบเข้า วูบออก ควบคุมสติตัวเองไม่ได้ บรรดาญาติต่างพากันเดือดร้อน วิตกกังวลกันไปต่างๆ นานา เกรงว่าดิฉันจะไม่ปกติเหมือนเดิม พี่สาวของดิฉันพาไปหาหมอทางประสาทที่ราชดำริ หมอให้ยามารับประทาน ขณะที่รอหมออยู่นั้น คนที่เฝ้าร้านหมอ เป็นเจ้าหน้าที่จ่ายยาหน้าร้าน คุยกับญาติของดิฉันว่า "เขามีเรื่องกระทบกระเทือนใจอะไรมาหรือ" ญาติก็เล่าให้ฟังว่าไม่มี ปกติเขาเป็นคนสนุกสนานร่าเริงดี ที่เป็นเพราะว่าไปเขาลูกช้างมา คนเฝ้าร้านของหมอบอกว่าถ้างั้นไปรดน้ำมนต์กับพระหรือเจ้าเถอะ มารักษาอย่างนี้ไม่ถูกโรคหรอก

บรรดาพี่ๆ ก็เลยกลับกัน หลังจากหมอตรวจแล้วก็ไปแวะที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ วันนั้นฝนตกพรำๆ คุณแม่อาจารย์ยังรับลูกศิษย์อยู่ที่กุฏิของท่าน ณ บ้านภาวนาสิทธิผล ดิฉันเห็นท่านก็วิ่งเข้าไปชุกชายผ้าขาวของท่าน บรรดาพี่ๆ ที่พาไปก็ยึดไว้ เกรงว่าจะไปทำอันตรายท่าน

ดิฉันได้ยินเสียงคุณแม่อาจารย์พูดว่า **"ปล่อยเขา ปล่อยเขา"**และบอกให้ดิฉันเขียนชื่อตัวเอง คิดดูเถิดท่านผู้อ่าน ขนาดจบปริญญาตรีเขียนชื่อตัวเองไม่ถูก ต้องใช้เวลาอยู่นาน พอเขียนเสร็จท่านก็บอกว่าให้เขียนชื่อลูกทั้งหมดมา ก็พยายามเขียนอยู่นาน หลังจากนั้นท่านก็ให้เงินอีก ๕๐๐ บาท บอกว่าจะนำไปทำอะไรก็ได้ ฉันให้เธอ และผลไม้อีก ๑ กระจาด ดิฉันมีความรู้สึกว่า **"เรามีที่พึ่งแล้ว ไม่ตายแล้ว"** ในขณะนั้นพี่ๆ ก็พาดิฉันลาท่านกลับบ้านกาญจนบุรี รุ่งขึ้น ดิฉันก็นำเงินที่ท่านให้ไปทำบุญกับเจ้าอาวาสวัดท่าเรือ ท่านก็รดน้ำมนต์ให้ ต่อจากนั้น อาการก็ดีขึ้นโดยลำดับ ดิฉันจึงพูดได้ว่าเพราะบารมีของคุณแม่อาจารย์โดยแท้ ที่ทำให้ดิฉันมีชีวิตที่รุ่งเรืองมาจนทุกวันนี้ จนได้รับเลือกเป็น **"ครูดีเด่นภาษาไทย"** ถ้าท่านไม่ช่วยดิฉันคงจะกลายเป็น **"คนบ้า"** ไปแล้ว

นพพร ดวงมนัส

๙ กันยายน ๒๕๓๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"คุณแม่อาจารย์...ผู้ชุบชีวิตใหม่"
ไสว มาลยเวช

เมื่อเดือน **กรกฎาคม** ๒๕๓๐ ผมได้รู้จักคุณแม่อาจารย์เพราะหลานสาวคนหนึ่งชายผ้าอยู่ตลาดเฉลิมโลก ประตูน้ำ เธอเป็นหนึ่งในลูกศิษย์ "คณะประตูน้ำ" โดยเอารูปถ่าย วันเดือนปีเกิด ของผมไปให้ท่านดู ผลปรากฏว่า คุณแม่อาจารย์ท่านบอกว่า ผมหมดอายุนานแล้ว (ตาย) แต่ที่อยู่มาได้เพราะทำกรรมดีไว้มาก ท่านบอกว่า อาชีพหมอที่ทำอยู่นั้นดี ท่านให้ทำป้ายชื่อผม แล้วให้หลานนำไปให้ท่านทิ้งไว้ ๓ วัน แล้วให้ผมไปรับคืนด้วยตัวเองจากมือคุณแม่อาจารย์ หลานสาวบอกว่า **ท่านจะทำให้บรรลือโลก** เป็นได้อย่างไร ผมนึกในใจ เพราะอาชีพหมอแทงเข็ม (คือการฝังเข็ม แต่ผมชอบเรียกแทงเข็ม) อย่างผม ทำมา ๒-๓ ปีแล้วผมยังไม่พอใช้ ต้องไปอาศัยความช่วยเหลือจากลูกๆ และแม้แต่หลานสาวคนนี้ สมัยนั้นคนยังไม่ค่อยนิยมการแทงเข็ม เพราะไม่เชื่อว่าจะรักษาโรคได้จริง แล้วจู่ๆ "บรรลือโลก" มันจะเป็นไปได้อย่างไร มันน่าขันมิใช่น้อยแต่ผมก็ทำตามที่หลานสาวบอกและให้หลานนำป้ายชื่อผมไปให้ท่าน

ย้อนกลับไปเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๐ ผมได้พบกับเพื่อนเก่าที่เป็นนักเขียนด้วยกันในงานเลี้ยงต้อนรับนักเขียนจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน คือ คุณปรมัตถ เขาเดินกระโผกกระเผก เพราะเป็นอัมพาตรักษามาหลายแห่งก็ไม่หาย ผมจึงแนะนำให้ไปแทงเข็มตามเบอร์โทรฯ ที่ให้ไปโดยไม่บอกว่าผมเป็นหมอแทงเข็ม เมื่อคุณปรมัตถไปถึงเห็นผมกำลังแทงเข็มอยู่ก็บอกว่า อ้าวคุณเป็นหมอแทงเข็มเองดอยหรือ เมื่อวานไม่เห็นบอา ผมก็เลยบอกว่า ถ้าบอกคุณก็ไม่มาน่ะซิ (เพราะเขาอาจไม่เชื่อว่านักเขียนอย่างผมจะกลายมาเป็นหมอแทงเข็มได้) คุณปรมัตถนั้นหลังจากรับการแทงเข็มจากผมแล้วยังได้สัมภาษณ์ผู้ป่วยอีก ๓-๔ คน ต่อมาข้อเขียนของเขาก็ได้นำลงตีพิมพ์ในนิตยสารบางกอกรายสัปดาห์ฉบับวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ และได้นำลงต่อเนื่องกันถึง ๔ ฉบับ

เมื่อต้นเดือนสิงหาคม ผมได้ไปกราบเท้าคุณแม่อาจารย์ที่บ้านภาวนาฯ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พร้อมรับป้ายชื่อมาด้วย และเมื่อได้ทำตามที่ท่านสั่งแล้ว ก็นำขึ้นแขวนไว้หน้าประตูรั้วบ้าน จนถึงปัจจุบันนี้ เรื่องแปลกแต่จริงเกิดขึ้นเหมือนปาฏิหาริย์... **คือนับแต่วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๐** คนป่วยเริ่มโทรศัพท์เข้ามาวันละหลายราย ทั้งในกรุง ต่างจังหวัดกระทั่งต่างประเทศ จดหมายก็เข้ามาวันละ ๕-๒๐ ฉบับ คนป่วยจากวันละ ๓-๕ คน ก็เพิ่มขึ้นจนรถจอดยาวเหยียด วันหนึ่งๆ ๓๐ กว่าคนขึ้นไป ผมต้องโทรเลขเรียกลูกศิษย์จากปักษ์ใต้ขึ้นมาช่วย ๓ คน และหาลูกน้องมาช่วยอีก ๓ คน มัน**"บรรลือโลก"** จริงๆ ครับ จากเมื่อก่อนจะกินเข้าไปแต่ละมื้อก็แทบไม่มีนี้ มันกลับกลายเป็นว่า ผมทำบุญทำทาน ช่วยเหลือส่วนรวม ช่วยเหลือสังคมด้วยไม่เคยขาด ยิ่งทำบุญ ทำทาน และช่วยเหลือสังคมมาก ลาภผลกลับยิ่งเกิดมากตามมา และมากจริงๆ ครับ

วันนั้น..เป็นวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ เวลา ๙.๔๕ น. ผมเกิดอยากไปปฏิบัติธรรมที่ไกลๆ ให้ห่างไกลเพื่อละลายความโลภในใจผม คุณแม่ท่านก็แนะนำให้ผมไปที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ที่ราชบุรี ท่านชวนให้ไปพร้อมกับท่านในครั้งแรก เมื่อตัดสินใจแน่นอนแล้ว ผมก็อธิษฐานจิตว่า การไปปฏิบัติธรรมครั้งนี้ด้วยบุญบารมีของคุณแม่อาจารย์ ขอให้เลิกจากอบายมุข สิ่งเลวร้ายในตัวผมให้ได้สัก ๓ อย่าง คือ เลิกบุหรี่โดยเด็ดขาด เลิกเหล้า และ ขอให้โทสะลดน้อยลง จนเบาบาง เรื่องแปลกแต่จริงอีกแล้ว... ทั้งบุหรี่และเหล้า ซึ่งผมเป็นทาสมา ๕๐ กว่าปีแล้วจู่ๆ ก็มาเลิกปุ๊ป มันเป็นไปได้อย่างไร (แต่ผมขอสารภาพว่า ผมเลิกเหล้าได้จริง แต่ได้เปลี่ยนมาเป็นเบียร์แทน แต่สุรากับบุหรี่นั้นงดเด็ดขาด) ผมจึงพูดอย่างเต็มปากเต็มคำว่า **"ถ้าไม่ได้พบคุณแม่อาจารย์ ก็จะไม่มีหมอไสว มาลยเวช ที่เกิดใหม่ในปัจจุบันนี้"** เมื่อผมเห็นผลดีและรวดเร็วเช่นนี้ ในวันปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๓๑ ผมก็ไปปฏิบัติธรรมอีก ทีนี้ผมแบกกลดไปเลย (เพราะผมไม่ทราบว่าที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วมีกลดเยอะ)

ตลอดระยะเวลาที่ผมได้ไปปฏิบัติธรรมกับคุณแม่อาจารย์ ล้วนแต่เป็นสิ่งใหม่ มิติใหม่ที่ผมได้สัมผัสมาด้วยตนเอง โดยแม่อาจารย์เป็นผู้สั่งสอน อบรม และบันดาลให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง ตามครรลองของชาวพุทธ ผมจึงถือว่า ผมได้มีชีวิตใหม่ ที่เพียบพร้อมไปด้วย ลาภ ชื่อเสียง คุณธรรม จริยธรรม และมนุษยธรรม อย่างที่ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลย

ไสว มาลยเวช
๒๐ สิงหาคม ๒๕๓๘

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

-"บุญกุศลนั้น ใครทำใครได้"

ระวี ฉัตรแถม

ผมมีความผูกพันกับวัดปากน้ำมานานตั้งแต่ยังเป็นเด็กได้บวชเรียน ได้ทำบุญกับวัดปากน้ำมาตลอด ได้รู้จักกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ (สด จันทสโร) และคุณแม่อาจารย์มานาน วันหนึ่ง ได้เกิดเหตุการณ์ที่เปรียบเสมือนว่าตายแล้วเกิดใหม่ก็ว่าได้ และที่อยู่รอดมาได้ทุกวันนี้ ก็คงเพราะว่าบารมีของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ท่านได้ช่วยชีวิตไว้เป็นแน่แท้

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ขณะนั้นผมอายุได้ ๔๕ ปี วันนั้นเวลาประมาณ ๑๑.๐๐น. ผมมีความรู้สึกว่าได้กลิ่นผิดปกติในระหว่างนั่งทำงานอยู่ จึงได้ลุกเดินออกไปที่หน้าสำนักงานและเป็นลมล้มฟุบลงพร้อมกับอาการชักหมดสติ เพื่อนร่วมงานได้นำส่งโรงพยาบาลมะการักษ์ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี ระหว่างนั้น ภรรยาคือคุณวิไล ฉัตรแถม คุณพี่สมทรง กิรมย์นา และญาติพี่น้องอีกหลายคนได้มาดูอาการและได้ลงมติกันว่า ให้ไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลธนบุรี กรุงเทพฯ แต่อาการก็ยังทรุดเหมือนเดิมต้องนอนอยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู อาการชักมีอยู่ตลอดจนกระทั่งถึงวันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

ในระหว่างที่นอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลธนบุรีนั้น คุณพี่สมทรง กิรมย์นา ได้ไปเรียนให้คุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ท่านทราบว่าน้องชายป่วย มีอาการชักหมดสติ ขอให้คุณแม่อาจารย์ช่วยให้น้องชายหายด้วย อย่าให้น้องต้องตายเลย เพราะลูกสาวหลานๆ กำลังเรียนอยู่ ๓ คน หากขาดพ่อแล้วจะหมดอนาคต คุณแม่อาจารย์ได้พูดว่า**"คนอื่นเขาเกิดมาเขายังตายกันได้ แล้วทำไมน้องเธอจะตายไม่ได้"** พี่สาวก็ได้รบเร้ากับคุณแม่อาจารย์ว่าขอให้ท่านช่วยสักครั้งเถิด คุณแม่อาจารย์ท่านก็นั่งนิ่งอยู่หรู่หนึ่งแล้วก็กล่าวกับพี่สาวผมว่าถ้าจะให้ฉันช่วยก็ขอให้ย้ายโรงพยาบาลก็แล้วกันนะ ไปอยู่ที่โรงพยาบาลพญาไทเสีย หากอยู่ที่นี่ก็เปรียบเหมือนผู้โดยสารเรือที่กำลังจะอับปางรอเวลาที่จะจมเท่านั้นเองหากบุญเขาพอมีอยู่ก็คงจะช่วยได้ และในวันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ เวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. ก็ได้ย้ายไปที่ใหม่ตามที่ท่านแนะนำ และทุกอย่างก็ดีขึ้น อาการของโรคเริ่มทุเลามีอาการรู้สึกตัวและหายเกือบเป็นปกติ ในระหว่างที่พักรักษาตัวอยู่นั้น คืนหนึ่งผมฝันว่าผมได้พระของขวัญวัดปากน้ำรุ่น ๑ เมื่อตื่นขึ้นได้เล่าความฝันให้ภรรยาฟัง และได้ปรารภกันว่าเราคงไม่ตายแล้วกระมัง หลวงพ่อคงมาช่วยแล้ว และในวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้ขออนุญาตแพทย์ผู้รักษาพยาบาลว่าจะไปธุระข้างนอกสักพัก ผมเดินทางไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อที่จะไปกราบหลวงพ่อและเมื่อไปถึงวัด ฝันก็เป็นจริง ผมได้มีโอกาสบริจาคทรัพย์เพื่อบรรจุพระของขวัญ คือบริจาคทรัพย์ ๒,๕๐๐ บาท จะได้รับพระของขวัญรุ่น "จัมโบ้" ไว้ ๑ องค์ และพระของขวัญองค์เล็ก อีก ๑ องค์

ในวันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ แพทย์ได้อนุญาตให้กลับบ้านได้ ระหว่างทางได้แวะไหว้พระที่พุทธมณฑล และพระร่วงโรจนฤทธิ์ พระปฐมเจดีย์ ที่จังหวัดนครปฐม และแวะกราบคุณแม่อาจารย์ที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ราชบุรี ด้วยสำนึกในพระคุณของคุณแม่อาจารย์ที่ได้ช่วยชีวิตไว้ ในวันนั้นท่านได้ให้โอวาท และ**ชี้แนะให้รู้ถึงบุญกุศลว่าใครทำใครได้ บุญกุศลนั้นจะเกิดขึ้นทันทีที่เราได้ทำกุศล** อย่ามัวรอผลัดวันประกันพรุ่ง ผมยังจำภาพเหตุการณ์ที่อยู่ต่อหน้าท่านในวันนั้นได้ดี ท่านพูดกับภรรยาของผมว่า **"เธอมีสตางค์ทำไมซื้อชีวิตเขาไว้ล่ะ"** ท่านคงหมายความว่า เงินไม่อาจซื้อชีวิตได้แม้จะมีเงินมากแค่ไหนก็ไม่อาจหนีความตายได้ แต่บุญกุศลนั้นเองที่ช่วยให้เรารอดพ้นจากความตายอยู่รอดปลอดภัยมาจนทุกวันนี้ ผมและภรรยาได้ฟังก็เกิดศรัทธาในใจได้บริจาคเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ร่วมสร้างพระประธานประจำสถานที่ปฏิบัติธรรม

ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองครั้งหนึ่งในชีวิตที่แทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ก็สามารถรอดชีวิตมาได้ ก็คงเป็นเพราะว่าอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งพระธรรมกายของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ บารมีธรรมของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร และบุญกุศลที่ตนเองได้สร้างไว้

นายระวี ฉัตรแถม
เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี ๖
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ทำจริง ย่อมเห็นของจริง"

ชูศักดิ์ สนธิทรัพย์

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๗ คุณจันทร์ทิพย์ จงสุข (พี่อี๊ด) คุณสาลินี สมกิตติกานนท์ และครอบครัว ได้ชวนผมไปกราบคุณแม่อาจารย์ ซึ่งขณะนั้นความรู้สึกก็ไปทำบุญและไปกราบแม่ชีท่านหนึ่งที่พี่ๆ เขาเคารพบูชาเท่านั้น ไม่ได้มีความรู้สึกอะไรเป็นพิเศษ เมื่อเดินทางไปถึงสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว พวกพี่ๆ เขาก็เข้าไปกราบคุณแม่ ส่วนผมก็ตรงไปกราบพระพุทธรูปที่โต๊ะหมู่บูชาก่อน และหลังจากนั้นก็เข้าไปกราบคุณแม่อาจารย์ ซึ่งทันใดนั้น ความรู้สึกของผมก็เปลี่ยนเป็นตรงกันข้าม เมื่อสังเกตเห็นแววตา ลักษณะผิวพรรณที่เปรียบเสมือนผู้มีบารมีธรรม และยิ่งเมื่อได้ยินเสียงที่ท่านสอนธรรมะในวินาทีนั้น ยิ่งน่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง คำสอนทุกคำมันช่างตรงกับความในใจของผมทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้เป็นแรงบันดาลใจให้มีความเชื่อมั่นว่าเราได้พบ **"พระของจริง ของแท้"** แล้ว ในขณะนั้นผมมีอาชีพรับราชการเป็นอาจารย์อยู่ที่วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม (ปัจจุบันผมลาออกจากราชการมาทำงานในบริษัทเอกชน) ผมได้มีโอกาสเข้าไปกราบคุณแม่อาจารย์ และสนทนาสอบถามท่านเกี่ยวกับหลักธรรมในการดำรงชีวิตที่สว่างด้วย **"ปัญญา"** ตลอดเวลา และหลักธรรมที่คุณแม่ให้กับผมนั้น สามารถนำกลับมาปฏิบัติอย่างได้ผลจนถึงปัจจุบันคือ **"มีความเคารพ รู้หน้าที่ มีความสัตย์ ยึดมั่นกตัญญู รู้อภัย ทำใจให้บริสุทธิ์"** ซึ่งมีอยู่ในหนังสือสวดมนต์ ทำวัตรแปล ของสำนักฯ โดยพิมพ์ไว้ใต้รูปถ่ายของคุณแม่อาจารย์นั่นเอง

นอกจากนี้คุณแม่อาจารย์ยังได้สำทับให้สวดมนต์และทำความเข้าใจในความหมาย แล้วนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี หลังจากนั้นเมื่อมาพบคุณแม่ครั้งใด ก็ได้ความกระจ่างต่อการทำบุญและการทำหน้าที่ทุกครั้งไป เช่น การทำบุญ ให้ทำด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ เมื่อไม่มีเงินเราก็ทำบุญได้ด้วยการอนุโมทนาและปฏิบัติธรรม **"ไม่ยึดติดวัตถุ"** ส่วนการทำหน้าที่นั้น ท่านสอนเสมอว่า **"เธอเป็นครู เธอก็ต้องดีนักเรียน แต่อย่าดีด้วยอารมณ์ ให้ดีด้วยสติ เธอต้องรู้ เธอต้องอบรมสั่งสอนให้เขาเป็นคนดี"** เป็นต้น นอกจากนี้ คุณแม่ยังได้สอนการทำสมถะกรรมฐาน คือทำใจให้หยุดนิ่ง เป็นการศึกษาและปฏิบัติเข้าหาตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ นี่เป็นเหตุที่ทำให้ครอบครัวมีความเคารพบูชาคุณแม่อาจารย์อย่างสูง **พระคุณของคุณแม่ช่วยรักษาโรค และท่านช่วยต่ออายุของนายเชิญ สนธิทรัพย์ ผู้เป็นบิดาของผม ท่านช่วยให้คุณพ่อของผมหายจากโรค "เพดานปากทะลุ และเนื้องอกในสมอง" โดยคุณพ่อไม่ยอมไปพบแพทย์เพื่อทำการรักษา ได้แต่ขอบารมีคุณแม่ช่วยรักษา ซึ่งคุณแม่ก็บอกว่า จะช่วยรักษาให้ แต่ขอให้ปฏิบัติธรรม ทำสมาธิ เพื่อท่านจะได้ส่งกระแสบุญช่วยรักษาได้ และคุณพ่อก็ปฏิบัติเสมอมาจนถึงปัจจุบันนี้ คุณพ่อเล่าให้ฟังว่า มหัศจรรย์มาก ท่านจะนั่งสมาธิทุกวันเวลา ๑ ทุ่ม หลังจากนั่งสมาธิทุกครั้งจะมีกลิ่นเหม็นมากออกจากปากทุกครั้ง จนกระทั่งหายสนิทลิ้นเพดานปิด** และบัดนี้อาการโรคดังกล่าวได้หายเป็นปกติทุกประการ ผมเจอปาฏิหาริย์ด้วยตนเอง อันเป็นที่น่าเชื่อว่าการปฏิบัติธรรมรักษาโรคได้ **"ธรรมกายรักษาโรคได้"** ดังคำสอนที่คุณแม่อาจารย์บอกเสมอๆว่า **"ให้ศรัทธา ทำให้จริงก็จะเห็นของจริง"** นอกจากนี้คุณแม่อาจารย์ยังเป็นผู้มีเมตตาช่วยเหลือเรื่องต่างๆ อีกมากมาย ซึ่งจะไม่ขอกล่าวในโอกาสนี้ ก่อนจะจบการเล่าเหตุการณ์ดังกล่าว ขอนำเคล็ดลับการรักษาโรคที่คุณแม่รักษาให้คือ **"ให้รายงานผลให้ท่านทราบอย่างต่อเนื่อง"**

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณ "คุณแม่อาจารย์" คณะแม่ชีสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ตลอดจนผู้มีอุปการะคุณทุกท่าน และบุคคลที่ได้เป็นผู้นำพาชีวิตของผมให้พบกับแสงสว่างในชีวิตด้วย"ปัญญา"ที่ไม่สามารถลืมเลือนได้ทั้ง ๒ ท่าน นั่นก็คือ คุณจันทร์ทิพย์ จงสุข และคุณสาลินี สมกิตติกานนท์ แห่งร้าน "พรสุข" นั่นเอง

ชูศักดิ์ สนธิทรัพย์

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"เฉียดตาย แต่ไม่ตาย เพราะได้คุณแม่อาจารย์ช่วย"

เกษร เดชเกตุ

ดิฉันป่วยเป็นโรคหัวใจ ไปรักษาที่โรงพยาบาลวชิระพยาบาล คุณหมอที่รักษานัดให้ไปตรวจ ๒-๓ ครั้ง เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙ ไปตรวจอาการหนักมาก หมอต้องรับเข้าอยู่ในโรงพยาบาล อยู่ได้ประมาณ ๑๐ วัน อาการไม่ดีขึ้น จนกระทั่งหมอต้องส่งเข้าห้อง C.C.Uห้องพิเศษเต็ม ต้องไปอยู่ห้อง C.C.U รวม สามีและญาติไปเยี่ยมตอนเย็น วันรุ่งขึ้นสามีมาเยี่ยม ดิฉันขอให้ซื้อกล้วยหักมุกเผามาให้ทานหลายๆ ลูก จะได้แบ่งให้คนป่วยเตียงข้างๆด้วย และได้สั่งเสียฝากลูกๆ กับสามี เพราะคิดว่าป่วยครั้งนี้คงไม่รอดแน่...

ดิฉันขอร้องเพื่อนบ้าน (เจ๊จ้อ) ให้ไปกราบเรียนคุณแม่อาจารย์ ว่าขณะนี้ดิฉันป่วยหนักอยู่ที่โรงพยาบาลวชิระพยาบาล ขอบารมีท่านช่วยโปรดดิฉันด้วย ท่านสั่งมาว่าถ้าหมอจะฉีดสีอย่าให้เขาฉีดนะ และขอให้ย้ายโรงพยาบาลหรือ ย้ายห้องที่ อยู่ปัจจุบัน ห้องนอนที่อยู่รวมกันมีเตียงว่างอยู่เตียงเดียวเพราะฝรั่งชื่อมิสเตอร์โทนี่เขาเป็นโรคหัวใจ หมอรับไว้ฉีดสีเมื่อเขาฉีดสีแล้วก็เสียชีวิตเตียงก็ว่าง หมอก็สั่งให้ดิฉันย้ายห้องจากห้องธรรมดาลงมาอยู่ห้อง C.C.U ซึ่งมีเตียงว่างอยู่ที่เดียว คือเตียงของมิสเตอร์โทนี่ ดิฉันจึงต้องไปนอนเตียงนั้น แต่ดิฉันก็ไม่ทราบว่าเตียงนี้มีความเป็นมาอย่างไร

จนกระทั่งคืนแรกนอนอยู่ ปรากฏว่านอนหลับไปสักครู่รู้สึกว่ามีคนมาเขย่าเตียง ดิฉันลุกขึ้นนั่งมองอยู่สักพักเห็นว่าไม่มีอะไรจึงนอนต่อไปอีก ประมาณ ๐๓.๐๐ น. กว่า เตียงเขย่าอย่างแรงมากจนดิฉันทนไม่ได้ ต้องลงมาจากเตียง คนไข้เตียงข้างๆ ซึ่งอาการป่วยดีขึ้นมากใกล้จะย้ายออกจาก C.C.U แล้ว เขาเห็นอาการดิฉันและรู้ประวัติเตียงที่ดิฉันนอนได้ดีเขาก็เสียสละยอมให้ดิฉันนอนเตียงเขาแทนโดยเขานั่งจนกระทั่งสว่าง และเขาก็ได้ออกจากโรงพยาบาลในวันนั้น

ดิฉันอยู่ห้อง C.C.U รวม ๑ คืน ห้อง C.C.U พิเศษว่างจึงย้ายมาอยู่ห้องพิเศษ มีพยาบาลเฝ้า ขณะที่หลับไป ๑ วัน และ ๑ คืน ฝันว่ามีเด็กผู้ชายวัยรุ่นประมาณ ๒๐ กว่าคนมาคุมตัวดิฉันไปจนสุดทาง พบแม่น้ำใหญ่ได้ยินเสียงสามีและลูกชายจะมาช่วยดิฉัน พวกเขาบอกให้ดิฉันยื่นมือออกมาจะได้ช่วยดึงให้ออกมาจากวงสายสิญจน์ พอมือหลุดออกจากกันดิฉันก็หงายหลังตกน้ำไปเลย ขณะนั้นได้ยินเสียงเรียกชื่อดิฉันคำแรก ดิฉันยังงงอยู่ไม่ทราบว่าใครมาเรียก ต่อมาได้ยินเสียงเรียก "คุณเกษร นี่พี่หวานนะ" ดิฉันจึงทราบว่าท่านอาจารย์มา ดิฉันจึงยกมือไหว้ท่าน ท่านบอกให้ตั้งใจนึกถึงหลวงพ่อสด ให้ท่องสัมมาอรหัง และกราบที่หมอน ให้ลุกขึ้นยืนบนเตียง ให้ถอดสายสร้อยที่ห้อยพระหลายองค์ออก ดิฉันก็ทำตามที่ท่านสั่ง ท่านบอกว่ายังมีอีกที่เอว เพราะดิฉันคาดตะกรุดไว้ ขณะที่อยู่โรงพยาบาลอาการหนัก มีของดีหรือคุณพระคุณเจ้า สามีดิฉันเอามาให้ใส่หมด

เมื่อถอดตะกรุดที่คาดเอวออกแล้ว ท่านบอกให้ดิฉันลงจากเตียง พยาบาลที่เฝ้าอยู่ก็ห้ามไม่ให้ลุกขึ้นยืน เกรงจะล้มไป ดิฉันไม่ฟัง ยังบอกให้พยาบาลช่วยเอาแผงเหล็กข้างเตียงลดลงเพื่อจะลงจากเตียงเพราะท่านอาจารย์สั่งให้ลงจากเตียงและขึ้นๆ ลงๆ พยาบาลที่เฝ้าบ่น..... คงเป็นประสาทแล้วกระมัง พูดกับใครทั้งคืนไม่เห็นมีใครสักคน พูดคนเดียว ดิฉันบอกว่าดิฉันไม่ได้บ้า ท่านยังบอกว่าเราพูดกับเขาไม่รู้เรื่องหรอก อย่าไปว่าเขา เหนื่อยแล้วพักกันก่อน ดิฉันรู้สึกว่าหลับสบายที่สุดเหมือนกับนอนอยู่ในเปล

สักครู่ท่านก็บอกว่า พูดกันต่อได้แล้ว บอกกับดิฉันว่าท่านมาที่โรงพยาบาลนานแล้ว มาเวลาที่ดิฉันอยู่ห้อง C.C.U รวม ทำสังฆทานกล้วยหักมุกอยู่ ท่านสั่งว่าเมื่อออกจากโรงพยาบาล ของที่ใช้อย่านำกลับบ้าน เสื้อผ้าชุดที่ใส่ไปโรงพยาบาลเมื่อกลับถึงบ้านอย่านำเข้าบ้านให้ถอดออกเปลี่ยนชุดใหม่ เอาเสื้อผ้าที่ใส่มาจากโรงพยาบาลมาทิ้งนอกบ้านก่อนจึงเข้าบ้าน ให้กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร และบอกให้ไปปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ๕วัน ไปดูต้นไม้ที่ปลูกกันไว้โตขึ้นมาก็สวยงามแล้ว

พยาบาลที่เฝ้าอยู่ถามว่าพูดกับใคร เห้อเจ้อใหญ่แล้ว ดิฉันบอกว่าพูดกับผู้มีพระคุณ เขาถามว่าบอกได้ไหมว่าชื่ออะไร ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ดิฉันก็บอกชื่อท่านอาจารย์ไป เขาคงไม่เชื่อ นึกว่าดิฉันสติไม่ดีพูดกับใครทั้งคืน ขณะที่พูดกับท่านอาจารย์ ดิฉันไม่ได้หลับหรือฝันไปนะ มีความรู้สึกตัวดีตลอดเวลา แต่ลืมไปชิ้น หูยังได้ยินเสียงเครื่องวัดคลื่นหัวใจดังติดๆ ตลอดเวลา เสียงที่ท่านพูดลงมาจากเพดานห้อง รุ่งขึ้นหมอมาฉีดยาระงับประสาทให้ที่สันหลัง ท่านอาจารย์ถามว่าเจ็บไหมฉีดยาประสาท เมื่อพยาบาลมาแจ้งว่าห้องพิเศษว่างแล้ว ท่านอาจารย์บอกให้รีบย้ายเร็วๆ เท่าไรก็เอา (หมายถึงห้องพิเศษ) สรุปอยู่โรงพยาบาลห้องสามัญ ๑๐ กว่าวัน ย้ายไปห้อง C.C.U รวม ๑ คืน ย้ายไปห้อง C.C.U พิเศษ ๒ วัน ย้ายไปอยู่ห้องพิเศษอีกหลายวันรวมเป็นอยู่โรงพยาบาล ๑ เดือนเต็ม ออกจากโรงพยาบาลกลับบ้านวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๒๙

เรื่องที่เล่ามานี้ขอยืนยันว่าเป็นความจริงทั้งสิ้น ได้พูดกับท่านอาจารย์มากกว่านี้ที่กล่าวมานี้ถือเป็นส่วนหนึ่งที่ได้สัมผัสมากับตัวเอง ยังมีข้อปลีกย่อยอีกที่มิได้นำมากล่าว ณ ที่นี้ นับว่าได้สัมผัสบารมีท่านมาด้วยความปลื้มปิติยิ่งนัก ฉะนั้น คงไม่มีชีวิตรอดอยู่มาจนถึงปัจจุบันนี้ นับว่าท่านอาจารย์ได้มาช่วยรักษา เพราะป่วยหนัก ๑ วันกับ ๑ คืนนั้น นับว่าป่วยหนักจนหมดสติ....

เกษร เดชเกตุ

๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"สร้างทุกข์ สร้างโรค เพราะบารมีคุณแม่อาจารย์"

ดารณี ทู้สกุล

ปัจจุบันดิฉันเป็นพยาบาลประจำอยู่ที่ โรงเรียนผู้ช่วยพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช อายุ ๔๘ ปี ดิฉันเริ่มมาสัมผัสกับคุณแม่อาจารย์ตั้งแต่เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ เนื่องจากน้องสาวป่วยเป็นโรคจิตเภท ดังนั้นคุณสุกัญญา มังกรเดชสกุล พี่สาวของสามีจึงแนะนำให้ไปกราบคุณแม่อาจารย์ ซึ่งท่านได้ให้น้องสาวมาอยู่ที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ราชบุรี ๑๔ วัน ดิฉันจึงได้มีโอกาสบวชเนกขัมา เป็นครั้งแรก เพื่ออยู่ดูแลน้องสาว นับเป็นก้าวแรกที่ดิฉันได้พบกับสิ่งใหม่ในชีวิตที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ได้บวชชีพราหมณ์ ซึ่งต้องอาราธนาศีล ๘ ได้จึงจะได้บวช สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วในช่วงนั้นเป็นสถานที่สงบ ไม่มีไฟฟ้า ต้องใช้ตะเกียง ต้นไม้ส่วนใหญ่กำลังเจริญเติบโตได้รับการดูแลรดน้ำพรวนดินจากแม่ชีในสำนัก ๙ ท่าน

ทุกเช้า ดิฉันเห็นคุณแม่อาจารย์เก็บดอกมะลิที่ปลูกอยู่ข้างศาลาดินนำไปบูชาพระ เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร คุณแม่อาจารย์ท่านจะมานั่งรวมกันที่โต๊ะ เพื่อรับประทานอาหารร่วมกับแม่ชีทุกท่าน หลังจากนั้น แม่ชีทุกท่านจะออกไปดูแลต้นไม้ ถอนต้นหญ้าพรวนดิน แม้แต่หนอนแมลงที่กัดกินต้นไม้ท่านก็นำออกจากต้นแล้วนำไปทิ้งนอกรั้ว อย่างมีเมตตา ดิฉันทำตามระเบียบข้อปฏิบัติของสำนักฯ เรียนรู้การไหว้พระสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-เย็น ฟังคุณแม่อาจารย์สอนธรรมะช่วยแม่ชีทำความสะอาดศาลาดิน ช่วงเวลา ๑๙ วันนี้ ดิฉันเหมือนอยู่เมืองสวรรค์ที่อากาศบริสุทธิ์ สงบ ทุกคนทำหน้าที่ช่วยเหลือกัน ไม่อยากกลับกรุงเทพฯ เลย ดิฉันได้เรียนรู้ธรรมะที่คุณแม่อาจารย์สอน ซึ่งตอนนั้นฟังแล้วยังไม่เข้าใจ แต่รู้ว่ามีความสุขมากที่ได้รู้คำตอบจากปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น ทำไมฉันจึงเกิดมาเป็นเช่นนี้ ทำไมต้องเกิดเป็นผู้หญิงที่ถูกเอาเปรียบ เมื่อเข้าใจ รู้เหตุผล จึงเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธเจ้าเชื่อกฎแห่งกรรมดิฉันซาบซึ้งในความคิดของคุณแม่อาจารย์ที่ท่านเมตตาสงสารเพศหญิง เพศแม่ ได้สร้างสำนักปฏิบัติธรรมที่สงบยิ่ง และสอนให้ทุกคนที่มาทำบุญที่นี่ได้ทราบว่า การทำบุญนั้นไม่ใช่ทำด้วยเงินเพียงอย่างเดียว การช่วยทำงานต่างๆ ก็ได้บุญเช่นกัน ดิฉันจึงขอปวารณาตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน การที่น้องสาวได้มารักษาศีล ๕ ในครั้งนั้น เมื่อกลับไปบ้านก็มีเหตุน่าอัศจรรย์เกิดขึ้น คือมีคนที่ไม่เคยรู้จักมาที่บ้านบอกว่ามีญาติรักษาโรคจิตประสาทอยู่ที่จังหวัดลพบุรี คุณแม่ของดิฉันก็ไปเอายามาให้น้องสาวรับประทาน อาการก็เป็นปกติอยู่ประมาณ ๑ ปี แต่หลังจากนั้นกลับมีอาการกำเริบอีก คุณแม่อาจารย์ท่านบอกว่ายังไม่หมดกรรม

ดิฉันได้ติดตามคุณแม่อาจารย์ไปทำบุญในที่ต่างๆ ตามโอกาส ยิ่งมีความเลื่อมใสศรัทธาท่านมากขึ้น มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ประมาณเดือนเมษายน ตรวจพบมะเร็งเต้านมข้างขวา ขณะนั้นดิฉันรู้สึกว้าวุ่นใจมากว่าจะรักษาอย่างไรดี คุณแม่อาจารย์ให้เข้ารับการผ่าตัดทันที ซึ่งดิฉันก็มีความมั่นใจในสิ่งที่คุณแม่อาจารย์แนะนำ ทำจิตให้สงบ ท่องสัมมาอรหัง หลังผ่าตัดดิฉันไม่รู้สึกปวดแผลเลย แผลแห้งดี และไม่มีปัญหาใดๆ คุณแม่ส่งดอกไม้มาเยี่ยมเป็นกำลังใจในวันที่ทำการผ่าตัด นับเป็นความกรุณาอย่างยิ่ง ดิฉันซาบซึ้งใจ คิดอยู่เสมอว่าถ้ามีอะไรที่สามารถตอบแทนพระคุณของท่านได้ ดิฉันจะขอมอบกายถวายชีวิตนี้แด่คุณแม่อาจารย์ ผู้มีพระคุณอันประเสริฐที่ทำให้ดิฉันหลุดพ้นจากกิเลสและความโง่เขลาเบาปัญญา ได้เกิดใหม่มาสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนา สอนให้รู้จักการคิดที่ถูกต้อง เชื่อในบุญบาป รู้เหตุรู้ผล ท่านจะพูดอยู่เสมอว่า "ทำไมไม่เลือกเกิด เกิดมาต้องทำหน้าที่ อย่าให้เสียชาติเกิด ต้องซื่อสัตย์ รักตัวเอง" สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วจึงเปรียบเสมือนโรงเรียนที่สอนวิธีดำเนินชีวิตให้อยู่รอดในสังคม นำคำสั่งสอนของคุณแม่อาจารย์มาปฏิบัติ

ที่สำคัญ ดิฉันรู้สึกโชคดีมีบุญเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้พบคุณแม่อาจารย์ในชาตินี้ ท่านได้เมตตาสอนให้ดิฉันได้มีโอกาสทำบุญตามกำลัง ซึ่งตนเองก็ใช้แรงงาน สติปัญญา ด้วยความรู้ความสามารถทางการพยาบาลนอกจากนี้ท่านได้ช่วยตัดสินใจแนวทางการดำเนินชีวิตในครอบครัว ทำให้สามารถเปิดร้านขายยาได้มีเงินมาจุนเจือครอบครัว มีเงินทำบุญและคนที่มาซื้อยาที่ร้านนี้จะบอกต่อๆ กันว่ากินยาร้านนี้แล้วหายจากการเจ็บป่วยไม่ต้องเสียเวลาไปหาหมอ ด้วยบารมีของคุณแม่อาจารย์ที่ทำวิชชาไว้ให้ พระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ดิฉันและครอบครัวจะระลึกไว้ตลอดกาลทุกชาติทุกภพ และในโอกาสที่คุณแม่อาจารย์มีอายุครบ ๗๒ ปี ลูกศิษย์คนนี้และครอบครัวขอกราบแทบเท้าคุณแม่อาจารย์ด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่งขอให้ท่านมีสุขภาพแข็งแรงเป็นมิ่งขวัญของลูกศิษย์ทุกคน ช่วยชาวโลกที่มีกรรมให้พ้นจากความทุกข์ และสร้าง "มนุษเทโว" ที่มีเมตตาธรรมช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดไป

ดารณี ทู้สกุล

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"คุณแม่อาจารย์ให้ข้อคิด ทำให้ใจสว่างขึ้น"

อุดมลักษณ์ สิทธิศักดิ์

ถ้าไม่มีวันนั้น ก็ไม่มีวันนี้ วันที่ดิฉันได้เอาชนะใจตนเองเข้ามาอยู่ใต้ร่มโพธิ์ร่มไทร ได้ความเมตตาบารมีของ **"คุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร"** พลังความเมตตาของท่านทำให้ดิฉันได้คิด ได้ลดกิเลสตัณหาต่างๆ พอทำให้เป็นผู้เป็นคนได้บ้าง ถึงแม้กรรมทำให้ดิฉันหลุดจากพลังบารมีคุณแม่อาจารย์ไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ความยึดมั่นในตัวท่านบวกกับบุญที่ยังพอมีอยู่บ้าง และที่สำคัญที่สุดก็คือ พลังบารมีความเมตตาของคุณแม่อาจารย์ที่มีต่อลูกศิษย์ทุกคน ทำให้ดิฉันมีปัญญาคิดในสิ่งที่ถูกต้อง และได้กลับมาอยู่ในร่มโพธิ์ร่มไทรของสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ตำบลปากท่อ อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรีแห่งนี้ ซึ่งความเมตตาของคุณแม่อาจารย์นั้นได้แผ่ปกคลุมไปทั่ว

ในใจดิฉันนั้นเทอดทูน ชื่นชมในตัวคุณแม่อาจารย์ ซึ่งเปรียบเสมือนบิดามารดา และคุณครูอาจารย์อยู่ในคนเดียวกัน ธรรมะของคุณแม่อาจารย์เป็นคำสอนที่ทันสมัย นำมาใช้ในการดำรงชีวิตในปัจจุบันได้อย่างเหมาะสม เป็นคำสอนที่ฟังแล้ว ถ้านำมาคิดพิจารณาด้วยสติปัญญา ก็สามารถนำมาใช้ปรับปรุงพฤติกรรม และความคิดในทางที่ถูกได้ไม่ยาก เหตุการณ์หรือสถานการณ์บางอย่าง ดิฉันหาทางออกไม่ได้ ทำให้กำลังใจเราลดน้อยลง ใจเสีย เกิดความทุกข์ ก็จะเรียนขอความเมตตาชี้ทางให้ คุณแม่อาจารย์ท่านก็จะให้ข้อคิด ทำให้ดิฉันใจสว่างขึ้น และมองเห็นแนวทางปฏิบัติในทางที่เป็นกุศลกรรม อยู่ได้ในโลกธรรม และโลกของสังคมอย่างมีความสุขระดับหนึ่ง ซึ่งบารมีความเมตตาของคุณแม่อาจารย์ได้เผื่อแผ่ไปถึงญาติพี่น้อง ลูกหลาน รวมทั้งคุณแม่ของดิฉันที่ได้เสียชีวิตไปแล้วด้วย

ความเมตตาของคุณแม่อาจารย์มีมากมาย ดิฉันไม่สามารถนำมากล่าวได้หมด ณ ที่นี้ แต่ได้บันทึกอยู่ในความทรงจำของดิฉันตั้งแต่ดิฉันได้สัมผัสท่านเมื่อ ๑๘ ปีก่อนจนถึงปัจจุบันนี้ คุณแม่อาจารย์เป็นนักบุญ นักพัฒนา และนักสังคมสงเคราะห์ จริยวัตรของนักบวช ท่านก็ปฏิบัติโดยไม่มีขาดตกบกพร่อง เป็นผู้จรรโลงพระพุทธศาสนา สร้างสังเวชนียสถานเพื่อให้ลูกหลานได้ศึกษา และเคารพบูชา เป็นมงคลชีวิต เป็นประวัติศาสตร์ทางพระพุทธศาสนา สนับสนุนเยาวชนให้ได้เรียนรู้ประวัติพระพุทธศาสนาในศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์สวนแก้ว ราชบุรี สนับสนุนให้นักเรียนมีทักษะในการใช้เทคโนโลยี คือวิชา คอมพิวเตอร์ ให้มีจิตใจอ่อนโยน คือวิชาดนตรีไทย ให้มีจิตใจร่าเริง คือวิชาร้องเพลง รู้จักดูแลสุขภาพตนเอง และช่วยเหลือตนเองได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุเล็กน้อย คือวิชาสุขศึกษา ซ่อมแซมเสื้อผ้าด้วยตนเองที่บ้าน คือวิชาตัดเย็บเสื้อผ้า ให้เป็นคนรักการอ่าน คือจัดให้มีห้องสมุดสำหรับนักเรียนได้ใช้เวลาว่างเข้าไปอ่านศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองนอกจากนี้ยังตั้ง**มูลนิธิอาจารย์แม่ชีหวานใจชูกร**เพื่อสนับสนุนด้านพระพุทธศาสนา ช่วยเหลือครอบครัวที่ยากจนให้มีรายได้ ช่วยเหลือสังคมที่เดือดร้อนจากภัยพิบัติต่างๆ มิได้ขาด

ในวันครบรอบ ๗๒ ปีของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ดิฉันผู้เป็นลูกศิษย์ขอน้อมจิตภาวนาให้คุณแม่อาจารย์มีสุขภาพที่แข็งแรง อายุยืนยาว เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ลูกศิษย์ทั้งหลาย และขอปวารณาตนเองเป็นลูกศิษย์ที่ดีมีความกตัญญูกตเวทีและความซื่อสัตย์สุจริตทั้งกายวาจาใจ

อุดมลักษณ์ สิทธิศักดิ์
๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"มีบุญ ที่ได้สัมผัสคุณแม่อาจารย์....."

ดำริลักษณ์ พัตรปาล

ดิฉันมีบุญ ได้รู้จักคุณแม่อาจารย์ โดยเพื่อนพาไปกราบท่านที่บ้านภาวนาสิทธิผล วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ (ตอนนั้นประมาณปี ๒๕๒๗ บ้านภาวนาฯ ยังเป็นเรือนไม้ กำลังจะรื้อ) ได้มีโอกาสสนทนาเพียงเล็กน้อย แต่ในตอนหนึ่งท่านอนุญาต แกมชวนว่าให้ไปรักษาศีลที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว จังหวัดราชบุรี ต่อมาดิฉันดั้นด้นไปกราบคุณแม่อาจารย์ที่สำนักฯ ที่ว่าดั้นด้นเพราะดิฉันไม่ได้ไปอย่างสะดวก เวลานั้นจะไปแต่ละครั้ง ต้องไปนั่งรถโดยสารประจำทางที่สายใต้เก่า ลงที่อำเภอเมืองนั่งรถแท็กซี่รับจ้าง ที่ รอ..รอ..รอ.. จนกว่าคนจะเต็ม ลงที่ปากทางเข้าสำนักฯ ต่อรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างเข้าไปถึงสำนักฯ ซึ่งต้องนัดกันไว้ว่าให้มารับกลับออกไปช่วงบ่าย ๓ โมง แต่ก็จะไป ถึงแม้ลำบาก ก็ไป เพราะสบายใจ

สำหรับดิฉันรู้สึกได้ว่า คุณแม่อาจารย์ท่านมีวิธีที่จะพูดที่จะแนะนำที่จะเตือนสติใครต่อใครที่อยู่ตรงหน้าท่านด้วยวิธีการแตกต่างกัน บางครั้งท่านไม่ได้พูดอะไรสักคำแต่ก็รู้สึกสบายใจ คุณแม่อาจารย์ช่างเป็นผู้ที่มีความเข้าใจชีวิตอย่างถ่องแท้ ท่านมีคำตอบกับทุกคำถาม และมีบางครั้งท่านตอบคำถามที่อยู่ในใจดิฉัน โดยที่ดิฉันยังไม่ทันเอ่ยปากออกมา เป็นเรื่องที่น่าทึ่ง ที่คุณแม่อาจารย์ได้ประเมินที่ล่อนจ้างจะเชื่อมั่นในตัวเองอย่างมาก (บางครั้งมากเกินไป) อย่างดิฉันด้วยวิธีการแบบท่านเพราะในตอนนั้นดิฉันคิดไปว่า ไม่มีใครจะเข้าใจดิฉันเลย

ดิฉันมีบุญ ได้มารักษาศีลครั้งแรกปลายปี ๒๕๒๗ ณ สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว อยู่กุฏิ ๔ ซึ่งเป็นกุฏิหลังสุดท้ายในตอนนั้น เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ดิฉันได้อยู่กับตัวเองจริงๆ ได้เรียนรู้ ทบทวน เข้าใจตัวเอง ได้เรียนรู้ทบทวน เข้าใจชีวิตของแม่ชีของผู้ปฏิบัติธรรมมากขึ้น

ดูไปเหมือนทรมานตัวเอง
ฝึกไปทำไม?
ทำงาน งาน งาน งาน ไม่หยุดหย่อน
มีหน้าที่...มีความรับผิดชอบ
มีทุ ยติกา กับชีวิตอีกแบบหนึ่ง ที่ไม่ตามใจตัวเอง
อดและทน

ดิฉันได้เริ่มศึกษา **"ศาสนา"** ซึ่งคุณแม่อาจารย์ท่านให้เวลาที่จะสั่งสอนทุกขณะ ท่านพูดอะไรๆ ก็เป็นธรรมะ ให้คำอธิบายทั้งทางตรง ทั้งทางอ้อม ให้แง่คิดต่างๆ ถ้าฟังเป็น เข้าใจได้ ป่านนี้เราก็คงไม่ต้องวุ่นวาย น้ำตานองหน้า แต่ดิฉันรู้จักตัวเอง (และยังเชื่อตัวเองเหมือนกันว่ายังโง่อยู่) คุณแม่อาจารย์ต้องสอนหลายๆ ครั้ง ดิฉันเคยเขียนในบทมุทิตาสักการะซึ่งดิฉันกลั่นจากความรู้สึกแท้จริงที่มั่นคงตลอดไปว่า คุณแม่อาจารย์ท่านเป็นครูทุกขณะจิต ท่านไม่เคยคร้านที่จะสอนธรรมะแก่ใครๆ เลย แม้บางครั้งจะพบกับคนดื้อรั้นปานใดก็ตาม

ดิฉันมีบุญ ได้มีโอกาสศึกษาพระพุทธศาสนาจากคุณแม่อาจารย์ ท่านเป็นครูของดิฉันที่สอนอย่างชาญฉลาดทั้งค่อยเป็นค่อยไป ให้ดิฉันเข้าใจถึงศาสนา ท่านสอนว่า **"คนเราต้องมีความรู้ชนิดที่เป็นความรู้ให้ตัวอยู่รอดปลอดภัย ความรู้ที่จะทำให้ใจเข้มแข็ง มีคุณภาพ มีอิสรภาพ"** ดิฉันได้เห็นการทำทานชนิดที่ไม่เคยเห็นใกล้ๆ มาก่อนคุณแม่อาจารย์ท่านทำเป็นตัวอย่าง เริ่มจากท่านนำของดี ประณีต และมีค่า เพื่อถวายพระ ท่านสอนให้รู้จักความประณีตภายในใจ คือจิตใจที่ยินดี ปรีดา และปราโมทย์ขณะที่เราเสียสละ ท่านได้อธิบายความหมาย **"ผู้ให้คือผู้ได้"** แก่ดิฉันนอกจากนี้ยังมีทานในหลายรูปแบบที่ได้เรียนรู้ดิฉันได้เห็นการรักษาศีลอย่างชัดเจน ซึ่งที่จริงแล้วเราโชคดีนับแต่ครั้งแรกที่ดิฉันไปรักษาศีลที่สำนักฯ (ปี ๒๕๒๗ วัน-เวลา ๑ สัปดาห์ ที่ดิฉันสัมผัส-รับรู้ เป็นวัน-เวลา ที่มีความสุขสงบอย่างมาก ชนิดที่ในวันลาศีลดิฉันไม่อยากบอกลา มีความเสียดายใจหาย ว่าต้องกลับไปวิ่งๆเต้นๆกับชีวิตที่วุ่นวายเหลือเกิน ข้างนอกไม่เห็นมีใครพูดสอนดิฉันอย่างคุณแม่อาจารย์เลย

ไม่เห็นลำบาก ที่จะอยู่รักษาศีล
ได้ความสงบ
รู้สึกตัวเองมีค่า จากการทำงาน
ภูมิใจในหน้าที่ และตั้งใจจะรับผิดชอบอย่างสุดความสามารถ
สัมผัสความเรียบง่ายของชีวิตผู้ปฏิบัติธรรม
ซาบซึ้ง

คุณแม่อาจารย์สอนว่า **"เรารักษาศีลแล้ว ศีลจะรักษาเรา"** เมื่อใจของเราเข้มแข็ง เราก็จะสามารถทั้งเผชิญ และทนทานกับปัญหาอุปสรรคต่างๆ ของชีวิตได้ ดิฉันได้เห็นความมุ่งมั่นในการภาวนา คุณแม่อาจารย์ท่านสอนให้รู้จักทำความดีจากหยาบไปประณีต ท่านสอนว่า การทำสมาธิเป็นงานทางจิตที่ละเอียด ให้จัดแบ่งเวลาที่จะไหว้พระ สวดมนต์ ทำสมาธิ หากเราไม่ทำ ไม่ฝึก ก็จะไม่เป็น จิตใจเป็นเรื่องสำคัญ แต่เรามักจะถูกดึง ลาก กระชาก ไปเสียทางอื่น ให้ละเลยไม่ระวังรักษาจิตใจของเราเป็นความเขลาและความประมาท ที่ต้องแก้ให้หาย มิฉะนั้นเราจะไม่รู้เท่าทัน และไม่อาจหาหนทางแก้ไขปัญหาในการอบรม คุณแม่อาจารย์ท่านจะเน้นเสมอเรื่องอย่าเผลอสติ

ดิฉันมีบุญที่ขณะดิฉันล้มลุกคลุกคลานกับความทุกข์ กำลังเกือบจะแพ้มัน ดิฉันได้เห็นความร้ายกาจของความผูกพัน โดยเฉพาะเห็นทุกข์ในความรัก คุณแม่อาจารย์ท่านได้เป็นผู้ชี้แนะเป็นหลักให้แก่ดิฉันเหมือนท่านยื่นมือมาพยุงและเตือนสติดิฉันให้รู้จักนำธรรมะมาใช้ ประโยชน์ของธรรมะอยู่ตรงนี้เอง เราคงหลบและหลีกที่จะไม่เจอกับความว้าวุ่นไม่ได้ เพราะเป็นธรรมะอย่างที่เป็นธรรมชาติ แต่เราเมื่อศึกษา มีศาสนาแล้ว เราเข้าใจได้ มีคำอธิบายถึงเหตุและผลนั้นๆ เข้าใจอย่างเดียวคงยังไม่พอ คุณแม่อาจารย์ท่านสอนให้ยอมรับให้ได้ด้วย การยอมรับนี้เองเรียกง่ายๆ ว่าทำใจ ขณะทำใจอยู่เหมือนยังมีการต่อสู้ หากทำใจไม่ได้ก็แพ้ ครั้นทำใจได้แล้ว บางครั้งยังแค่เสมอ

ดิฉันมีบุญที่ได้สัมผัสคุณแม่อาจารย์ และท่านได้เมตตากรุณาจัดชีวิตของดิฉันเสียใหม่ ให้โอกาสดิฉันได้เข้าสู่ร่มเงาแห่งพระพุทธศาสนา เป็นร่มที่จะคุ้มครองปกป้องไว้ด้วยความสงบเย็นและเป็นร่มแห่งชัยชนะทั้งปวง คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ คำจริง ได้สัมผัสพระพุทธศาสนาแล้ว เป็นบุญล้นพ้น ดิฉันยอมรับคำคุณแม่อาจารย์ที่ท่านมักกล่าวว่า...

"เราได้เกิดเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา... เรามีลาภอันประเสริฐ หากเราไม่ศึกษาทำความเข้าใจว่าพระพุทธศาสนาสอนอะไร...เราก็เสียชาติเกิด"

กราบขอบพระคุณในความเมตตากรุณาของคุณแม่อาจารย์
ด้วยความเคารพอย่างสูง
ดำริลักษณ์ พัดรปาล

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"วิชชาธรรมกาย ช่วยให้หายโรคได้"

สมพันธ์ พฤกษ์พนานนท์

ผม นายสมพันธ์ พฤกษ์พนานนท์ ผมอยากเล่าถึงเหตุอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับผมให้ท่านฟัง คือเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ บ้านผมอยู่ที่บางรัก กรุงเทพฯ ผมมีอาการปวดท้อง จุกเสียดแน่น มีลมเป็นก้อนๆอยู่ในท้อง อย่างไม่รู้สาเหตุ ในเวลานั้นผมคิดว่า คงเป็นโรคกระเพาะและลำไส้ธรรมดา เพราะผมมีอาการแบบนี้บ่อยๆ ผมซื้อยากินอยู่ประมาณ ๑ เดือน ก็ยังไม่หาย อาการปวดและจุกเสียดยังคงเหมือนเดิม ผมจึงไปโรงพยาบาลให้แพทย์ตรวจรักษา ผลการตรวจพบว่าเป็นอาการที่เกิดจากความเครียด แพทย์ให้ยาไปทานนาน ๒ เดือน ก็ยังไม่หายปวด ยังจุกเสียดเหมือนเดิมจึงได้ไปโรงพยาบาลเพื่อให้แพทย์ตรวจให้ละเอียดอีกครั้ง แต่ผลก็ยังเหมือนเดิมแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นอาการเครียด มีน้ำย่อยมากเกินไป ทำให้ลำไส้มีกรดและแก๊สมาก ก็ให้ทานยาต่ออีก ๒ เดือน แต่ก็ยังไม่หาย ซ้ำร้ายยิ่งปวดและจุกเสียดมากกว่าเดิม เจ็บปวดทรมาณมาก ทุกข์แสนสาหัส ไม่มีใครช่วยผมได้ อาหารก็ทานได้น้อยทำให้ร่างกายทรุดโทรมและผ่ายผอมมาก น้ำหนักตัวลดไปประมาณ ๑๐ กิโลกรัม มีอาการเหนื่อยมาก

ผมจึงได้ย้ายไปรักษาที่คลินิคที่เชี่ยวชาญทางโรคนี้โดยเฉพาะ ไปรักษาอยู่ประมาณ ๓ เดือน ดีขึ้นบ้างแต่ก็ไม่หาย แพทย์ลงสัยว่าเป็นแผลในกระเพาะลำไส้ ก็พาผมไปรักษาที่โรงพยาบาล ให้น้ำเกลือ แล้วให้ผมกลืนแป้งเพื่อดูกระเพาะอาหารและลำไส้เล็ก ฉีดแป้งเข้าทางทวารหนักเพื่อดูลำไส้ใหญ่ ผลการเอ็กซเรย์ปรากฏว่าไม่มีแผลในกระเพาะ ลำไส้แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นเพราะความเครียดอีกเช่นเดิม ระบบการหลังน้ำย่อยผิดปกติ ทำให้มีกรดและแก๊สในกระเพาะมากเกินไป

ได้รักษาอยู่ที่โรงพยาบาลนี้ เข้าๆ ออกๆ อยู่มาหลายเดือน อาการดีขึ้น แต่ก็ไม่หาย ผมจึงได้ไปรักษาหมอจีนและทานยาจีนอยู่หลายเดือน อาการดีขึ้น ปวดน้อยลง แต่ก็ยังไม่หายยังคงเหมือนเดิม นับเวลาไปประมาณ ๑ ปีที่ผมมีอาการป่วยนี้ รักษามากี่หลายหมอ ทานยามากี่หลายขนาน ไม่หายขาดสักที จนกระทั่งปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๕ น้องสาวได้ปรึกษากับภรรยาว่า เมื่อรักษาทางยาไม่หาย อาจจะเป็นโรคเวรโรคกรรมก็ได้จึงทำให้รักษาไม่หาย จึงได้ไปกราบคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ขอให้ท่านช่วยรักษา ได้เล่าอาการให้ท่านฟัง ท่านได้นั่งดูผมอยู่สักครู่ คุณแม่อาจารย์ท่านบอกผมว่า **"ขอสักอย่างได้ไหม"** ผมก็ตอบท่านทันทีว่า "ได้ครับ" ท่านบอกกับผมว่า **"กลับไปที่บ้าน ให้ไปนั่งปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิเอาใจไว้ที่ศูนย์กลางกายนะ ทำจิตให้นิ่ง ทำใจให้ว่าง และให้นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำและท่องสัมมาอรหัง ควบคู่ไปด้วย คุณทำได้ไหม"** ผมดีใจมากตอบยืนยันท่านอย่างมุ่งมั่นว่าทำได้แน่นอน ในเวลานั้นผมคิดว่าผมมีที่พึ่งแล้ว ผมไม่ตายแน่ และมีกำลังใจเพื่อที่จะต่อสู้กับโรคต่อไป เมื่อกลับไปบ้านปฏิบัติตามที่คุณแม่อาจารย์บอก นั่งสมาธิที่บ้านอย่างสม่ำเสมอ และทุกวันพระผมก็ไปนั่งสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และได้ทานยารักษาควบคู่กันไป ได้ปฏิบัตินั่งสมาธิ ๑ เดือนก็เห็นผล ผมได้ตัวยาที่ถูกกับโรคมาดื่มกิน โรคปวดท้อง จุกเสียด ก็เริ่มจะหายเป็นปกติอยู่แล้ว

แต่กรรมของผมยังไม่หมด หลังจากนั้นไม่นาน ผมก็เป็นโรคเจ็บคออีก ในลำคอเป็นเม็ดเต็มไปหมด เวลาจะกินจะดื่มก็แสนที่จะทรมาน ผมจึงไปรักษาทางแพทย์แผนปัจจุบัน ทางยาจีนบ้าง และก็ยังคงนั่งสมาธิไปด้วย ปฏิบัติตามคำสั่งคุณแม่อาจารย์อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นกำลังใจต่อสู้กับโรคอีกทางหนึ่ง

ในระหว่างปฏิบัติธรรมอยู่นั้น ต้องรายงานอาการป่วยให้คุณแม่อาจารย์ทราบด้วย ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ผมได้หายจากโรคทั้งสองนี้ นับตั้งแต่เริ่มเป็นจนหายขาดก็เป็นเวลา ๒ ปี สิ้นเงินค่ารักษาไปเป็นจำนวนมาก ในที่สุด ผมก็หายจากโรคทั้งสองนี้ได้ด้วยการปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิเจริญจิตตภาวนาตามวิชชาธรรมกาย ของหลวงพ่อมงคลเทพมุนี (สดจันทสโร) วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ด้วยเมตตาจิตของคุณแม่อาจารย์ ช่วยแผ่บารมีธรรมกายมารักษาผม ทำให้ผมพ้นจากบ่วงกรรม ผมขอยึดท่านเป็นที่พึ่งตลอดมา เพราะผมเชื่อท่าน ปฏิบัติตามที่ท่านแนะนำสั่งสอนเสมอ ผมจึงหายจากโรคมาได้ ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนี้ (๒๕๒๔- ๒๕๔๙) นับได้ ๒๕ ปีแล้ว ผมยังคงปฏิบัติตามที่ท่านสอนไม่เคยขาด เพราะท่านพูดเสมอว่า **"ธรรมะ คือจริง ผู้ปฏิบัติจริง ก็จะเห็นจริง"** อย่างที่ได้ประสบมากับตัวผม

สมพันธ์ พฤกษ์พนานนท์

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม"

ณัฐพร ฉัตรแถม

ครอบครัวดิฉันได้รู้จักคุณแม่อาจารย์ครั้งแรกเมื่อประมาณสิบปีที่แล้ว ตอนนั้นคุณพ่อของดิฉันป่วยหนักมากด้วยอาการทางสมอง คุณแม่อาจารย์ได้ช่วยชีวิตของคุณพ่อของดิฉันไว้ อาการของท่านดีขึ้นจนเป็นปกติคุณพ่อได้เคยเขียนเรื่องราวของท่านลงในคอลัมน์นี้มาแล้ว ครั้งนี้ดิฉันจะขอเล่าเรื่องของดิฉันเอง ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นครั้งแรกที่ดิฉันมาสวนแก้วแห่งนี้ ตอนนั้นดิฉันอายุ ๑๓ ปี ตามพี่สาวมาปฏิบัติธรรมรักษาศีลช่วงวันสงกรานต์ เพื่ออุทิศบุญกุศลช่วยให้คุณพ่อท่านมีอาการดีขึ้น หลังจากนั้นดิฉันก็มาปฏิบัติธรรมที่นี่ทุกปีด้วยความเคารพและซาบซึ้งในพระคุณที่คุณแม่อาจารย์ได้ช่วยครอบครัวของดิฉันไว้

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ เดือนตุลาคม ดิฉันได้มารักษาศีลที่สวนแก้ว เป็นเวลา ๒ วัน เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของคุณแม่อาจารย์ เมื่อกลับมาจากรักษาศีล ดิฉันก็ต้องเดินทางไปดูสุริยุปราคาที่จังหวัดนครราชสีมากับทางมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ความรู้สึกตอนนั้นดิฉันไม่ค่อยอยากไปเท่าไรนัก แต่ด้วยความที่เป็นนิสิตภาควิชาฟิสิกส์ จึงจำเป็นต้องไป คืนก่อนเดินทางดิฉันนอนน้อยมาก เพราะว่าช่วยเพื่อนทำรายงานระหว่างเดินทาง ดิฉันก็หลับไปเกือบตลอดทาง ทางมหาวิทยาลัยพาขึ้นไปเที่ยวบนเขาใหญ่ ไปเดินป่าและชมอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ระหว่างทางกลับลงมาดิฉันก็หลับอีก เพราะเหนื่อยมาก ระหว่างนั้นคนขับรถบัสขับเร็วมากตรงช่วงทางโค้ง รถเสียหลักตกลงมาจากเขา ดิฉันตกใจตื่นตอนรถกำลังลอยตกลงมา แต่ก็ช่วยตัวเองไม่ได้ ศีรษะโดนกระแทกจนไม่ได้สติ ดิฉันรู้สึกอีกทีก็ขยับตัวไม่ได้แล้ว เพราะหลังกระแทกกับหินก้อนใหญ่มาก โชคดีเหลือเกินที่ศีรษะไม่โดนกระแทกรุนแรง เพราะตกลงไปบนช้างมูล ตอนนั้นหายใจไม่ออก เพราะมีต้นไม้และอีก ๒ คน ทับดิฉันอยู่ ดิฉันร้องขอความช่วยเหลือหน่วยกู้ภัยมาช่วยเคลื่อนย้ายดิฉันไปโรงพยาบาลปากช่องนานา แล้วคืนนั้นดิฉันก็ถูกส่งตัวมาที่โรงพยาบาลพญาไท เพราะว่าอาการที่เป็นค่อนข้างอันตราย เนื่องจากถูกกระแทกที่กระดูกสันหลัง หลังจากที่คุณหมอเอ็กซเรย์และวินิจฉัยแล้ว นับว่าดิฉันโชคดีมากที่ประสาทไขสันหลังไม่ได้ถูกกระทบกระเทือน อาการที่เป็นคือกระดูกสันหลังทรุดตัว วันแรกที่โรงพยาบาลพญาไท ดิฉันทรมานมาก ปวดทั้งตัว และมีแผลเต็มไปหมด ขยับตัวไม่ได้ และคลื่นไส้อาเจียนอยู่ตลอดวันที่สองอาการดีขึ้นมาก จนดิฉันแปลกใจ อาการปวดลดน้อยลง อาการคลื่นไส้ก็ลดลงพอดีคุณป้าของดิฉัน โทรมาบอกว่าคุณแม่อาจารย์ทราบข่าวของดิฉันทางหนังสือพิมพ์ ท่านกำลังช่วยดิฉันอยู่และคุณป้าโทรรายงานอาการของดิฉัน ดิฉันซาบซึ้งและตื้นตันใจมากหลังจากที่อาการดีขึ้น จนดิฉันออกจากโรงพยาบาลได้แล้ว ดิฉันก็มากราบคุณแม่อาจารย์ ท่านบอกดิฉันว่า"ถ้าไม่ใช่เพราะบุญที่เธอสร้างไว้ บ้านนี้เธอก็ตายอยู่ที่นั่นแล้วล่ะ" ในรถบัสที่ตกเขาบริเวณที่ดิฉันนั่งเป็นบริเวณที่มีผู้เสียชีวิตหลายคน คนที่นั่งข้างหน้าดิฉันและข้างหลังดิฉันเสียชีวิตทั้งคู่ เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ ก็บาดเจ็บสาหัส รวมแล้วมีผู้เสียชีวิต ๖ คน นับว่าเป็นบุญอย่างมากที่ก่อนเดินทางดิฉันได้มาปฏิบัติธรรมที่สวนแก้วแล้วธรรมะก็ได้รักษาชีวิตดิฉันไว้

เรื่องที่สองที่ดิฉันจะเล่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากดิฉันเป็นนักเรียนทุนรัฐบาลและถูกส่งให้ไปศึกษาต่อวิชาฟิสิกส์ในหลักสูตรปริญญาโทและเอก ที่มหาวิทยาลัยโคโรราโด ที่เมืองเบวเดอร์ (University of Colorado at Boulder) ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๐ เมื่อเข้าไปเรียนเทอมแรกดิฉันต้องประสบปัญหามากมาย นักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวอเมริกัน มีชาวต่างชาติไม่กี่คนช่วงนั้นดิฉันเครียดมาก เพราะรู้สึกว่าพื้นฐานของดิฉันจากเมืองไทยสู้นักเรียนอเมริกันไม่ได้ ดิฉันต้องพยายามอย่างหนัก เนื่องจากว่าผลการเรียนแต่ละวิชาจะต่ำกว่า ๓.๐๐ ไม่ได้ เพราะรัฐบาลไม่มีเงิน เนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจเพื่อนของดิฉันถูกตัดทุนไป ๑๙ คน ทำให้ดิฉันเครียดมากขึ้นไปอีก เพราะถ้าดิฉันพลาดพลั้ง ผลการเรียนไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด คงต้องถูกส่งตัวกลับเมืองไทย โดยไม่มีการผ่อนผันช่วงนั้นดิฉันร้องไห้บ่อยมาก ดิฉันไม่รู้จะทำอย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่ดิฉันไม่เคยลืม คือวิชชาธรรมกายที่ได้เรียนมาดิฉันนั่งสมาธิเกือบทุกคืน ส่งมาที่วัดปากน้ำ มาที่สวนแก้ว ของความช่วยเหลือจากหลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี(หลวงพ่อวัดปากน้ำ) จากคุณแม่อาจารย์ดิฉันจำได้ดีว่า ในการปฏิบัติธรรมครั้งหนึ่งคุณแม่อาจารย์เคยบอกว่า ท่านเหมือนกับเครื่องส่งวิทยุ ถ้าใครเดือดร้อนมีปัญหาอะไร ให้นั่งสมาธิส่งกระแสจิตที่ท่าน ท่านจะไปช่วย แล้วคืนหนึ่งดิฉันก็ฝันว่า คุณแม่อาจารย์ไปหา ท่านมาลูบศีรษะดิฉัน แล้วพูดกับดิฉันว่า "เครียดมากเลยนะเรา"ดิฉันถามท่านว่า "แล้วจะทำอย่างไรดีล่ะค่ะ" ท่านบอกดิฉันว่า "ไม่เป็นไรเดี๋ยวจะช่วย" พอตอนเช้าดิฉันก็ไปมหาวิทยาลัยตามปกติ เป็นที่น่าแปลกใจว่า อาจารย์ที่ปรึกษานิสิตปริญญาโท ซึ่งดิฉันอยู่มาเกือบ ๒ เดือน ไม่เคยเรียกไปพบ ก็ได้เรียกดิฉันกับเพื่อนคนไทยอีกคนไปพบแล้วก็ถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง ดิฉันก็บอกไปว่าดิฉันเครียดมาก จะเรียนไม่ไหวแล้ว เขาก็บอกว่า "ผมไม่ปล่อยให้คุณกลับเมืองไทยง่าย ๆ หรอก ยังไงก็ต้องช่วยให้ถึงที่สุด" ดิฉันดีใจมาก ตอนนั้นดิฉันก็ขอเขาลดชั่วโมงเรียนเลย แต่เขาไม่ยอมแล้วก็บอกดิฉันว่า "ผมว่าคุณเรียนไหว คุณเรียนได้ดีกว่าเด็กอเมริกันหลายคนในชั้นเรียน ถ้าไม่ไหวจริง ๆ ค่อยคุยกันอีกที ผมมีทางออกให้ แต่ตอนนี้ให้ตั้งใจทำให้ดีที่สุดก่อน"

หลังจากวันนั้นดิฉันก็สบายใจขึ้นมาก และไม่เคยร้องไห้อีกเลย อย่างน้อยก็มีทางออกให้กับตัวเอง ดิฉันซาบซึ้งและตื้นตันใจมาก เพราะคุณแม่อาจารย์ไปช่วยดิฉันจริง ๆ ไม่ว่าจะอยู่ไกลแค่ไหน ท่านก็ไปช่วยลูกศิษย์ของท่าน มีการสอบอยู่ครั้งหนึ่งที่ดิฉันกลัวมาก เป็นการสอบปลายภาควิชากลศาสตร์ควอนตัม ซึ่งเป็นการสอบพูดปากเปล่าโดยอาจารย์จะให้หัวข้อเรื่องมา ๓๐ หัวข้อ ให้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์ในการเตรียมตัว นักศึกษาจะต้องเตรียมให้พร้อมทั้ง ๓๐ หัวข้อ แต่เวลาสอบให้จับฉลากมา ๑ หัวข้อ แล้วพูดให้อาจารย์ฟังเป็นเวลา ๑๕ นาที หลังจากนั้นอาจารย์ก็จะให้คำถาม วิชานี้เป็นวิชาที่ยากมาก เวลาเตรียมตัวเพียงแค่หนึ่งสัปดาห์ ทำให้ดิฉันต้องพยายามอย่างหนัก เกือบจะทุกหัวข้อยากหมดเลย มีไม่กี่หัวข้อที่ง่าย มีอยู่หัวข้อหนึ่ง หมายเลข ๒๑ ดิฉันคิดในใจว่า ถ้าได้หัวข้อนี้คงจะดี เพราะเป็นหัวข้อง่าย และดิฉันพร้อมที่จะพูดก่อนสอบดิฉันตื่นเต้นมาก คืนนั้นแทบไม่ได้นอนเลย เนื่องจากความตื่นเต้นก่อนถึงเวลาสอบ ดิฉันจึงนั่งสมาธิขอบารมีหลวงพ่อวัดปากน้ำและคุณแม่อาจารย์ พอเข้าสอบ อาจารย์ให้จับฉลากอันนั้นขึ้นมา แทบไม่อยากเชื่อว่าหมายเลขในฉลากเป็นหมายเลข ๒๑ ดิฉันดีใจมาก สามารถพูดให้อาจารย์ฟังเข้าใจเป็นอย่างดี และตอบคำถามที่อาจารย์ถามได้ จนในที่สุดผลการสอบของเทอมนี้ ปรากฏว่าดิฉันสามารถสอบผ่านวิชาเรียนปริญญาโทได้ทุกวิชา ด้วยคะแนนที่น่าพอใจ

และในช่วงปิดภาคเรียนนี้ ดิฉันได้กลับมาเยี่ยมบ้านและตั้งใจว่าจะมากราบคุณแม่อาจารย์เมื่อมาถึงเมืองไทย ดิฉันทราบจากคุณแม่ดิฉันว่าที่สำนักมีการถือศีลปฏิบัติธรรมในช่วงวันปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๔๑ ดิฉันจึงดีใจมากและถึงแม้ว่าการกลับมาเยี่ยมบ้านครั้งนี้ ดิฉันกลับมาเพียง ๒ สัปดาห์ แต่เป็นการกลับมาเยี่ยมบ้านที่คุ้มค่า เพราะดิฉันได้มารักษาศีลปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วแห่งนี้เป็นเวลา ๔ วัน (๒๙ ธ.ค. ๔๐ - ๑ ม.ค. ๔๑) ดิฉันได้มาเติมบุญเพื่อที่จะกลับไปต่อสู้กับการเรียนที่ประเทศสหรัฐอเมริกาต่อและได้มีโอกาสดียิ่งที่ได้ถ่ายทอดเรื่องราวที่ดิฉันได้ประสบกับตัวเองให้ญาติธรรมทุกท่านทราบ

ด้วยบารมีแห่งวิชชาธรรมกาย บารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ และบารมีของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูทร ทำให้ดิฉันผ่านพ้นอุปสรรคต่าง ๆ มาได้ ไม่ผิดเลยที่กล่าวอย่างมั่นใจว่า " **ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม**"

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"การปฏิบัติธรรม ช่วยให้ทุกอย่างดีขึ้น"

บวรรัตน์ ฉัตรแถม

ครอบครัวของดิฉันได้รับความเมตตากรุณาจากคุณแม่อาจารย์มากล้น พระคุณของท่านมิอาจหาคำใดมากล่าวอ้างได้ จากที่ญาติธรรมทุกท่านได้เคยอ่านเรื่องราวของทั้งคุณพ่อ และน้องสาวของดิฉันที่เคยเขียนลงในคอลัมน์นี้มาแล้ว

ดิฉันมาปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วแห่งนี้เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งเป็นช่วงที่คุณพ่อของดิฉันป่วยหนัก คุณป้าและญาติๆ ได้บอกให้ดิฉันและน้องสาวมาปฏิบัติธรรม เพื่อส่งบุญให้กับคุณพ่อ ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ นั้น เป็นปีเดียวกับที่ดิฉันจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ และต้องเตรียมตัวสอบเอ็นทรานซ์ เพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ในช่วงก่อนสอบเอ็นทรานซ์ ๑-๒ เดือนนั้น เป็นช่วงที่นักเรียนต้องเตรียมตัวอ่านหนังสือกันหนัก แต่สำหรับดิฉันแล้ว เป็นช่วงเดียวกับที่คุณพ่อมาป่วยหนักพอดี ทำให้ดิฉันในขณะนั้นแทบไม่มีสมาธิสำหรับการอ่านหนังสือเลย เพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนของดิฉันมาเยี่ยมคุณพ่อ แล้วต่างก็พากันเห็นใจดิฉันมาก เมื่อถึงวันสอบแม้ว่าดิฉันจะรู้ตัวดีว่าเตรียมตัวไม่พร้อม แต่ก็ได้ตั้งใจทำข้อสอบเต็มที่ ในปีนั้น ดิฉันได้มาปฏิบัติธรรมที่สวนแก้วนี้เป็นครั้งแรก ดิฉันจึงได้ตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้บุญกุศลที่ดิฉันได้มาปฏิบัติธรรมนี้นอกจากจะช่วยให้คุณพ่อหายจากอาการป่วยแล้ว ก็ยังขอให้บุญนี้ส่งผลให้ดิฉันสอบเอนทรานซ์ได้ด้วย และเมื่อถึงวันประกาศผลสอบดิฉันแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่าดิฉันสอบได้ ดิฉันและครอบครัวดีใจมาก ในขณะที่เพื่อนๆ หลายคนประหลาดใจ เราทุกคนเชื่อว่าเป็นผลจากการได้มาปฏิบัติธรรมของดิฉันนั่นเอง

เมื่อดิฉันเรียนจบปริญญาตรีนั้นโอกาสที่จะได้เรียนต่อในระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยของรัฐค่อนข้างยากเพราะไม่ใช่คนเรียนเก่ง แต่เพราะความตั้งใจ จึงอธิษฐานขอบารมีของวิชชาธรรมกาย ที่เคยได้ปฏิบัติมาตั้งแต่เด็ก บารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ และบารมีของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ให้ดิฉันได้มีโอกาสเรียนต่อ ในที่สุดดิฉันก็สมหวัง ดิฉันสอบได้ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดิฉันทราบว่าตัวเองไม่ใช่คนเรียนเก่ง ดังนั้นดิฉันจึงเชื่อเต็มหัวใจว่า สิ่งที่ทำให้ดิฉันประสบความสำเร็จจากการศึกษาได้จนถึงวันนี้นั้น นอกจากความตั้งใจของดิฉันแล้ว ยังมาจากกุศลผลบุญที่ดิฉันได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่สวนแก้วเป็นประจำทุกปี

อีกเหตุการณ์หนึ่งคือ เมื่อครอบครัวเราได้มากราบคุณแม่อาจารย์ ท่านได้ซักถามพี่ชายดิฉันว่า ตอนนี้ทำงานอยู่ที่ไหน พี่ชายก็ตอบว่า ทำงานอยู่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ท่านจึงสั่งพี่ชายว่า ให้ลาออกมาแล้วกลับไปทำงานที่การไฟฟ้าฯ เสีย ก่อนลากลับท่านยังได้ทวนย้ำกับพี่ชายอีกว่า **"เธอจะเชื่อฉันไหม"** พี่ชายก็ได้ตอบว่า "เชื่อครับ" ถึงแม้ว่าพี่ชายจะเสียดายเงินเดือนที่ค่อนข้างสูงมากที่บริษัทเอกชนนั้น แต่ด้วยความที่พี่ชายเป็นคนเชื่อฟังผู้ใหญ่ เมื่อกลับมาจึงได้ไปสมัครทำงานที่การไฟฟ้าฯ อีกครั้ง ซึ่งเป็นช่วงจังหวะเดียวกับที่การไฟฟ้าฯ เปิดรับวิศวกรพอดี โดยที่ขณะนั้นมีคนไปสมัครหลายสิบคน แต่เมื่อผลออกมาพี่ชายของดิฉันเป็นผู้ได้รับเลือกเข้าทำงานเพียงคนเดียว

คุณแม่อาจารย์นั้นท่านต้องมองเห็นอนาคตที่จะเกิดขึ้นกับพี่ชายหากว่ายังทำงานอยู่ในบริษัทเอกชนแห่งนั้นเป็นแน่ เพราะปัจจุบันนี้บริษัทเอกชนแห่งนั้นเกิดปัญหาเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจต้องปลดพนักงานออกเป็นจำนวนมาก เพื่อนๆ วิศวกรที่เคยทำงานกับพี่ชายโดนปลดออกจากงาน ต้องมาหางานทำกันใหม่ ในขณะที่พี่ชายดิฉันมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานอย่างดี

เราทั้ง ๓ คนพี่น้อง ระลึกถึงพระคุณอันมากล้นของคุณแม่อาจารย์ ที่มีต่อครอบครัวของเราอยู่เสมอ ตั้งแต่เมื่อครั้งที่ท่านได้ช่วยชีวิตของคุณพ่อไว้ เพราะในขณะนั้นพวกเราทั้ง ๓ คน ยังเด็กนัก หากขาดคุณพ่อซึ่งเป็นหลักของครอบครัวแล้ว ก็ไม่รู้ว่าเราทั้ง ๓ คน จะมีชีวิตที่ดีดังเช่นทุกวันนี้ได้หรือไม่ คุณแม่อาจารย์ท่านจึงเปรียบดังผู้ให้ชีวิตแก่พวกเราจวบจนถึงทุกวันนี้ ไม่ว่าเราทั้ง ๓ คน จะทำอะไรก็ตาม เราจะต้องมากราบขอคำแนะนำสั่งสอนจากท่านอยู่เสมอ เพื่อนำไปเป็นหลักในการดำเนินชีวิต

บวรรัตน์ ฉัตรแถม
๑๔ เมษายน ๒๕๔๑

ที่อยู่ ๖๕๓ ถนน แสงชูโต เทศบาลเมืองท่าเรือพระแท่น อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี ๗๑๑๓๐

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"เพราะบารมีคุณแม่อาจารย์ ผมจึงหายจากโรค"

ทรงพล อริยะประเสริฐ

ประสบการณ์ที่ได้มาพบคุณแม่อาจารย์หวานใจ ขูกร.....

"คุณแม่อาจารย์ครับ ผมจะหายไหมครับ" นี่คือคำถามที่พรั่งพรูออกจากปากของผม ทันทีที่ได้ทรุดตัวลงกราบท่าน พร้อมกับได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้น

วันนั้นผมจำได้ดี เพราะรุ่งขึ้นคือวันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔ จะมีการทอดกฐิน ณ วัดสวนแก้วอุทยาน จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นบ้านเกิดของคุณแม่อาจารย์ บ่ายโมงของวันที่ ๔ พฤศจิกายน ขณะที่ผมนั่งมองดูคนงานกำลังขุดหลุมอยู่นั้น ผมกำลังจะลุกขึ้นยืนเพื่อจะหลบคนงานจะได้ไม่ขวางทางเวลาเขาทำงาน ทันใดนั้นผมรู้สึกว่าร่างกายเบาหวิว เสียการทรงตัว ไม่สามารถยืนขึ้นได้ ร่างกายของผมขณะนั้นเอนเอียงหมือนจะล้มลง ผมใจหายวาบ จึงทรุดตัวลงนั่งกับพื้นทราย รู้สึกว่าร่างกายของผมไม่มีเรี่ยวแรงเลย ขณะนั้นเป็นเวลาที่แดดร้อนจัดมาก ผมนึกได้ทันทีทันใดว่านี่คืออาการของโรคอัมพฤกษ์-อัมพาตแน่ๆ ผมหยุดอยู่ตรงนั้น สักครู่หนึ่งผมก็เริ่มขยับตัวได้ จึงค่อยๆ ยืนขึ้น และเดินช้าๆ ไปที่พุ่มไม้ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๒๐ เมตร จากนั้นผมได้พยายามสำรวจตัวเองว่ามีความผิดปกติที่ส่วนไหนของร่างกายอีกหรือเปล่า ระหว่างนั้นอีกไม่นานอาการไม่ปกติก็หวนกลับมาเป็นอีก แต่คราวนี้จะมีอาการหนักขึ้นกว่าเดิมคือ ซีกขวาของร่างกายไม่มีความรู้สึก และไม่มีแรง ผมตกใจมาก ตอนนั้นคุณแม่อาจารย์ได้รับฟังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผม เมื่อผมถามท่านว่า ผมจะมีโอกาสหายหรือไม่ ท่านได้นิ่งไปอึดใจหนึ่ง แล้วตอบว่า "หาย หายแน่" พอผมได้ฟังดังนั้น กำลังใจก็มาเป็นกอง ผมมั่นใจว่า หายแน่ เพราะผมเชื่อมั่นและศรัทธาคุณแม่อาจารย์มาก เชื่อว่าท่านต้องช่วยผมให้หายเป็นปกติแน่นอน

เมื่อถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๔ ทางสำนักฯ ก็ได้จัดให้มีเทศน์มหาชาติ ขณะนั้นผมยังไม่หายดี แต่ก็ฝืนใจพยายามไปบวชเนกขัม ไปทำหน้าที่ถ่ายวีดีโอให้กับสำนักฯ อย่างเคย โดยคนทั่วไปส่วนใหญ่ไม่มีใครรู้ หลังจากนั้นอาการก็ค่อยๆ ดีขึ้นเป็นลำดับ ผมสามารถขับรถได้ เดินทางไกลได้ ร่างกายซีกขวาของผม คือมือขวาและเท้าขวา ซึ่งจากเดิมที่ไม่มีเรี่ยวแรงเลย แม้จะหยิบกระดาษแผ่นเดียวก็จับไม่ได้ ขณะนี้ได้กลับมาดีเหมือนเดิมแล้ว สามารถหยิบจับอะไรๆ ได้เช่นเดิมเหมือนปกติ

ผมมานึกย้อนกลับไปเมื่อหลายเดือนก่อนเกิดเหตุนั้น คุณแม่อาจารย์ท่านจะถามผมว่า **"เธอมาพักบ้านนี้หรือยัง"** ท่านถามผมเช่นนี้ถึง ๓ ครั้ง ผมก็ตอบท่านว่า **"ยังครับ จะมาพักแล้วครับ"** ซึ่งหลังจากมาอยู่ได้ ๒-๓ วัน ก็เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น ดังที่ผมได้เล่ามาแล้วข้างต้น

ผมซาบซึ้งขอบพระคุณคุณแม่อาจารย์ที่ได้มีเมตตาช่วยเหลือผมในครั้งนั้น เปรียบเหมือนท่านให้ชีวิตใหม่กับผม ให้ผมได้มีโอกาสสร้างบุญสร้างกุศลต่อไปอีก และ ณ ที่นี้ ทำให้ผมได้มีโอกาสรู้ซึ้งถึงคำว่า**"ธรรมะ คือ ธรรมชาติ"**และ **"ชีวิต"** เกิดขึ้นจากอะไร เพื่ออะไร และจะควบคุม **"ใจ"** ของเราให้ได้อย่างไร

ทรงพล อริยะประเสริฐ

๒๔ กันยายน ๒๕๔๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"เมื่อนึกถึงท่านก็มักได้ยินเสียงท่านมาชี้แนะ"

ศรีรัตน์ บุญญานุภาพพันธ์

"เวลาหงุดหงิดอารมณ์เสีย ให้ตั้งสติให้ดี ไม่อย่างนั้นพลังที่ไม่ดีรอบๆ ตัวจะเข้าแทรก บุญกุศลที่ทำไว้จะช่วยได้ให้มีสติอยู่เสมอ"

นี้เป็นโอวาทที่คุณแม่อาจารย์ ได้เมตตาชี้แนะแก่ดิฉัน แต่เดิมดิฉันเป็นคนที่ไม่ค่อยมีความทุกข์ ร่าเริง และมองโลกในแง่ดีเสมอ ต่อมาดิฉันแต่งงานและต้องย้ายไปอยู่บ้านสามีซึ่งเป็นคนจีน บ้านของสามีนั้นมีสำนักงานและโรงงานอยู่ในบริเวณเดียวกัน มีญาติๆ ของสามีอยู่ด้วยกันหลายคน การทำงานกันเป็นระบบครอบครัว ทำให้มีปัญหาต่างๆ อยู่เสมอ ทั้งเรื่องงานและอื่นๆ ซึ่งได้สร้างความตึงเครียดแก่ดิฉันทีละน้อยจนถึงขั้นรุนแรง ผลจากความเครียดนี้เองทำให้ดิฉันกลายเป็นคนหงุดหงิดง่าย ชอบหวาดระแวง หนักเข้าก็มักจะระบายอารมณ์กับสามีและลูกอยู่เป็นประจำ ทำให้เกิดปัญหาทั้งภายในและภายนอกครอบครัว ชีวิตหาความสุขไม่ได้เลย เหตุการณ์เป็นเช่นนี้อยู่หลายปี ในที่สุดด้วยความสงสารลูก ดิฉันตัดสินใจไปพบจิตแพทย์ โดยได้ไปพบแพทย์อยู่ระยะหนึ่ง สภาพจิตใจในช่วงนั้นดีขึ้นบ้าง แต่ก็พบว่านิสัยขี้หงุดหงิดโกรธง่ายยังฝังลึกอยู่ในใจ เมื่อยังต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมจึงมักจะเกิดปัญหาอยู่เป็นระยะๆ ต่อมาทางบริษัทได้ไปสร้างโรงงานใหม่ ดิฉันและสามีจึงได้ย้ายไปประจำอยู่ที่โรงงานใหม่ และแยกครอบครัวไปอยู่ตามลำพัง

เหตุการณ์น่าจะลงเอยด้วยดี แต่กลับไม่เป็นดังที่คิด ครอบครัวของดิฉันยังคงเป็นทุกข์อยู่เช่นเคย เพราะคราวนี้ดิฉันหันมาทะเลาะกันเองกับสามี ชีวิตครอบครัวแทบจะแตกหักหลายครั้ง แม้จะพยายามนึกถึงลูกแต่พอโกรธก็ลืมตัวทุกครั้ง นับวันโรคขี้โกรธยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนวันหนึ่งพี่เรวดี เพ็มผลไพบูลย์ (พี่สาวคนโต) ซึ่งขณะนั้นได้เริ่มมาปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว เหมือนพี่ อภิญญา โรจนพานิช (พี่สาวคนที่สาม) ได้ชักชวนให้ดิฉันมาพบคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ดิฉันจึงลองติดตามพี่เรวดีไป วันแรกที่ได้พบคุณแม่อาจารย์ รู้สึกได้ว่าท่านมีสีหน้าเมตตายิ่ง น้ำเสียงที่พูดอ่อนโยน ทำให้รู้สึกอบอุ่นและสบายใจ หลังจากได้รับทราบปัญหาแล้วท่านได้พูดคุยด้วยครู่หนึ่ง และเมื่อกลับ ท่านได้กล่าวสั้นๆ ว่า **"ธรรมะจะช่วยได้"** ซึ่งดิฉันยังจดจำไว้จนทุกวันนี้

จากความศรัทธาในคุณแม่อาจารย์ และอยากจะพ้นทุกข์ ดิฉันได้เริ่มปฏิบัติธรรมโดยติดตามพี่เรวดีมาเป็นประจำ ในปีแรกๆ ยังไม่ค่อยเห็นผลนัก คือช่วงที่มาปฏิบัติธรรมจะรู้สึกสบายใจดี แต่พอกลับไปไม่นานก็เหมือนเดิมอีก ทำให้รู้สึกท้อแท้ใจครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เมื่อตั้งสติได้มักจะแว่วเสียงคุณแม่อาจารย์ที่ท่านเคยอบรมให้โอวาท มาคอยเตือนสติอยู่เสมอ ในยามที่เกิดปัญหาที่แก้ไม่ได้หรือมีทุกข์ เมื่อสงบใจจะระลึกถึงท่านก็มักได้ยินเสียงท่านมาชี้แนะ หรือช่วยแก้ให้ปัญหานั้นคลี่คลายไปได้อย่างน่าอัศจรรย์

มีครั้งหนึ่งที่ดิฉันได้ประสบในช่วงที่มาปฏิบัติธรรมคือ เช้าวันหนึ่งขณะกำลังเดินจงกรมอยู่ริมสระน้ำข้างหอระฆัง เวลานั้นคนอื่นๆ เดินกลับไปหมดแล้ว เพราะใกล้เวลารับประทานอาหาร ดิฉันได้ลองหลับตาเดินเพราะคิดว่าจะทำให้สงบขึ้น ระหว่างที่เข้าใจว่าตัวเองเดินตรงไปเรื่อยๆ นั้นจู่ๆ เท้าข้างหนึ่งที่กำลังจะก้าวต่อไปก็หยุดชะงักเอาดื้อๆ ความรู้สึกเหมือนมีอะไรมาห้ามไว้ เมื่อลืมตาขึ้นดูก็ใจหายวาบ เพราะดิฉันยืนหันหน้าอยู่ชิดขอบสระ ถ้าก้าวออกไปก็จะตกลงไปอย่างแน่นอน ดิฉันว่ายน้ำไม่เป็น ถ้าตกลงไปทั้งไม่จมน้ำก็ต้องเจ็บตัวเป็นแน่ เพราะขอบสระสูงมาก เวลานั้นได้แต่รู้สึกแปลกใจมาก เช้าวันรุ่งขึ้นขณะนั่งฟังท่านให้โอวาทตามปกติ ท่านได้พูดในตอนท้ายว่า **"เวลาเดินจงกรมไม่ต้องหลับตาหรอก เดี๋ยวจะตกน้ำตกท่าไป"** ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าคงเป็นบารมีของคุณแม่อาจารย์ที่ช่วยไว้นั่นเอง

ระหว่างหลายปีที่เพียรพยายามแก้ไขตนเองให้ได้นั้น คุณแม่อาจารย์ท่านก็ได้ให้ความเมตตาอบรมสั่งสอน ให้ข้อคิดทั้งทางตรงและทางอ้อมมาโดยตลอด เช่น ให้พิจารณาปัญหาและสิ่งต่างๆ รอบตัวด้วยปัญญา ให้รู้จักการให้ทาน รักษาศีล และให้หัดมีสติอยู่เสมอ โดยเฉพาะทานศีลภาวนานั้น ถ้าทำให้เป็นนิสัยจะช่วยให้จิตใจอ่อนโยน มีความสงสารผู้อื่นและไม่คิดเบียดเบียนกัน ท่านสอนว่า ครูบาอาจารย์นั้นเป็นเพียงผู้บอก หากเราไม่ลงมือปฏิบัติ ไม่ช่วยตัวเองแล้ว อาจารย์ไหนก็ช่วยไม่ได้ ข้อหนึ่งที่ท่านได้ย้ำอยู่เสมอคือ **ทำอะไรต้องทำให้จริง สวดมนต์ก็ให้ตั้งใจจริง ให้รู้ว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร ฟังเทศน์ก็ฟังให้รู้จริง ทำบุญให้ทานก็ให้ทำจริง คือทำโดยไม่หวังผลในคำสรรเสริญหรือทรัพย์ลาภ เพราะการทำที่หวังผลเป็นการสร้างกิเลส ไม่ใช่เป็นการละกิเลส และที่สำคัญเมื่อคิดจะทำสิ่งใดที่เป็นความดี เป็นบุญกุศลก็ให้รีบทำ มิฉะนั้นมารจะเข้ามาขวาง เพราะมารเขามีหน้าที่ขัดขวางไม่ให้คนทำดี**

ด้วยความทราบซึ้งในเมตตาธรรมและความกรุณาของคุณแม่อาจารย์ที่มีต่อดิฉันและครอบครัวเสมอมานี้เอง ในระยะหลังๆ นี้ดิฉันจึงตั้งใจศึกษาแนวทางปฏิบัติและหลักธรรมคำสอนของท่านอย่างจริงจัง ทุกวันนี้ดิฉันและครอบครัวเริ่มมีชีวิตที่สงบสุขขึ้น ได้รู้ว่าความสุขที่แท้จริงเป็นอย่างไร ซึ่งหากไม่ได้พบคุณแม่อาจารย์ ดิฉันก็คงไม่มีโอกาสได้มีวันนี้เป็นแน่

ศรีรัตน์ บุญญานุภาพพันธ์

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ความตายมันรวดเร็ว"

ศิริพร แว่นแก้ว

"ท่านทั้งหลายอย่าตกอยู่ในความประมาทอย่าขาดสติ เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เป็นลาภอันประเสริฐ หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นแสงสว่างให้กับมวลมนุษย์ วันเวลาผ่านไปกลับคืนมาไม่ได้ เราต้องเร่งรีบสะสมความดี อย่าตายไปจากความดี" นี้คือ คำสอนของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร ที่ท่านมักกล่าวสอนอยู่เสมอๆ และดิฉันก็จำได้จนขึ้นใจ

ดิฉันคิดว่า ตัวเองมีบุญและได้ลาภอันประเสริฐ เพราะได้เกิดมาในกาลสมัยที่เหมาะสม มีคุณพ่อคุณแม่นับถือพระพุทธศาสนา และมีบุญวาสนาได้พบได้รู้จัก ได้เข้าใกล้คุณแม่อาจารย์ ถ้าไม่ได้พบคุณแม่อาจารย์ในวันนั้น ดิฉันกับลูกๆ ทั้งสองก็คงไม่มีวันนี้ คุณแม่อาจารย์ท่านให้ความเมตตาดิฉันกับลูกมากทุกครั้งที่ได้ไปกราบท่าน จะเกิดความรู้สึกปิติอิ่มเอิบใจมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก

คุณแม่อาจารย์เป็นประทีปประทีป คือ ผู้ให้แสงสว่างนำทางแก่ชีวิตอย่างแท้จริง ดิฉันทำบุญให้ทานรักษาศีล มากมายไปหลายๆที่ แต่ยังไม่เคยพบเห็นที่ไหนที่มีความพร้อม ความเหมาะสม และมีความสะดวกสบายในการประพฤติปฏิบัติธรรมเหมือนที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วของท่านเลย ดิฉันและลูกได้ประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่เป็นประจำตามแต่โอกาส คุณแม่อาจารย์ท่านสอนอยู่เสมอว่า **"ทุกลมหายใจมีค่ามากอย่าประมาท เราต้องเตรียมเสบียงคือบุญเอาไว้มากๆ เพราะบุญเท่านั้นที่จะติดตามเราไปได้ในปรโลก บุญซื้อขายไม่ได้ต้องทำด้วยตนเอง สุขเป็นอย่างไร ทุกข์เป็นอย่างไร รู้ได้ด้วยตนเอง"** ดิฉันได้ปฏิบัติตามคำสอนของท่านด้วยความเคารพและตั้งใจ คุณแม่อาจารย์มีงานที่ต้องทำมาก ท่านทำงานไม่มีวันหยุด แต่เวลาที่มีผู้ทุกข์ร้อนมีปัญหาเข้ามาหา ท่านก็ให้ความเมตตาแนะนำช่วยเหลือเสมอเหมือนกัน ไม่เลือกชนชั้นและฐานะ ท่านได้ช่วยเหลือผู้คนเป็นจำนวนมากทั้งในและต่างประเทศตามแนวทางของวิชชาธรรมกาย ที่ท่านได้ศึกษาและสำเร็จมาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ตัวดิฉันเองก็รอดตายอย่างปาฏิหาริย์จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ถึงสองครั้งสองคราวด้วยบุญบารมีของท่านและพลังวิชชาพระธรรมกายที่ช่วยเอาไว้ เพราะขณะเกิดอุบัติเหตุ ดิฉันขับรถอยู่ด้วยความเร็ว และมีรถกระบะจับตัดหน้าในระยะประชิด คิดว่ายังไงก็ต้องชน ดิฉันลาตายตรงนั้น นึกถึงท่าน นึกถึงคำสอนของท่านที่ว่า **"ความตายมันรวดเร็วมากชั่วพริบตาเดียวหายใจเข้ายังไม่ทันหายใจออกก็ตายแล้ว ต้องเร่งรีบสะสมบุญกุศลเอาไว้อย่าประมาท ถ้ายังมีบุญสื่อถึงกันได้ก็ช่วยเหลือกันได้ ถ้าสื่อไม่ได้ก็ช่วยไม่ได้"** ดิฉันหลับตาเอามือกำล็อกเก็ตรูปของท่านเอาไว้แน่น และในที่สุดก็รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์โดยไม่เป็นอะไรเลย นี้คงเป็นเพราะพลังวิชชาพระธรรมกายและบุญบารมีของท่านช่วยเหลือเอาไว้

ดิฉันมั่นใจและเชื่ออย่างนี้ ชีวิตจึงพบเจอแต่สิ่งที่ดีมีความสุขตามอัตภาพ มีปัญหาขัดข้องอะไรท่านก็เมตตาแนะนำแก้ไขให้จนลุล่วง อย่างเรื่องที่ลูกสาวขณะนั้นไม่มีความพร้อมใดๆ ทั้งสิ้นที่จะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศแต่เมื่อไปกราบท่านท่านบอกว่าไปได้และจะช่วยทุกอย่างที่คิดว่าไม่พร้อมไม่มี ก็กลับกลายเป็นตรงกันข้ามอย่างไม่น่าเชื่อ ลูกสาวทำอะไรก็ราบรื่นไม่มีอุปสรรค ตั้งแต่การสอบภาษาอังกฤษเพื่อไปศึกษาต่อต่างประเทศก็สอบผ่าน การเดินทางก็มีคนคอยช่วยเหลือทั้งๆ ที่ไม่รู้จักกัน ได้ไปก่อนพวกเพื่อนๆ ที่เขาพร้อมกว่าด้วยซ้ำ คุณแม่อาจารย์บอกว่าท่านจะไปส่งลูกหนึ่งถึงที่นอน ไม่ต้องกลัวอะไร ตั้งใจเรียนให้ดี แล้วท่านก็ให้ศีลให้พร ในที่สุดลูกสาวก็สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท กลับมาท่านก็ฝากฝังให้ได้ทำงานเป็นหลักเป็นฐานดิฉันดีใจและภูมิใจมากไม่คิดว่าตัวเองและลูกจะได้รับความเมตตาจากท่านถึงเพียงนี้

ทุกวันนี้ ท่านก็ได้ให้ดิฉันช่วยงานของศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์สวนแก้ว ราชบุรีซึ่งก่อตั้งขึ้นตามดำริของท่านเพื่อมุ่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์คือเด็กและเยาวชนด้วยพระพุทธศาสนา ให้เด็กๆ มีคุณธรรม จริยธรรม มีความกตัญญูกตเวที รู้จักไหว้พระสวดมนต์ นำตนให้ห่างและพ้นจากอบายมุขและสิ่งเสพติดทั้งปวง

สุดท้ายนี้ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย บุญบารมีของพระพุทธมงคลวัตนนิมิต บุญบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำ บุญบารมีของวิชชาธรรมกาย ได้โปรดดลบันดาล ประทานพรอันศักดิ์สิทธิ์ ให้แด่คุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์ ร่มไทรเป็นประทีปส่องสว่างนำทางชีวิตให้ศิษยานุศิษย์ตราบนานเท่านานเทอญ

ศิริพร แว่นแก้ว
๒๑ สิงหาคม ๒๕๒๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"สัมมาอรหัง ยาวิเศษรักษาโรคได้"

พจนีย์ วัฒนะกุล

ความตายนั้น ถ้าจะเกิดขึ้นกับตัวเองหรือญาติของเราแล้วเชื่อว่าเกือบทุกคนจะต้องกลัว แต่เดี๋ยวนี้ดิฉันรู้สึกว่า ความกลัวนั้นมันได้จางหายไปจากจิตใจของดิฉันไปมาก เพราะดิฉันได้ฟังธรรมจากคุณแม่อาจารย์ว่า"คนเราไม่ได้ตาย แต่คือการเปลี่ยนบ้าน ปัจจุบันที่เรามีชีวิตอยู่ได้ ต้องทำความดี ถ้าไม่ได้ทำความดีนั่นแหละ คือคนที่ตายแล้ว คือตายจากความดี"

ดิฉันได้มาปฏิบัติธรรม ที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เนื่องจากประสบปัญหาชีวิต (สามีเสียชีวิต)จึงได้มาปฏิบัติธรรมเรื่อยมา และได้ชวนคุณแม่ของดิฉันมาปฏิบัติธรรมด้วย คุณแม่อาจารย์ได้บอกดิฉันว่า"แม่เธอสุขภาพไม่ดี อย่าไปขัดใจท่าน เพราะท่านอยู่กับเราไม่นาน"ดิฉันได้ฟังดังนั้นก็เป็นห่วงท่าน อยากให้ท่านได้ปฏิบัติธรรมมากๆ จะได้เป็นเกราะเป็นที่พึ่งของชีวิต และให้คุณแม่อาจารย์ช่วยแก้

ต่อมาประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๙ คุณแม่ของดิฉันเริ่มมีอาการปวดเมื่อยตามตัวไปทั่วร่างกาย ดิฉันพาไปหาหมอรักษาอยู่เป็นประจำ และเวลาไปหาคุณแม่อาจารย์ก็จะเรียนให้ท่านทราบ ท่านจะบอกว่า "ทำอะไรมาล่ะ กรรมมันตามมา" ปรากฏว่าเมื่อตอนสาวๆ คุณแม่ของดิฉันฆ่าเป็ดไก่เพื่อไหว้เจ้าเป็นประจำตามเทศกาล (ไม่ได้ฆ่าเพื่อขาย) หลังจากที่หาหมอปัจจุบันอยู่เป็นเวลาปีครึ่ง หมอจะให้ยามารับประทานเป็นประจำ จนคุณแม่ของดิฉันอยู่ๆ ก็เกิดอาการเจ็บคอและเป็นแผลที่ปากตามมา ดิฉันนึกว่าเป็นโรคหวัดลงคอแล้วร้อนใน จึงไปหาหมอรักษาโรคหวัด หมอก็ให้ยามารับประทานๆ อย่างไรก็ไม่หาย ดูเหมือนจะเป็นมากกว่าเดิม ดิฉันจึงพาไปหาหมอตรวจคอโดยเฉพาะ หมอบอกว่าอาจจะไม่ได้เป็นหวัดลงคอนะ แต่ก็ให้ยามารับประทานอีกและบอกว่าถ้าไม่หายก็ให้ไปหาหมออีกที่โรงพยาบาลเดิม ปรากฏว่าไม่หายต้องกลับไปที่โรงพยาบาลเดิมที่เคยรักษาแต่ตอนนั้นคุณแม่ของดิฉันก็ทรุดโทรมมากแล้ว ปากคอเป็นแผลไปหมด หมอต้องให้นอนโรงพยาบาลทันที ดิฉันก็รีบเรียนให้คุณแม่อาจารย์ทราบเพราะอาการไม่ดี จะดื่มน้ำก็ลำบากเหมือนมีมีดมากรีดที่คอ ข้าวนั้นไม่ต้องพูดถึง คุณแม่อาจารย์ท่านกรุณามาเยี่ยมคุณแม่ของดิฉันและให้กำลังใจพวกเราลูกๆ ดิฉันและคุณแม่ยังระลึกถึงความเมตตาของท่านที่ให้ทั้งกำลังกาย (ทำวิชชา) และให้ทั้งกำลังใจพวกเรามาตลอด ระหว่างอยู่ที่โรงพยาบาล ดิฉันคอยเตือนคุณแม่ของดิฉันให้ท่านภาวนาไว้เสมอๆ เมื่อรู้สึกตัว และเรียนอาการให้คุณแม่อาจารย์ทราบ คุณแม่อาจารย์ท่านพูดว่า ดิฉันผืนกฎของธรรมชาติก็ต้องเป็นทุกข์ ตอนนั้นดิฉันทำใจยอมรับแล้วว่าถ้าคุณแม่ของดิฉันต้องตาย ก็ขอให้ท่านอย่าเจ็บปวดมาก จะได้ไม่ไปทุคติ ก็เรียนกับคุณแม่อาจารย์อย่างนั้น

หลังจากที่ดิฉันและน้องๆ ยอมรับแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้นมันก็ต้องเกิด ยอมรับและทำใจกันแล้ว ปรากฏว่าอาการต่างๆ กลับดีขึ้น ปากคอที่เป็นแผลนั้นเริ่มดีขึ้น แม่ของดิฉันเริ่มพูดได้ และรับประทานอาหารได้ จนกระทั่งหายในที่สุด ดิฉันถามคุณแม่ว่าท่านคิดอะไรอยู่ตอนที่ไม่สบาย คุณแม่ของดิฉันท่านบอกว่าภาวนาตามที่บอก ดิฉันก็หัวเราะและมากราบเรียนให้คุณแม่อาจารย์ทราบ

พจนีย์ วัฒนะกุล

๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๐

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"เธอสร้างเหตุของเธอไป"

วันชัย แก้วศรแดง

ผมได้มีโอกาสมากราบคุณแม่อาจารย์เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งในขณะนั้นผมยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องบุญแท่ไร เพราะสมัยนั้นผมยอมรับว่ามีความโลภอยากได้บุญ แต่ไม่รู้ว่าบุญคืออะไร มีอยู่วันหนึ่งซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการบวชเนกขัมมาปฏิบัติที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ซึ่งจัดเป็นงานประจำปี เนื่องในวันประเพณีสงกรานต์ เห็นเจ้าหน้าที่เขาทำงานกันคนละไม้คนละมือ ผมก็อยากจะทำตัวให้เป็นประโยชน์บ้างดีกว่าอยู่เปล่าๆ จึงได้เข้าไปช่วยเจ้าหน้าที่ของสำนักฯ เก็บพรมที่ปูพื้นในงานพิธีฯ ขณะที่ผมกำลังเก็บของอยู่นั้น คุณแม่อาจารย์ซึ่งท่านมักจะนั่งดูความเรียบร้อยอยู่นั้นท่านได้หันมาทางผมแล้วพูดว่า **"เธอสร้างเหตุของเธอไป"** คำพูดของคุณแม่อาจารย์ประโยคนี้วิ่งเข้ามาในใจของผมทันที ในขณะนั้นผมเข้าใจความหมายของคำว่า "เธอสร้างเหตุของเธอไป" ได้โดยอัตโนมัติมันเป็นเหมือนตัวหนังสือที่วิ่งผ่านสายตาผมไปอย่างชัดเจน ความรู้เกิดขึ้นในใจอย่างละเอียดว่า

"บุญ" เป็นชื่อของคนดี (ต่อมาคำนี้ผมได้ยินจากคุณแม่อาจารย์บ่อยๆ) คำว่า " คนดี " นั้นคือคนที่เราสามารถเห็นความดีได้อย่างเป็นรูปธรรม คือทำความดี ประพฤติดี ปฏิบัติธรรมดี เพราะบุญช่วยหล่อเลี้ยงจิตใจให้คิดดี ทำดี สามารถแสดงออกทางกาย วาจา ใจ โดยการพูด คิด ทำ แต่สิ่งที่ดี ไม่กระทบกระเทือนใจผู้อื่น รับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ไม่เบียดเบียนทำร้ายผู้อื่น ไม่อิจฉาริษยาเขา ยินดีเมื่อเขาทำดี กตัญญู กตเวที

"กุศล" เป็นชื่อของคนฉลาด คนที่มีปัญญา จะเป็นคนที่มองเห็นผลแห่งการทำความดีว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น แก่ส่วนรวม แก่สังคม แก่ประเทศชาติ และในที่สุดจะเป็นผลตอบกลับสู่ธรรมชาติ ซึ่งเป็นผู้มีพระคุณที่มองเห็นได้ยาก ธรรมชาติคือ เป็นผู้ให้อาหาร ให้น้ำ ให้ชีวิตแก่เรา (ธรรมชาติเป็นพ่อแม่ที่เลี้ยงดูเรา เพราะมนุษย์จะดำรงอยู่ได้ ต้องอาศัยธรรมชาติ) ผู้มีปัญญาจึงจะมองเห็นได้ คนที่ปราศจากปัญญา ขาดสติ ก็จะไม่คิดตอบแทนคุณธรรมชาติ คือว่าอกตัญญู คนเหล่านี้จะทำลายป่า ทำให้แม่น้ำเน่าเสีย ทำลายสิ่งแวดล้อม

ผมเกิดความรู้ในเรื่อง บุญ-กุศล ขึ้นในจิตใจจากคำพูดเพียงประโยคเดียวของคุณแม่อาจารย์ในวันนั้น นับว่าท่านเป็นผู้ให้แสงสว่างกับผม ชี้นำผมให้เห็นพระคุณของธรรมชาติ ท่านมักจะพูดกับทุกๆ คนเสมอว่า "ธรรมะ คือ ธรรมชาติ" พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาของคนมีปัญญา เมื่อมีปัญญา มีความเข้าใจธรรมชาติ ว่ามีพระคุณแก่มนุษย์อย่างไร ก็จะทำนุบำรุงรักษาเป็นกตัญญูกตเวทิตา ตอบแทนธรรมชาติ

เมื่อเข้าใจคำว่า "บุญ-กุศล" และ "กตัญญู กตเวที" แล้วก็จะเป็นสื่อเป็นพลังให้เกิดอานิสงส์ ให้เกิดปัญญายิ่งๆ ขึ้นไป ทำให้เรารู้จักคิดมากขึ้น ผมได้รู้ว่า "อัตตาหิ อัตตโนนาโถ" ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เมื่อบุญสะสมมากขึ้นก็จะกลั่นเป็นตัวรู้ (ญาณทัศนะ) ซึ่งจะนำพาให้เข้าถึงธรรมขั้นพื้นฐาน เริ่มสัมผัสโน พุทธะ คือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ได้มากขึ้น และจากนั้นผมก็เริ่มเห็นด้วยอย่างจริงจังทีเดียวว่า "การสั่งสมบุญ นำความสุขมาให้ " ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ผมได้สัมผัสจากคุณแม่อาจารย์ ได้มีโอกาสมาศึกษากับท่าน ทำให้ผมเกิดความรู้มากมาย ท่านเป็นทั้ง ครู ที่ปรึกษา ของผม และ ผู้ชี้แนะ ในยามที่ผมมีข้อสงสัย ไม่เข้าใจ

เริ่มจากประโยคเดียวของคุณแม่ คือ"เธอสร้างเหตุของเธอไป"แท้ๆ ทำให้ผมได้เข้าใจว่า บุญ คืออะไร และเป็นบรรไดขั้นแรกให้ผมเขาใจเรื่องพุทธศาสนาได้มากขึ้น และนี่คือปฐมเหตุให้ผมเริ่มเข้ามาทำงานสะสมบุญเกือบทุกครั้งที่สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้วมีงานบุญและนอกจากนั้นผมยังอุทิศเวลาทุกวันอาทิตย์เพื่อมาช่วยงานของศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์สวนแก้วราชบุรี ก็เพราะผมมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะ สร้างเหตุตามคำสอนของคุณแม่อาจารย์นั่นเอง

วันชัย แก้วศรแดง

๒๔ กันยายน ๒๕๔๙

สัมผัสคุณแม่อาจารย์

"ธรรม ย่อมรักษา ผู้ประพฤติธรรม"

ปัทมาวดี พินภูจิต

ดิฉัน นางปัทมาวดี พินภูจิต ขอเล่าถึงบารมีของคุณแม่อาจารย์หวานใจ ชูกร เพราะท่านได้ชี้ช่องทางแห่งการรักษาโรคที่ดิฉันได้ทนทุกข์ทรมานมานาน เกือบเอาชีวิตไม่รอดถึง ๒ ครั้ง แต่คงเป็นเพราะดิฉันยังไม่สิ้นบุญ จึงได้มาพบกับคุณแม่อาจารย์ โดยการแนะนำของ แม่ชีชั้น พินภูจิต ซึ่งเป็นคุณแม่ของสามีดิฉัน (พ.ท. ชูชีพ พินภูจิต)

เมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๗ ดิฉันมีอาการปวดศีรษะอย่างแรง ซึ่งเผอิญวันที่ดิฉันมีอาการนั้นเป็นวันอาทิตย์ สามีอยู่ที่บ้านและได้พาดิฉันไปหาแพทย์ที่คลินิกใกล้บ้าน ซึ่งตอนนั้นดิฉันพักอยู่ที่แฟลตทหารที่ดอนเมือง ขณะที่เข้ารับการตรวจนั้นดิฉันได้เกิดอาการชักเกร็ง และช็อคหมดสติไป แพทย์ที่ทำการตรวจรักษาได้พยายามปั๊มหัวใจให้ดิฉันจนรู้สึกตัวในที่สุดและได้บอกกับสามีว่าให้รีบพาดิฉันไปโรงพยาบาลภูมิพลด่วน (ซึ่งอยู่ใกล้มากที่สุด) แพทย์ได้รับเข้าห้องฉุกเฉินเพื่อดูอาการและรีบรักษาต่อไป (เหตุการณ์ในช่วงที่ดิฉันหมดสติไปนั้น สามีเล่าให้ดิฉันฟังเมื่อดิฉันหายเป็นปกติดีแล้ว) ดิฉันต้องนอนพักอยู่ที่ โรงพยาบาลภูมิพล ๒ วัน แต่อาการปวดศีรษะก็ยังไม่ทุเลาลงเลย กลับรุนแรงมากขึ้นเป็นทวีคูณ จนสามีและญาติพี่น้องทนเห็นความทรมานของดิฉันไม่ไหวจึงบอกแพทย์ว่าขอย้ายไปรักษาต่อที่ โรงพยาบาลรามาฯ ผลการตรวจที่นี่ปรากฏว่าพบไข่พยาธิตืดหมูในน้ำไขสันหลัง และมีตัวพยาธิตืดหมู อยู่ในสมองส่วนกลาง ซึ่งต้องผ่าตัดสมองเพื่อเอาตัวพยาธิออกมา ซึ่งอาจมีผลทำให้เป็นอัมพาต หรือตายอดได้ แต่ถ้าไม่ผ่าตัดก็อาจตายเพราะตัวพยาธิได้เช่นกัน ดังนั้นสามีและญาติๆ จึงตกลงกันว่าน่าจะไปปรึกษาคุณแม่อาจารย์ ท่านบอกว่า**"นี่คือกรรมเก่าแต่ชาติปางก่อนของลูกนะ แต่ลูกยังไม่หมดบุญ ขอให้ลูกยึดและปฏิบัติธรรมของพระพุทธองค์ หมั่นบำเพ็ญศีลภาวนา สร้างบุญกุศล และอุทิศส่วนบุญกุศลที่ลูกทำไว้ในชาตินี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวร กรรมที่ลูกทนทุกข์ทรมานอยู่ทุกวันนี้ จะได้เบาบางลง โดยให้ลูกประพฤติและปฏิบัติธรรม ซึ่งธรรมจะช่วยรักษาโรคภัยของลูก เพราะธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม คือผู้ประพฤติธรรมดีย่อมมีความดีรักษา ย่อมเป็นผู้ที่รักษาตัวเองได้"**คุณแม่อาจารย์ท่านแนะนำให้ดิฉันไปรักษาที่ โรงพยาบาลเวชศาสตร์ เขตร้อน มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นโรงพยาบาลเล็กๆ อยู่ตรงข้าม โรงพยาบาลพระมงกุฎฯรักษาโรคเมืองร้อนโดยเฉพาะ เมื่อไปถึงในคืนนั้นเองทุกอย่างดูราบรื่นไปหมด ดิฉันได้รับการรักษาอย่างดีโดยการให้ยารับประทานแทนการผ่าตัด เป็นเวลา ๓ วันที่ดิฉันเข้ารับการรักษา อาการปวดศีรษะทุเลาลงมาก อาการต่างๆ ดีขึ้น และคุณหมอได้อนุญาติให้กลับบ้านได้ นี่เป็นครั้งแรกที่ชีวิตดิฉันเฉียดตาย แต่ก็รอดมาได้เพราะบารมีของคุณแม่อาจารย์

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ประมาณเดือนกรกฎาคม ดิฉันเกิดอาการปวดศีรษะอย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่งโดยไม่มีอาการมาก่อน สามีเกรงว่าโรคเก่าจะกำเริบอีกจึงพาไปที่โรงพยาบาลเวชศาสตร์เขตร้อน แต่แพทย์ก็ยืนยันว่าไม่พบสาเหตุ ทุกอย่างปกติดีหมด และส่งไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลประสาท ซึ่งก็ได้ผลการตรวจเหมือนเดิมคือไม่พบสาเหตุผิดปกติใดๆ ขณะที่พักรักษาตัวอยู่ที่นี่ ดิฉันปวดศีรษะตลอดเวลา แพทย์จึงให้ทานยาแก้ปวดทุก ๖ ชั่วโมง ตลอด ๔ วัน และรักษาต่ออีกหนึ่งอาทิตย์เพื่อดูอาการ หลังจากนั้นก็ให้กลับบ้านได้ ระหว่างที่ดิฉันนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลประสาทนั้น ความคิดที่รบกวนจิตใจมากคือ หรือว่ามันถึงเวลาของดิฉันแล้ว เพราะลูกก็โตพอจะช่วยตัวเองได้แล้ว กระทั่งกลับมาพักที่บ้านก็ยังคิดถึงเรื่องนี้ตลอดเวลา นึกอยากไปเรียนถามคุณแม่อาจารย์ให้รู้เรื่อง พอดี แม่ชีชั้นมาเยี่ยมดิฉันที่บ้าน จึงขอความกรุณาท่านให้กราบเรียนคุณแม่อาจารย์ว่าถ้าเป็นอย่างที่ดิฉันคิดก็ขอให้ท่านช่วยดิฉันอีกสักครั้ง หลังจากนั้นดิฉันก็หายป่วย หายวันหายคืน หายไปเฉยๆ โดยไม่มีสาเหตุ จนทุกวันนี้ก็แข็งแรงสมบูรณ์ดี ไม่เจ็บไม่ไข้ ทำงานได้ตามปกติ และดิฉันได้ทราบจากแม่ชีชั้น (คุณแม่สามี)ว่าคุณแม่อาจารย์ท่านได้ส่งกระแสบุญมาช่วยดิฉันไว้อีกแล้ว

เมื่อมาถึงตรงนี้ดิฉันก็ได้ประจักษ์กับตนเองว่า "ยาดี" ที่รักษาโรคดิฉันให้หายขาดโดยไม่ต้องพึ่งยาหมอนั้นคือ "ธรรมะ" ที่คุณแม่อาจารย์ได้สอนให้ดิฉันเชื่อในกฎแห่งกรรม และให้ปฏิบัติธรรม เพื่อรักษาตัวและยึดธรรมะของพระพุทธองค์ไว้ให้มั่น หมั่นสร้างแต่คุณงามความดี หมั่นทำบุญสร้างสมบุญบารมี เพื่อให้ผลบุญได้ช่วยรักษาชีวิตให้อยู่ดีมีความสุขพ้นจากทุกข์ โศก โรค ภัย ทั้งปวง ดิฉันจึงขอยึดมั่นคุณแม่อาจารย์เป็นประดุจแม่ผู้เมตตาชุบชีวิตให้ดิฉันใหม่ ถึงสองครั้งสองครา ดิฉันได้ปวารณาตัวขอกราบเป็นศิษย์ของท่าน ตลอดไป

ปัทมาวดี พินภูจิต